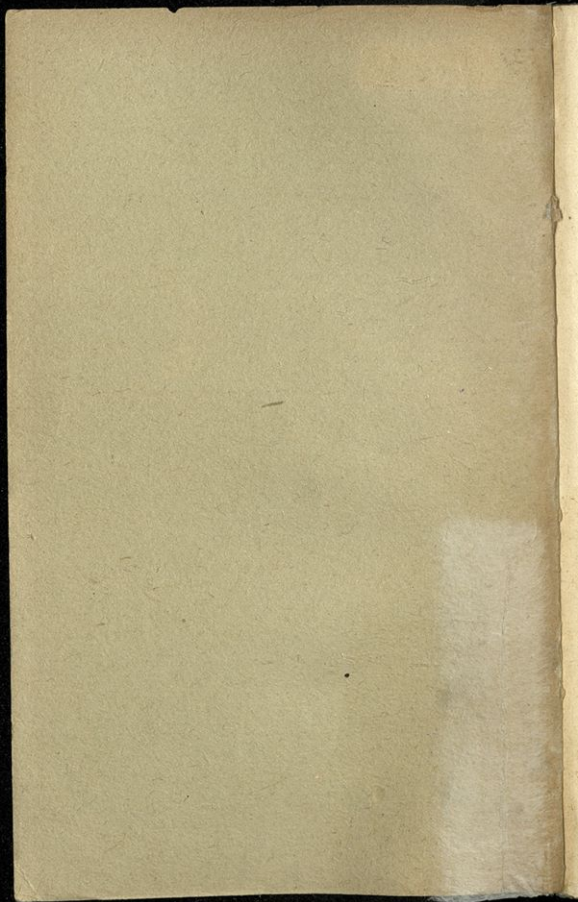

39251

(8 br.

39251, III, M, h.

3821, III, 12908

Glej, tvoja Mati!

Marija naša najboljša mati.

ooo

Premišljevanja in molitve.

Sestavil

J. M. Seigerschmied.

ooo

Z dovoljenjem visokočastitega ljubljanskega knezoškofijstva.

(Z odlokom, dne 16. julija 1910, št. 2853.)

V Ljubljani, 1910.

Založil pisatelj. — Tisk Katoliške Tiskarne.

V zmislu dekreta Urbana VIII. se za vse,
kar je v tej knjigi napisanega, želi le toliko
veljave, kolikor je priznava nezmotljiva sveta
katoliška Cerkev, zdrava pamet in zgodovinska
resnica.

C30034247

Mariji!

Kaj bi, mati, za obilne
Tebi naj dobrote dal?
S čim povrnil bi ljubezen,
S čim hvaležnost skazoval?

Glej, povil sem šopek šmarnic;
Tvoje naj srce slavi;
Naj oznanja, da od tebe
Matere je boljše ni.

Sprejmi, mati, blagoslovi
Skromni ta ljubezni znak,
Da, kdor bere to al' čuje,
Dober tvoj otrok bo vsak.

Pisatelj.

I. del.
Premišljevanja.

I. del.

Premisljevanja.

I.

Človekova mati.

Ali more žena pozabiti
svoje dete? Iz. 49, 15.

„Glej na mesec novega sadu in na prvi pomladanski čas,“ (V. Moz. 16., 1.) je rekel Gospod Izraelcem, ko jim je zapovedal obhajati spomin rešitve iz Egipta. Te besede veljajo v gotovem pomenu tudi nam kristjanom.

Mesec novega sadu, prvi pomladanski čas, ali se ne more tako imenovati tudi prelepi mesec majnik? Poglej v naravo! Povsod se ti kaže novo življenje. Majnik je takorekoč pregnal mrzlo zimo in nam kmalu privede gorko poletje. Po hribih in dolinah, po tratah in ravninah posipa gozde, polja in travnike z zelenjem in cvetjem. Kdo bi torej ne pazil nanj, kdo bi se ga ne razveselil, posebno pa ker je ta mesec posvečen naši najboljši nebeški ma-

teri, blaženi Devici Mariji, ki ravno v tem mesecu še posebno odpira svoje materinsko srce ter nam deli obilnejše milosti, da se tudi marsikatero doslej v grehu mrtvo srce vzbudi k novemu, veselemu življenju milosti božje.

Glej torej na ta mesec novega sadu, na ta prvi pomladanski čas, na mesec majnik, da ga porabiš v čast in slavo blažene Device Marije. Z vnemo in veseljem hiti k njenemu tronu, k njenemu okrašenemu oltarju, da tudi ti deležen postaneš obilnih milosti predobrega materinega srca, te svoje najboljše nebeške matere.

Da boš pa to še s tem večjo vnemo storil, naj porabimo ta mesec v to, da pogledamo, kako je povsem upravičeno, da imenujemo blaženo Devico Marijo svojo najboljšo mater, in sicer kako je postala naša mati, kako je vse čase izpolnjevala dolžnosti prave matere človeškega rodu, kake dolžnosti imamo mi kot njeni otroci do nje. —

Ena je beseda, ki v človeškem srcu vzbudi najnežnejša čutila — in to je beseda mati. Ta beseda je prva, katero človek kot malo dete redoma razločno in natančno izgovarja. Ko še ne pozna nobene stvari, ko še nobene besede ne more raz-

ločno izgovoriti, je „mama“ prva, katero pozna in katero razločno kliče. Ko pa začenja spoznavati ljudi kraj sebe, pa nima do nobenega takega zaupanja kot do matere.

Mati je človeku redoma najljubša, najdražja stvar na svetu. Ona mu je zlasti v prvih letih vse, ona mu da življenje, ona ga redi, ona ga varuje kakor zenico svojega očesa. Ona ga uči, ona pazi nanj, da ne trpi kake škode bodisi na duši ali na telesu. Koliko stori za njega, še preden ve, da jo ima! Koliko noči prečuje za njega, koliko bridkosti, koliko skrbi ima zaradi njega! Kolikokrat si od svojih ust pritrga košček kruha, in je sama rada lačna, da le potolaži in nasiti svoje dete. Sama hodi rada v zakrpani obleki, da le obleče svojega ljubljene otroka.

Zato pa tudi otrok najraje hiti v materino naročje. Ako mu kdo nagaja, ako se bliska ali grmi, ako je še v toliki nevarnosti, da je le pri materi, pa je dobro. Kar je rastlinam solnce, da lepo zelene, rastejo, cvetejo in prinašajo obilen sad, kar je cvetlicam nebeška rosa, to je otrokom skrbna mati. Imej še tako zvestega prijatelja, naj te še tako ljubi, naj ti je še tako vdan — vendar ti ni nikdar toliko

vdan, te nikdar tako ne ljubi, ti nikdar ni tako zvest, kakor je dobra prava mati svojemu otroku. Ako prideš v nesrečo, te prijatelj kaj kmalu zapusti. Kolikrat zado-
 stuje samo ena beseda, pa je za vedno pozabljena vsa nekdanja ljubezen in vda-
 nost! Pri pravi materi se ti tega ni bati. Ako zabredeš še v toliko revščino, še v toliko nesrečo, ako jo še tolikrat razžališ, ona te nikdar ne bo zapustila, nikdar za vedno odvrnila svojega obličja in srca od tebe. — Pa če bi bil tudi tako daleč za-
 šel, da bi se nič ne zmenil za njene proš-
 nje, opomine in svarila, prava mati te ne bo klela. — ampak molila bo zate, solze pretakala, dokler te zopet ne zagleda na pravem potu. — Glej sv. Moniko! Koliko je ona molila in jokala zavoljo svojega izgubljenega sina Avgušтина, da je sveti Ambrož sam rekel: „Sin, ki ima tako ma-
 ter, ne bo pogubljen.“ Glej zlasti blaženo Devico Marijo pod križem, na katerem visi njen sin, naš Zveličar Jezus Kristus. Vse ga je zapustilo — ona, njegova mati ga pa ne zapusti. Naj ga svet tudi za-
 ničuje in zasramuje, ona vztraja pri njem do zadnjega. — Glej, taka je prava mati! —

„Ako hočeš vedeti, kako zvesto te Marija ljubi, glej, kako je ljubila Jezusa,“ kliče nam sv. Bernard. Kakor je bila ona Jezusu najboljša mati, ravnotako je tudi nam. Nobena zemška mati še ni v toliki meri ljubila svoje dete kot je Marija ljubila svoje dete, Jezusa. In v toliki ljubezni je tudi nam vdana. Zato pravi pisatelj Nieremberg, da je ljubezen vseh mater, ki jo imajo do svojih otrok, le slaba senca proti ljubezni, ki jo ima Marija do vsakega izmed nas.

In te matere, ki te toliko ljubi, bi ti ne ljubil? Tej materi, ki ti je posvetila vse svoje srce, bi ne hotel posvetiti vsega svojega srca? Ko je tebi vsak trenotek posvečena vsa njena skrb, bi ji ti ne hotel posebno v tem mesecu posvetiti svojega življenja s tem, da jo bolj kot sicer častiš, da se z veseljem in vnemo udeležuješ šmarnične pobožnosti ter kolikor mogoče storiš v njeno slavo.

* * *

Pred več leti je prišel star, osivel gospod k nekemu redovniku ter ga prosil, da naj ga sprejme v katoliško Cerkev, bil je namreč protestant. Redovnik ga vpraša, kaj da ga je napotilo, da hoče postati katoličan. Gospod mu odvrne: „Jaz sem spoznal in živo občutil, da potrebujem,

dasi sem že dosti star, v duhovnem življenju mater, ki bo zame prosila, ki me bo varovala skozi življenje in mi stala ob strani v smrti uri. — Mi ubogi ljudje smo na svojem potu proti nebesom vendarle slabotni otroci. Naša protestantovska vera se je pa odpovedala od Marije, zato so naši verniki res prave sirote, ker nimajo matere. Katoličani pa imajo v Mariji najboljšo mater, h kateri se vedno zatekajo v svojih potrebah, kakor jih uči sv. vera. Tega je pa tudi meni treba. Zato hočem tudi jaz postati katoličan in v katoliški veri živeti in umreti.“ — Predragi, dobro si zapomnimo te besede. Res, presrečni smo katoličani, ker nam sveta vera kaže tako dobro mater v blaženi Devici Mariji. Bodimo pa tudi hvaležni Bogu za to srečo ter jo zlasti s tem pokažimo, da z vsem srcem častimo in ljubimo to svojo najboljšo mater, posebno pa v tem njej posvečenem mesecu. Z vso vnemo in veseljem se zbirajmo pri njenem oltarju, pri njenem materinem srcu, da v obilni meri sprejmemo dobrote, ki jih deli to predobro materino srce, bodisi za telo ali za dušo, za čas ali za večnost. Amen.

Od vekomaj izbrana.

Od vekomaj sem postavljena, preden je bila zemlja.

Preg. 8, 23.

Mater imenujemo ono bitje, ki človeku da življenje ter to tudi po svojih močeh ohranjuje, varuje, krepi, da se človek razvije iz otroka v doraslega človeka. Da moremo torej Marijo imenovati svojo mater, moramo vse te okoliščine najti tudi pri njej. Te pa tudi v resnici najdemo, in sicer v najpopolnejši meri, ne sicer z ozirom na naše telesno življenje, pač pa z ozirom na naše dušno življenje. Marija je dala življenje vsemu človeškemu rodu in ga daje tudi posameznikom ter to življenje tudi ohranjuje, varuje, krepi, da se človek razvije iz otroka v doraslega človeka ali kakor pravi apostol: „dokler se ne snidemo vsi v edinosti vere in spoznanja Sinu božjega, v popolnega moža, v mero polne starosti Kristusove.“ (Efez. 4, 13.)

Zato se more tudi Marija po vsej pravici imenovati našo mater.

Marija je dala življenje vsemu človeškemu rodu! Kako se je to zgodilo?

Obilne in skrajno žalostne so bile posledice greha prvih staršev. Ta greh je prinesel vse bridkosti in težave, vse križe in nadloge, ki so zadele prva človeka in zadenejo ves človeški rod. Ta greh je izpremenil zemljo v solzno dolino, naprtil človeku ono težko breme, ki po besedah sv. pisma leži na otrokih Adamovih od dne, ko pridejo iz materinega naročja, do dne, ko se povrnejo v naročje zemlje, matere vseh.“ (Sir. 40, 1.)

Najhujša posledica tega greha pa je bila, da sta prva človeka in z njima ves človeški rod izgubila posvečujočo milost božjo, ki je življenje naše duše. Vsled tega greha sta postala prva človeka mrtva na duši in mrtvi na duši se rode tudi vsi njuni otroci. Zaradi tega sta tudi prva človeka, in za njima ves človeški rod, zapadla večnemu pogubljenju. Že prva človeka sta zaslužila, da bi ju bil Bog takoj po grehu zavrzel, kakor je bil zavrzel hudobne angele. Toda kot je bila obilna hudobija, bilo je še obilnejše usmiljenje

božje. — Bog ni zavrgel prvih staršev, ampak se jih je usmilil ter tudi sklenil rešiti ju in ves človeški rod iz globokega prepada, v katerega jih je vrgel greh, jima povrniti izgubljeno dušno življenje. Pa kako?

Hudobija greha prvih staršev je bila neizmerno velika, neizmerno velik dolg, ki sta ga z njim napravila pri nebeškem očetu; neizmerno globok prepad, v katerega sta padla po grehu. Hudobija kakega dejanja je namreč tem večja, čim višja je oseba, katero razžališ. Ako razžališ kakega navadnega človeka, boš primeroma le malo kaznovan. Povsem drugačna, veliko višja pa bo tvoja kazen, ako razžališ cesarja. Glej, čim višja je oseba, tem višja je kazen, tem večja torej tudi hudobija. Prva človeka sta pa razžalila Boga, neskončnega vladarja nebes in zemlje, zato je tudi njuna hudobija bila nekako neskončna, zaslužila sta neskončno kazen, napravila s tem pri Bogu neskončen dolg. Ali bi bila pač mogla sama, ali bi bil sploh mogel kak človek popraviti to hudobijo, poplačati ta dolg? Gotovo ne, saj ima vse, kar človek stori, le končno, omejeno vrednost, pa naj bi tudi izvršil še tako vzvišeno, še tako dobro dejanje.

Da se je popravil greh prvih staršev, da se je poplačal dolg pri nebeškem Očetu, je bilo torej treba dejanja, ki bi imelo neskončno vrednost. Tako dejanje je pa mogel izvršiti edino le Bog. Zato je Bog v svojem neskončnem usmiljenju svojega edinega Sinu poslal na svet, da je kot pravi Bog izvršil dejanje, ki je imelo neskončno vrednost in kot pravi človek zadostil za človeški rod neskončni pravici, poplačal neskončni dolg, ter tako človeškemu rodu pridobil izgubljeno dušno življenje: milost božjo.

Kar pa Bog v času stori, to je imel že od vekomaj v svojih mislih, to je že od vekomaj sklenil. Od vekomaj je videl greh prvih starišev, od vekomaj je sklenil rešiti človeški rod, in sicer rešiti ga na ta način, da sam Bog, božji Sin postane človek ter v človeški podobi zadosti za človeški rod božji pravici ter mu pridobi izgubljeno dušno življenje. Ko je pa od vekomaj sklenil, da se včloveči Sin božji, je tudi od vekomaj sklenil, da se rodi od žene, da stopi kakor malo dete na svet in se kakor drugi ljudje razvije iz otroka v odraslega moža.

Zato je tudi od vekomaj določil ženo, iz katere se je imel roditi Sin božji, ki je imel človeškemu rodu povrniti izgubljeno dušno življenje. Ta žena je pa blažena Devica Marija.

Blažena Devica Marija je bila torej od vekomaj določena, da postane mati Zveličarja človeškega rodu, ki je imel človeškemu rodu povrniti po grehu izgubljeno dušno življenje, milost božjo. Ona je bila torej od vekomaj določena, da po svojem Sinu človeškemu rodu podeli dušno življenje. Kako pa imenujemo ono bitje, ki človeku da življenje? Ali ne mater? Glej torej, ko je Bog od vekomaj določil Marijo za mater svojemu Sinu, Odrešeniku človeškega rodu, jo je obenem tudi določil za njegovo mater.

Zato uporablja tudi sv. Cerkev nanjo besede sv. pisma: „Gospod me je imel v začetku svojih potov, preden je kaj storil od začetka. Od vekomaj sem postavljena in od nekdanj, preden je bila zemlja. Ni bilo še brezdnov, in jaz sem bila že spočeta: tudi studenci voda še niso izviral, tudi gore še niso stale s svojo silno težo, preden so bili hribi, sem se jaz rodila... (Preg. 8, 22 – 31.)

Kdo bi torej ne častil, kdo ne ljubil iz vsega svojega srca blažene Device Marije, na katero je od vekomaj z veseljem in dopadenjem gledalo božje oko; kateri je bila od vekomaj naklonjena presveta Trojica: Bog Oče, ki si jo je izbral za svojo ljubljeno hčerko; Bog Sin, ki si jo je izbral za svojo mater; Bog Sveti Duh, ki jo je odločil za svojo nevesto; ki je bila od vekomaj izbrana, da človeškemu rodu da dušno življenje, Jezusa Kristusa, ter tako postane njegova mati. Ako jo je sam Bog od vekomaj tako počastil, kaj bi ji mi odrekli svoje češčenje v času, ko tako vestno spolnjuje svoje materine dolžnosti, za katere je bila od vekomaj določena. Kako živo nam to potrjuje sledeči dogodek!

* * *

Bilo je ob času francoske prekucije, ko so francoski prekucuhi najhuje divjali v Parizu. Kdor je bil količkaj na sumu, da je še ostal zvest sveti veri ali kralju, je bil takoj zaprt ali obglavljen. Tudi starše male, enajsletne Julije Janau (Žanó) so zaprli, ker jih je bil neki hudobnež ovadil, da so zvesti ostali svoji katoliški

veri. Mala Julija, ki je bila sama ostala s starim, dolgoletnim služabnikom, v očetovski hiši, je bila vsledtega silno žalostna. Ves dan ni drugega delala kot jokala in molila sv. rožni venec ter prosila Marijo, naj se usmili njenih staršev ter jih reši. Dobro si je bila zapomnila, kar so ji pobožni starši večkrat zabičevali: „Otrok, ako prideš kdaj v nevarnost in potrebo, zateci se po sv. rožnem vencu k Mariji, ona te ne bo zapustila, ampak ti vedno pomagala.“

Ravno je deklica zopet kleče molila sv. rožni venec, ko stopi v sobo eden prekucuhov, ki je prišel pogledat, če je morda še kdo v hiši, katerega bi mogel izročiti sodišču. Ko zagleda nedolžnega otroka, se prestraši, ta pogled ga vsega pretrese. „Kaj pa delaš tu?“ vpraša otroka, „Sv. rožni venec molim za svoje starše.“ „Rožni venec?“ – „Da, da pride njihova nedolžnost na dan,“ pravi otrok in solze mu zalijejo obličje. Kvišku dvigne svoje roke proti tujemu možu. Ves prevzet se sklone mož k otroku, mu položi svoje roke na glavo ter ga vpraša: „Ali meniš, da ti bo tvoja molitev kaj pomagala?“ „Da,“ odvrne otrok, „moja mamica so me

tako učili, in mamica se ne lažejo.“ — „Torej meniš, da so tvoji starši nedolžni? — „Prav gotovo so, saj niso nikomur nič hudega storili.“ — „Dobro, bom videl, če je mogoče kaj zanje storiti.“ — „Hvala lepa, ljubi gospod,“ — zakliče otrok ves srečen. — „O, rešite moje nedolžne starše, dajte ubogemu zapuščenemu otroku očeta in mater! Uslišite mojo prošnjo!“ Solze so oblile moža, naglo zapusti otroka. Ne miruje prej, dokler ne doseže oproščenje Julijinih staršev. Tako je Marija pokazala nedolžnemu otroku, da je v resnici naša najboljša mati, za kar jo je bil vsemogočni Bog že od vekomaj določil. Amen.

Jutranja zarja.

Kdo je ta, ki pride kakor
vzhajajoča zarja.

Vis. p. 6, 9.

Samoten popotnik je v gostem pragozdu amerikanskem zgrešil pravo pot; temna je noč, nobena zvezdica ne sveti na gosto oblačnem nebu. Edino svetlobo dajejo bliski, ki semintja prešinjajo temno nebo. Divje zveri tulijo zdaj od blizu, zdaj od daleč ter pretijo njegovemu življenju. Vedno je v nevarnosti, da ne pade v kak prepad ali brezdno. Kako mora pač takemu popotniku biti pri srcu? Kako težko pričakuje dneva, s kolikim veseljem pozdravlja prve žarke, ki mu napovedujejo prihod solnca, ki ga reši smrtni nevarnosti ter mu pokaže pot proti domovini.

Tak popotnik sta bila po grehu prva človeka in za njima ves človeški rod. Po grehu sta zašla s pravega pota in za seboj potegnili ves človeški rod. Greh jim je zagrnil obličje predobrega nebeškega Očeta,

jim potemnil razum, nagnil voljo k hudemu, da so padali iz greha v greh, v vedno večjo temo ter bili v nevarnosti, da se pogreznejo v brezkončno brezdno večnega pogubljenja. A neskončno usmiljeni Bog jih ni popolnoma zapustil. V to strašno temo jim je pošiljal žarke veselega upanja, ki so jim napovedovali prihod solnca pravice, obljubljenega Odrešenika, ki jih bo rešil iz njihovega neznosnega stanja, iz njihove reve in bede, ter jim pokazal, odprl pot proti njihovi nebeški domovini. V besedah in živih podobah, v prerokbah in predpodobah jim je kazal obljubljenega Odrešenika, kazal pa tudi njo, ki je imela postati njegova in naša mati, blaženo Devico Marijo.

Prvi žarek tega veselega upanja je posijal že prvima človekoma, in sicer takoj po grehu. Ko napoveduje Bog kazen peklenski kači, ji tudi napove: „Sovraštvo bom naredil med teboj in med ženo, med tvojim zarodom in njenim zarodom; ona ti bo glavo strla, in ti boš zalezovala njeno peto! (I. Moz. 3, 15.) V tem žarku sta gledala prva človeka in za njima ves človeški rod ženo, ki je imela roditi njega, ki je imel streti kači glavo, streti oblast

peklenške kače, v katero jih je bil spravil prvi greh in njih lastni grehi; ki jim je imel povrniti izgubljeno dušno življenje, gledal torej mater svojega Odrešenika, gledal pa tudi svojo lastno mater.

To obljubo je Bog pogosto ponavljal očakom in prerokom. Z določnimi besedami je človeškemu rodu opisal obljubljenega Odrešenika, pokazal mu pa tudi njo, ki je imela postati njegova mati pa tudi mati človeškega rodu.

Zlasti živo mu je pa napovedoval in kazal obljubljenega Odrešenika in njegovo mater v takozvanih predpodobah ter ga tako pripravljajal za njuni prihod in tolažil v njegovi nepopisni revi in bedi.

Kaj lepo nam te prerokbe in predpodebe v kratkem opisuje sv. Andrej iz Krete. „Vsi tolmači sv. Duha t. j. preroki“ — kliče blaženi Devici Mariji — „so o tebi govorili, o sveta gospa. Mozes, ki zavzema prvo mesto, je zaklical, ko je našel čudoviti grm: Moram se mu približati, da vidim čudovito prikazen. O tebi je tvoj praded David umel besede, ki so veljale obljubljenemu Odrešeniku: Naglo se dvigni, Gospod, ti in skrinja tvojega posvečenja. Nate je mislil, ko je rekel:

„Vsa lepota hčere kraljeve je od znotraj; o kako lepa je videti v zlatih robovih s pisanim oblačilom ogrnjena. Tebe najdemo v vsaki vrstici visoke pesmi, ako te sveti angeli z začudenjem vidijo priti iz puščave, kakor dim dragocenega kadila; ako govori o skrivnostni postelji Salomonovi, ki ima spodnji del iz čistega zlata, stebre iz srebra. zagrinjala iz skrlata; ako vabi hčere Jeruzalemove, da naj obiščejo kralja Salomona, sedečega na njegovem prestolu, odičenega z dragoceno krono, s katero ga je dičila njegova mati ob dnevu svoje poroke in veselja svojega srca. Prerok Izaija te je gledal v svojem duhu, ko je zaklical: Čujte čudo, ki vam ga oznanjam: devica bo spočela in devica bo pognala iz korenine Jessetove in iz nje bo vzcvetela lepa cvetlica. Ecehijel je nate mislil, ko je govoril o vzhodnih vratih, ki so vsakemu drugemu zaprta razen Izraelovemu Bogu. Sv. Prerok Danijel, pravi mož hrepenenja, te je imenoval čudežno goro, iz katere se je brez človeške umetnosti izklesal vogelni kamen sv. Cerkve, ki je podrl soho Nabuhodonozorjevo. Ti si prava živa knjiga, v katero se je s peresom Sv. Duha vpi-sala beseda božja. Ti si gora Sijon, rodo-

vitna, na rastlinah bogata gora, kjer si je Gospod izbral svoje bivališče. Ti si splošnega prekletstva oproščena zemlja, iz katere je bil upodobljen drugi Adam. Ti si puščica dragocenega mazila, olje popolnega veselja, ti nevsahljiva cvetlica, ti kraljevi škrlat, tron božji. Z eno besedo, ti si, česar ne morem nikdar razložiti in česar tudi največji duhovi niso mogli razumeti.“ (Orat. 2. de dorm. B. Virg.)

Poleg teh prerokb in predpodob, ki jih navaja Andrej Kretenec, imamo pa še obilo drugih, ki nam kaj živo kažejo blaženo Devico Marijo, in sicer tudi kot mater človeškega rodu. Tu je že prva žena, Eva, ki je mati vsega človeškega rodu po telesu, predpodoba druge Eve, ki je mati vsega človeškega rodu po duši. Noetova ladija, ki je ob vesoljnem potopu rešila Noetovo družino in tako nekako postala mati človeškega rodu, je predpodoba Marijina, ki je ob vesoljnem potopu izvirnega greha dala človeškemu rodu Jezusa Kristusa, njegovega rešitelja in življenje njegove duše. Sara, Abrahamova žena, ki vkljub svoji starosti postane mati obilnega zaroda, predpodablja Marijo, ki vkljub svojemu devištvu postane mati Jezusova in s tem tudi

mati obilnega zaroda, odrešenega človeškega rodu. Estera in Judita, ki rešita svoje ljudstvo iz rok divjega sovražnika, ki je bil sklenil njegov pogin, sta predpodoba Marijina, ki je po svojem sinu Jezusu Kristusu rešila človeški rod iz rok najbolj divjega sovražnika, satana, ter tako postala v pravem pomenu njegova mati.

Tako je neskončno dobrotljivi Bog z besedami in živimi podobami napovedoval in kazal človeškemu rodu njegovo najboljšo mater, ki mu je imela dati najdragocenejše življenje, namreč dušno življenje, Jezusa Kristusa, njegovega obljubljenega Odrešenika.

Kaj čudo, da je človeški rod Marijo že tedaj častil in ljubil, ko je še ni imel v svoji sredi, ko je takorekoč gledal šele njeno senco, ko še ni videl njene vzvišene lepote, ko še ni poznal njene materine ljubezni in dobrotljivosti. Poveličevali so jo očaki, ki so v njej gledali dopolnitev svojega hrepenenja; slavili preroki, ki so v njej videli uresničenje svojih željâ; častili so jo Judje, častili pogani. Poganski Dmidi ji postavijo celo oltar: „Devici, ki bo rodila.“

Kakor pozdravlja popotnik v temni noči prve žarke bližajočega solnca, tako je človeški rod z veseljem sprejemal žarke obljube, ki so mu napovedovali prihod nje, ki je imela postati njegova mati, ker mu je imela dati njega, ki je življenje njegove duše, Jezusa Kristusa, solnce pravice. S koliko večjim veseljem bi se pač morali šele mi ozirati nanjo, ki jo ne gledamo več v prihodnosti, ampak jo poznamo v vsej njeni lepoti, poznamo njeno materinsko skrb in ljubezen. Ako so že prvi žarki te jutranje zarje tako osrečevali človeški rod, ga tolažili v njegovi revii in bedi, koliko bolj bi morala to povzročiti šele ta zarja, katero gledamo sedaj v popolni lepoti.

* * *

Neki družini je obilo nesreč, ki so jo zadele, vzelo vse zaupanje v Boga ter jo pahnilo v strašno brezdno obupnosti. V tej obupnosti vzame družinski oče vrv ter se poda na samotni kraj zunaj mesta, da bi si končal življenje. Ko se bliža temu kraju, zagleda na tleh nekaj belega. Pobere in vidi, da je podobica Matere božje. Na podobici so bile napisane besede: „O

Marija! brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo.“ — „To je pa čudovita naključba,“ pravi mož sam pri sebi. „Ali sem moral ravno zdaj najti to podobico, jo zagledati, pobrati?“ — Dalje gre in ponavlja: „Prosi za nas, ki se k tebi zatekamo.“ Postoji in se čuti nekako pri srcu olajšanega. Dalje moli: „Prosi za nas, ki se k tebi zatekamo.“ Daleč vrže od sebe vrv, s katero si je hotel končati življenje, poljubi podobico ter se vrne na svoj dom. Domov prišedši objame ženo in otroke jim razodene svoj naklep ter pokaže podobico, ki ga je rešila žalostne smrti. Vsi pokleknejo ter s solzami v očeh molijo: „Sveta Marija, Mati božja, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo.“ In ni bilo zastonj. Kmalu je našel ubogi oče delo, da se je rešil iz svoje stiske in potrebe. Podobico pa je skrbno spravil ter jo visoko častil in večkrat pokazal rekoč: Po tej podobici me je Marija rešila.“ Amen.

Raj včlovečenja.

Zasadil pa je Gospod Bog
od početka vrt veselja, in
je vanj postavil človeka,
ki ga je bil naredil.

(I. Moz. 2, 8.)

Dolgo časa je bil Bog pripravljajl zemljo, preden je nanjo postavil njenega poglavarja, prvega človeka, Adama. Skozi šest dni mu je po besedah sv. pisma pripravljajl zemljo za prebivanje. Enako je tudi pripravljajl človeški rod, preden je poslal na zemljo drugega Adama, prenovitelja in preroditelja človeškega rodu, obljubljenega Odrešenika. Skozi več kot 4000 let je po očakih in prerokih napovedoval njegov prihod, opisal vse poglobitne dogodke njegovega življenja, načrtal njegovo podobo v živih predpodobah.

Kakor je pa prvemu človeku kot zadnjo pripravo pripravil še posebno, odlično bivališče, zasadil vrt veselja, raj, tako je tudi drugemu Adamu pripravil odlično prebivališče, pravi raj, v blaženi Devici Mariji,

ki jo je bil od vekomaj določil za njegovo mater in za mater vsega človeškega rodu.

Kogar Bog določi za kako imenitno službo, temu da tudi tej službi primerne lastnosti. Sv. Janeza Krstnika je obdaril z mnogimi milostmi, ga posvetil v materinem telesu, da je mogel biti vreden predhodnik Gospodov. Sv. Pavla je storil za izvoljeno posodo, da bi bil vreden apostol narodov. Ravnotako je moral tudi blaženi Dêvici Mariji podeliti vse milosti, ki so ji bile potrebne, da je mogla postati vredna Mati božja, pa tudi prava mati vsega človeškega rodu. S koliko vnemo se je lotil Salomon zidanja jeruzalemskega templja! Dolgo časa ga je zidal, neizmerne zaklade je zanj porabil, ga okrasil z vsemi lepotijami in dragocenostmi tega sveta. Misel: „Ne pripravlja se prebivališče človeku, ampak Bogu,“ (I. Kron. 20, 1.) ga je vnemala in podžigala, da je kar le mogoče bogato okrasil tempelj. Ako je pa pri vsej svoji mogočnosti vendarle slabotni Salamon tako bogato okrasil tempelj, ki je imel biti bivališče božje, v koliko večji meri je pač šele vseмогоčni Bog okrasil Marijo, ki je imela postati pravo bivališče božje, ki je imela postati prava Mati božja. Zlasti

ji je podelil po nauku sv. Cerkve štiri prednosti, ki jo visoko povzdigujejo nad vsa ustvarjena bitja.

Kakor je prvi človek stopil na zemljo, ki je bila še sveta, še ne omadeževana z grehom in prekletstvom, tako je Bog tudi drugega Adama hotel postaviti na zemljo, sveto, še ne omadeževano z grehom in prekletstvom. Zato je tudi ta raj, blaženo Devico Marijo, predvsem obvaroval madeža izvirnega greha. Nebeški Oče pač ni mogel dopustiti, da bi njegovo ljubljeno hčerko omadeževal le en trenutek greh, katerega edino in sicer nad vse sovraži. Mati Sinu božjega pač ni smela le en trenutek biti v oblasti peklenške kače, kateri je ravno ona imela streti glavo, uničiti njeno oblast. Ako je Sin božji imel odrešiti ves človeški rod, se je pač spodobilo, da je v prvi vrsti, in sicer na poseben odličen način odrešil svojo Mater, namreč na ta način, da jo je sploh greha obvaroval. In Sv. Duh, ženin blažene Device Marije, naj bi bil dopustil, da bi njegovo izbrano nevesto le en trenutek skrunil madež greha? Kakor je kralj Asuer zaklical Esteri: Ne boš umrla; ne zate, ampak za vse druge je ta postava (Est. 15, 13), enako je tudi ne-

beški kralj zaklical Mariji ob njenem spočetju. Vsi drugi, ki se rode, morajo nositi greh prvih staršev, zapadejo dušni smrti, le ona je ostala brez greha, ostala v milosti božji. —

Ko je pa Bog obvaroval Marijo izvirnega greha, jo je obvaroval tudi njegovih posledic. Njen um ni potemnel, ampak je bil razsvetljen, da je globoko spoznavala skrivnosti božje. V njeni duši ni bilo nagnjenja k hudemu, njena volja ni bila oslabela, marveč je bila utrjena v dobrem. Njeno telo se je pokorilo duši, v kateri je vsled tega bival vedni mir. Marija ni poznala onih notranjih bojov, kakršne moramo mi le premnogokrat občutiti, ko se telo ustavlja duši, ko jo hoče za seboj potegniti za svojimi nagnjenji in strastmi.

Vrhutega jo je Bog tako potrdil v svoji milosti, da v celem svojem življenju ni storila nobenega dejanskega greha, ne v mislih, ne v željah, ne v besedah, ne v dejanju. Ni se pa samo ognila vsakemu tudi najmanjšemu grehu, marveč tudi vsakej nepopolnosti. Delala je le dobro in to na najpopolnejši način. Zato jo imenuje sv. Epifanij belo lilijo, ki je svojo srebrnobelo glavo nosila med in nad trnji,

ne da bi jo ti poškodovali. „Zelo nes pametno bi bilo,“ — pravi sv. Bernard, — „ako bi iskal teme ali celo malo sence ali le navidezno mlačnost na njej, ki je bila oblečena s solncem, t. j. ki je v svojem telesu nosila Jezusa Kristusa, solnce pravice.“ Sv. Evherij jo primerja vladarjevemu bivališču, ki je napolnjeno z najdragocenejšimi dišavami in pristavlja, da ni smradu greha tam, kjer je prijetna vonjava milosti in svetosti. —

Končno je Bog napolnil Marijo z vsemi čednostmi in darovi, in sicer v toliki meri, v kolikor je bilo to mogoče ustvarjenemu bitju, da je daleko prekašala vse angele in svetnike. Ona, ki je imela postati kraljica angelov in svetnikov, je pač morala biti toliko više od njih, ki so le služabniki božji, kolikor više je ime in dostojanstvo matere nad služabniki. Lahko rečemo, da je Marija tam začela v svetosti, kjer so angeli in svetniki dokončali svoj tek.

Ona je bila pač najlepša duša, ki je prišla iz rok božjih, za včlovečenjem Sina božjega največje in za Boga najpristojnije delo, delo, katero presega edino le Bog. Zato uporablja tudi sv. Cerkev nanjo besede psalmistove: „Njeni temelji so na svetih

gorah“, to se pravi: Duša Marijina je bila že ob njenem početku svetejša od duše vseh svetnikov. Njej veljajo v polni meri besede psalmistove: „Gospod ljubi duri Sijonske bolj kot vse šotore Jakobove.“ (Ps. 86, 1.) Kaj čudo, ako ji kliče sv. Cerkev z besedami sv. pisma: „Vsa si lepa, in madeža ni na tebi,“ (Vis. pes. 4, 7.) zakaj: „Spodobilo se je, da se je ona Devica lesketala v tolikej čistosti, kakršne si razen pri Bogu niti misliti ne moremo. Njej so torej že ob njenem spočetju veljale besede angelove: Milosti polna, Gospod je s teboj, blagoslovljena si med ženami. (Sv. Anzelm, De Conc. B. Virg. c. 18.)

Tako čudovito lep je bil raj, katerega je Bog v Mariji pripravil svojemu ljubelemu sinu. Pa pri tej lepoti ni ostalo. Marija je tudi sodelovala z milostmi, ki jih je bila prejela od Boga. Ona ni od njega prejetih talentov zakopala, marveč je z njimi najmarljivejše kupčevala in tako vedno množila. Ako komu, veljajo zlasti njej besede sv. pisma: „Mnogo hčerâ je nabralo bogastvo, toda ti si vse presegla.“ (Preg. 31, 29.) Njeno dušno bogastvo je bilo tako obilno, njena lepota tako vzvišena, da ga ni jezika, ki bi jo mogel opisati,

da ga ni peresa, ki bi ga moglo začrtati. Vzemi Abrahamovo vero. Njena vera je je bila večja, zakaj ona je verovala, kar je bilo navidezno nemogoče. Vzemi upanje starčka Simeona. Večje je bilo njeno upanje, ker je upala proti vsakemu upanju. Vzemi ljubezen ljubljenca Gospodovega, sv. Janeza. Večja je bila njena ljubezen, saj je ljubila z materinskim srcem. Vzemi gorečnost sv. Pavla. Gorečnejša je bila šele Marija, ker je nepopisno več storila za zveličanje duš. Vzemi stanovitnost mučencev. Stanovitnejša je bila šele Marija, ki je stala pod križem. Vzemi ponižnost spoznavavcev. Koliko ponižnejša je šele Marija, ki se imenuje dekle Gospodovo! Vzemi čistost devic, čistejša le bila šele ona, katere se niti senca greha ni dotaknila. Preglej vse čednosti, poišči jih na kateremkoli svetniku, pa naj se je še tako v njih odlikoval, vedno boš našel, da jim je bila Marija vzor, po katerem so se sicer ravnali, nikdar pa ne dosegli.

In to tako čudovito lepo Devico, ki je tudi tvoja mati, bi ti ne ljubil? V ta tako lepo ozaljšani in okrašeni raj, bi se z veseljem ne zatekal? Ako je sam Bog tako visoko povzdignil Marijo, kako bi ji pač ti

mogel odreči svoje češčenje, svoje zaupanje. Poglej otroka! Če tudi zapazi na svoji materi kako napako, vendar ji ne odreče svoje ljubezni. Te tako vzvišeno, nepopisno lepe nebeške matere pa bi ti ne ljubil?

* * *

Nekega dne je obiskalo več častnikov kraljevo zbirko slik v Draždanih, v kateri je najimenitnejša podoba Matere božje, ki jo je naslikal sloveči Rafael Sanzio. Med temi častniki je bil tudi mladi grof Pavel Asperg, sicer plemenit človek, toda popoln brezverec. Malo prej se je še zaničljivo izražal o verskih podobah sploh, in še posebno o tej sloveči sliki, dasi so ga tovariši opozorili, da napravi ta slika na vsakega opazovalca nepozaben vtis. Ponosno, z zaničljivim posmehom na ustnicah vstopi Pavel v sobo, kjer stoji ona slika. V početku jo le bolj površno pogleda. Polagoma pa postaja njegova pozornost vedno večja. Kakor pribit stoji pred podobo, nepremakljivo jo ogleduje — le srce mu vedno hitreje bije. Korak za korakom se ji približuje, dokler ne obstane pri ograji, ki je pred podobo. Njegovi tovariši in drugi obiskovavci zapuščajo drug za dru-

gim sobo, naposled ostane Pavel sam v sobi. Šele znamenje z zvoncem, da se bode poslopje zaprlo, ga vzbudi iz zamišljenosti. Naglo si obriše s solzami zalite oči ter globoko zdihujoč z milim pogledom na podobo zapusti sobo in poslopje. Podoba Marijina mu ne izgine več iz oči.

Drugo nedeljo se zbero tovariši Pavlovi pri zajtrku — Pavla ni bilo med njimi. „Čudovita, res presenetljiva je izpremembra našega tovariša Pavla,“ — pravi eden izmed častnikov. „Pred osmimi dnevi je bil še vesel častnik, zdaj pa pravijo, da hoče vstopiti v samostan.“ To se je pa tudi v resnici zgodilo. Vkljub mnogim oviram je Pavel zapustil svet ter vstopil v družbo Jezusovo, postal mašnik in goreč oznanjevalec lepote Marijine. Glej! če je mogla že slikana podoba Marijina po svoji lepoti tako zelo vneti srce posvetnega častnika, da je slovo dal posvetnemu veselju ter se popolnoma posvetil Bogu in blaženi Devici Mariji, v koliko večji meri bi pač morala to povzročiti šele lepota Marijina, kakršno nam kaže sv. vera, v koliko večji meri bi morala pač šele ta podoba vneti naše srce v ljubezni do nje, ki je naša najboljša, nebeška mati. Amen.

Materino srce.

Moje srce naj se sklene
z vami. (I. Kron. 12, 17.)

„Češčena, milosti polna, Gospod je s teboj,“ je pozdravil angel Marijo, ko ji je prinesel oznanilo, da bo postala Mati božja. To pa je mogel reči po vsej pravici, saj je bila Marija v resnici raj, katerega je okrasil vsemogočni Bog s tolikimi lepotijami, s tolikimi milostmi, da je bil sposoben sprejeti drugega Adama. Bog je Mariji podelil v najpopolnejši meri vse lastnosti, ki so ji pristojale, kot Materi Sinu božjega, Materi pravega Boga. On ji je pa podelil tudi vse lastnosti, ki jih je potrebovala, kot mati človeškega rodu. Z eno besedo: Bog je dal Mariji tudi pravo, da najboljše materino srce. —

V čem se pa odlikuje materino srce od drugih src? Ali ne v ljubezni, dobrotljivosti in usmiljenosti do svojega otroka? Le poglej pravo mater! Ako je kdo otroku v ljubezni naklonjen, naklonjena mu je v

prvi vrsti njegova mati. Ako mu je kdo pripravljen deliti dobrote, pripravljena mu jih je deliti zlasti njegova mati. In kdo prizanese, odpusti otroku, ki je zašel na napačna pota, prej, kot ravno njegova mati? Tako je sam Bog označil materino srce po preroku: „Ali more žena pozabiti svoje dete, da bi se ne usmilila sinu svojega telesa?“ (Iz. 49, 15.) Ljubezen, dobrotljivost, usmiljenost je torej znak materinega srca. In ta znak je vsemogočni Bog vtisnil v Marijino srce v najpopolnejši meri, da je bila povsem sposobna za mater človeškega rodu.

Kakor uči sv. Tomaž Akvinski, ni Bog staršem dal nobene zapovedi, da naj ljubijo svoje otroke, zanje skrbe, zakaj on jim je že sam v srce vlil to ljubezen, da jim je ljubezen do otrok nekako naravna. Že pri živalih opazujemo nekako ljubezen do mladičev. V veliko večji meri jo najdemo šele pri ljudeh. Žal, da ljudje le premnogokrat slabo porabijo svojo prostost, ki jim jo je dal ljubi Bog, ter nasprotujejo tej ljubezni do otrok, katero je Bog položil v njih srce, jo celo popolnoma zaterejo. Kakor je pa Bog staršem položil v srce ljubezen do otrok, tako jo je tudi, in sicer

v najpopolnejši meri položil v srce one, ki je imela postati mati vsega človeškega rodu, v srce Marijino.

O tej najnežnejši ljubezni materinega srca Marijinega nam pač najbolj živo govori sv. evangelij. Sv. Gabriel prinese Mariji oznanilo, da je izvoljena za mater Sinu božjega. Mariji je na prosto dano, ali sprejme, ali odkloni to čast. Kakor je tudi visoka čast, ki ji jo ponuja Bog, vendar ima tudi več razlogov, da bi jo mogla odkloniti, saj je bila združena z največjimi in najtežavnejšimi žrtvami. Ko jo pa angel pouči in ji stvar pojasni, pa Marija privoli brez vsakega ugovora ter reče: „Glej, dekla sem Gospodova, naj se mi zgodi po tvoji besedi.“ Tako je postala Mati božja, pa tudi sprejela vse bridkosti in težave, ki so bile s tem združene. Zakaj? Kaj jo je napotilo? Ljubezen do nas, ljubezen do njenih otrok. Kakor je bila od privoljenja Evinega v izkušnjo odvisna vsa nesreča človeškega rodu, tako je bilo od Marijinega dovoljenja odvisno zveličanje človeškega rodu. Kar je Eva pokvarila, je imela Marija popraviti. Zato je privolila, da je pripomogla k izvršitvi božjega naklepa, ki je bil sklenil rešiti človeški rod.

„Naj me zadenejo tudi najhujše bridkosti,“ je pač rekla sama pri sebi, — „naj tudi meč bolečin prebode moje srce, naj tudi moje življenje postane nepretrgana veriga trpljenja in bolečin; na tem mi ni toliko, rada se žrtvujem, samo da rešim svoje uboge človeške otroke.“ Glej, kako lepo se tu razodeva materina ljubezen, dobrotljivost in usmiljenost, katero je Bog zasadil v Marijino materino srce!

Komaj jo angel zapusti, komaj se je nekoliko pomirila od začudenja, že hiti čez gore k svoji teti Elizabeti. Čemu? Ali mar samo, da ji srečo vošči k nepopisni sreči, o kateri ji je bil angel povedal? Ali jo je mar tja gnala sama vljudnost? Niti najmanj. Tja hiti, da bi Elizabeti srečo voščila, pa tudi, da bi ji stregla, ji pomagala in jo podpirala. Zopet je torej le ljubezen, dobrotljivost in usmiljenost, ki jo žene čez gore, ki jo napoti, da streže kakor dekla svoji teti, ona, ki je bila postala Mati božja!

Glej jo v Kani galilejski! Zapazila je zadrego poročencev. Vina jim je zmanjkalo. Kaj stori? Tiho se obrne k svojemu ljubemu Sinu ter mu razodene zadrego poročencev: „Vina nimajo.“ Dasi še ni

prišla njegova ura, vendar se da od matere preprosi, da priskoči na pomoč ubogemu ženinu in nevesti. Kolika ljubezen, dobrotljivost in usmiljenost! Nihče je ni prosil, nihče se ni k njej zatekel, in vendar že pomaga, že prosi za svoje otroke. Kako čudovito lepo se že tu razodeva njeno pravo, najboljše materino srce.

Kar je pa tu storila, to je ponovila že neštetokrat in bo ponavljala do konca sveta, saj po besedah apostolovih: „Ljubezen ne mine nikdar“. Ves prevzet od te ljubezni, dobrotljivosti in usmiljenosti, materinega srca Marijinega kliče sv. Bernard: „O češčena Gospa! Kdo bi mogel premeriti tvojo dobrotljivost po njeni dolgosti, širokosti, visokosti in globočini? Toda jaz si jo upam premeriti. Njena visokost sega od zemlje do neba, ker skrbi za naše zveličanje. Njena globočina sega iz nebes na zemljo, da v brezdnost pekla, čigar moč zatiraš in mu odtrguješ one duše, ki so mu zapadle. Dolgost in širokost se razteza od enega konca sveta do drugega, ker izkazuješ svojo dobrotljivost na vseh koncih in krajih zemlje.“ -

V mestu Mexiko je živela uboga žena. Njen mož je bil že 12 let odsoten. Nihče od sorodnikov se ni zanjo zmenil, niti ji pomagal v njeni potrebi. Nekega večera se jo poloti posebna žalost, da ne more zatisniti očesa. Vstane iz postelje ter gre k oknu, da bi si vsaj pri pogledu na nebo, na katero je zaupala, olajšala srce. Toda noč je bila tako temna, nebo oblačno, da še te tolažbe ni mogla imeti. Tu se obrne k Materi božji rekoč: „Sveta Devica! Ti podaš vsakemu, ki se k tebi zateče, svojo roko, ali mar hočeš samo mene pustiti brez pomoči. Slišala sem in tudi verujem, da imaš nepopisno več nagnjenja in ljubezni do svojih otrok kakor katera-koli zemska mati do svojih. Gotovo pa je, da bi moja mati, ako bi videli mojo potrebo, imeli sočutje z menoj in mi pomagali. Zato pričakujem tudi od tebe pomoči in tolažbe. Ako me ti zapustiš, kaj naj počnem, kam se obrnem?“ — Ko tako govori, se naenkrat posveti v sobi in sliši klicati svoje ime. Vsa začudena začuje te-le besede: „Moja hči! zaupaj, jaz te ne bom zapustila. Položaj, v katerem si zdaj, bo prešel in sledila mu bo zadovoljnost in jaz ti bom očitno po-

kazala, da se skrb vseh zemskih mater ne da primerjati s skrbjo, ki jo imam jaz za tebe.“ — Od tega trenutka je ženo popolnoma zapustila prejšnja potrto in žalost in nepopisno veselje je napolnjevalo njeno srce. Tako je Marija tej ženi pa tudi tebi pokazala, da je v resnici naša dobra mati, ki ima srce polno ljubezni, dobrotljivosti in usmiljenja do nas. Amen.

Veselo oznanilo.

Glej! spočela boš — in
Sinu rodila. (Luk. 1, 31.)

Po dolгих in raznoterih pripravah je prišel trenotek, da je imel Sin božji stopiti na zemljo. Vse je bilo za njega že pripravljeno. Preroki so najnatančneje opisali njegovo življenje. Človeški rod ga je že gledal v raznih predpodobah. Izvoljena in pripravljena je bila tudi zemlja, iz katere je imel vzcveteti cvet človeštva, izvoljena in zadostno pripravljena žena, ki mu je imela dati človeško naravo, blažena Devica Marija. Le še enega je bilo treba. —

Vsemogočni Bog, dasi neomejen vladar nebes in zemlje, je hotel imeti še privo-ljenje te Device, da si iz nje s pomočjo sv. Duha prevzame Sin božji človeško naravo. On je človeku dal prosto voljo, zato tudi hoče, da se človek popolnoma prosto odloči za svoja dejanja. Zato je tudi hotel, da se blažena Devica Marija sama odloči, ali hoče postati mati obljub-

ljenega Odrešenika in s tem tudi mati človeškega rodu.

V ta namen pošlje enega izmed svojih najimenoitnejših služabnikov, nadangela Gabriela k Devici Mariji, bivajoči v Nazaretu. „Češčena, milosti polna, Gospod je s teboj, blažena si med ženami,“ jo pozdravi zatopljeno v iskreni molitvi. Marija se prestraši čuječ te besede. Njeni veliki ponižnosti se je ta pozdrav zdel previsok, previsoka čast, ki je bila v njem razodeta. Nič ne odgovori, ampak oprežno premišluje, kaj bi pač imel pomeniti ta pozdrav. Kolika razlika med njo in Evo! Eva se na prve besede hudobnega angela začne lahkomišelnost z njim pogovarjati, ter se s tem postavi v nevarnost prelomiti božjo zapoved. Marija pa dobro preudari vsako besedo. Kako lep zgled za nas!

Videč Marijin strah in opreznost, jo angel pomiri rekoč: „Ne boj se, Marija, zakaj milost si našla pri Bogu,“ češ: Ne boj se ne hudobnega duha, ne takega drugega vidnega ali nevidnega sovražnika. Nikar ne sumi nad mojimi besedami, ne o tem, kar boš slišala, zakaj milost si našla pri Bogu. To naj ti zadošča, zakaj če ti

je zagotovljena milost božja, zagotovljeno ti je vse, kar moreš prejeti iz njegovih rok.

Ko je tako angel pomiril Marijo in ji odvzel ves strah, ji napove povod svojega prihoda: „Glej! spočela boš v svojem telesu in rodila Sinu in imenuj njegovo ime Jezus. Ta bo velik in Sin najvišjega imenovan in Gospod Bog mu bo dal sedež Davida njegovega očeta, in bo kraljeval v hiši Jakobovi vekomaj: in njegovemu kraljestvu ne bo konca.“ (Luk. 1, 31 – 33.) S temi besedami je angel Mariji povsem določno napovedal, da je izvoljena mater obljubljenega Odrešenika. Natančno je označil dostojanstvo tega Sinu, da bo namreč Jezus t. j. Odrešenik, da bo sin najvišjega imenovan t. j. Sin božji, da bo kralj, in sicer večni kralj – pravi Bog.

Kaj čudo, da je vsekdar ponižna in najčistejša Devica, ki je bila obljubila vedno devištvo zaklicala: „Kako se bo to zgodilo, ker ne poznam moža.“ Hotela je reči: Vem, da je Bogu vse mogoče, toda pouči me, kako naj se to zgodi, ker sem obljubila vedno devištvo? Dasi je ponudba nad vse veličastna in vzvišena, vendar Marija ne privoli tjavendan. Prej

hoče imeti zagotovilo, da pri tem ne bo kar nič trpelo njeno devištvo.

„Sv. Duh bo prišel v te in moč Najvišjega te bo obsenčila, zavoljo tega bo Sveto, ki bo iz tebe rojeno, imenovano Sin božji,“ (Luk. 1, 35.) ji odvrne angel ter ji s tem pojasni, da ne bo postala mati po človeškem delovanju, ampak da bo sam sv. Duh na čudežen način v njej ustvaril človeško naravo Jezusa Kristusa, Sinu božjega, ter jo v istem trenutku združil z njegovo božjo naravo, da bo torej dete, ki ga bo spočela in rodila pravi Sin božji, ona prava Mati božja. Kolika skrivnost, pa tudi kolika čast!

Da bi pa Mariji odvzel vsak dvom, pa še pristavi: „Glej! Elizabeta tvoja teta bo tudi spočela sina v svoji starosti, in ta mesec je že šesti tiste, ki je imenovana nerodovitna, zakaj pri Bogu ni nemogoča nobena reč.“ (Luk. 1, 36 37.) Angel ji je hotel reči: Ako je tvoja teta vkljub svoji starosti po posebni milosti božji dobila sinu, postala mati, kaj bi ne bilo mogoče, da bi ti ne dobila sinu, postala mati, dasi si obljubila vedno devištvo in še ostala devica, saj pri Bogu ni nemogoča nobena stvar.

In zdaj, ko je bila Marija do malega prepričana, da ne bo pri tem kar nič trpelo njeno devišstvo, ako bo dala življenje Sinu človekovemu, z veseljem in v najglobokejši pokorščini privoli v spočetje, ne ponosna na toliko čast, ampak v največji ponižnosti, rekoč: „Glej dekla sem Gospodova, zgodi naj se mi po tvoji besedi.“ In v tem trenutku se je dopolnilo, po čemer je hrepenel ves človeški rod, kar je pričakoval skozi sto in tisočletja. V tem trenutku so se izpolnile njegove želje, izpolnile pa tudi obljube božje. „Beseda je meso postala“, Sin božji si je privzel človeško naravo iz Marije Device, postal naš brat – Marija pa Mati božja in tudi naša mati.

Res preblazeni trenotek. Trenotek največje sreče za Marijo, ki je postala Mati božja, pa tudi največje sreče za nas, ker smo v tem trenotku dobili svojega Odrešenika, njegovo in svojo najboljšo mater. „S svojim privoljenjem v včlovečenje Sinu božjega,“ pravi sv. Bernardin Sijenec, „je Marija izprosila in povzročila zveličanje vseh; s tem privoljenjem se je posvetila rešitvi vseh, tako da nas je od tega trenotka vse nosila v svojem naročju kakor

prava mati svoje otroke." (Sermo 6.) „Marija je v istem trenutku, ko je privolila v včlovečenje Sinu božjega," pravi tudi sv. Bernard, „ko je postala Mati božja, postala tudi naša mati, da nas je že tedaj nosila pod svojim srcem." (Tom. 3. serm. 6.)

Kaj čudo, da je sv. Cerkev temu preblazenemu trenutku posvetila poseben, velik praznik, praznik Marijinega oznanjenja; da nas vsak dan po trikrat spominja na ta trenotek, ko nas z zvonjenjem opominja, da naj molimo angelovo češčenje in da nas vedno vnema, da se z veseljem poslužujemo angelovega pozdrava, da radi molimo češčenamarijo, ki se je vprvič rabila v tem trenutku. Pa kakšno srce bi pač moral imeti človek, ki bi tega ne storil, srce brez ljubezni, brez hvaležnosti do blažene Device Marije, pa tudi brez ljubezni do samega sebe.

Ako je Marija o priliki angelovega pozdrava takorekoč vse za nas darovala, žrtvovala sebe in svojega sina za rešitev človeškega roda, bi pač bila najgrša nehvaležnost, ako bi se ne posluževali angelovega pozdrava, molili angelovo češčenje, se tako spominjali njene tolike dobrote ter ji s tem razodeli svojo hvaležnost.

Kdo bi pač mogel dvomiti, da Marija s posebnim veseljem ne sliši tega pozdrava, saj jo ta pozdrav spominja najimenitnejšega trenutka njenega življenja, ko je postala Mati božja. Kako bi bilo pač mogoče, da bi ji človek, ki ima le količkaj ljubezni do nje, ne hotel napraviti tega veselja. Vrhutega pa še ona takim, ki jo pozdravljajo z angelovim pozdravom, odzdravlja z obilnimi milostimi, ki jih izprosi od Boga. Zato pravi neki pisatelj: „Radovoljno nas pozdravlja z milostmi, ako jo mi pozdravljamo s češčenamarijo.“ — „Kadar izrečem „češčena Marija“ — pravi Alan — „se radujejo nebesa in satan beži.“ Kar je rekel Tomaž Kempčan: „Pozdravljajte Marijo z angelovim pozdravom, zakaj to besedo rada sliši,“ to nam potrjuje blažena Devica Marija sama, ki je rekla sveti Mehtildi, da ji noben pozdrav ni ljubši od angelovega pozdrava.

Zato je tudi češčenamarija postala nekako molitev vsega sveta. Poslučuje se je otrok, ki je komaj začel govoriti, poslučuje se je starček, ki potrj od starosti, bolezni, slabosti ne more več opravljati drugih pobožnosti. Poslučujejo se je pobožni, poslučujejo se je grešniki. Vsak dan in več-

krat na dan, vsako uro, ob vsakem udarcu ure se dviguje ta molitev iz pobožnih src kakor živ plamen, kakor prijetno in čisto kadilo k tronu Marijinemu. Kolikokrat je pa ta molitev tudi zadnja molitev ubogega grešnika. Ko je vse pozabil, ko zanemarija vse druge molitve, češčenamarija mu je še ostala, te se še poslužuje. Ko se mu je v viharju tega življenja takorekoč že vse potopilo, potopila molitev, vera, in drugo, je češčenamarija kakor rešilna deska, ki ga drži nad vodo, da se ne potopi v globočino obupnosti, časne in večne pogube. Oh, koliko jih je že ta rešilna deska prinesla nazaj v pristanišče miru in bogoljubnega življenja. Kako lepo nam to potrjuje sledeči dogodek.

* * *

V nekem večjem kraju na Nemškem je šlo nekega zimskega večera majhno, nekako desetletno dekletce po ulici. Zavita v slabo volneno pokrivalo posebno skrbno skriva pod predpasnikom steklenico zdravila, ki ga je bila dobila v lekarni ter tiho moli: „Češčena Marija! Milosti polna! O ljuba Mati božja, izprosi, da bodo naša mati ozdraveli! Reci le eno besedo ljubemu

Bogu pa bodo naša mati zopet zdravi.“ — Tako je molila in hitela proti domu. Kar nakrat zavpije in v tistem trenutku leži na tleh. Izpodrsnilo se ji je bilo in steklenica se je ubila. „Kaj naj sedaj storim?“ zdihuje preplašena deklica. „Oče čakajo pri materini postelji na zdravilo, zdravnik je naročil, da morajo mati čim prej zaužiti zdravilo, sicer utegnejo umreti, lekarnar je surov in hud, denarja pa nimam več. Gotovo me bo natepel, če zopet pridem. Vendar — naj me tudi natepe, kolikor hoče, samo da mi da zdravila, rada vse pretrpim. Česčena Marija! O dobra nebeška mati, pomagaj! Nazaj grem v lekarno.“ In naglo se vrne deklica v lekarno.

Kaj pa lekarnar? Dasi je bil katoličan, vendar se je bil popolnoma odtujil svoji veri. Izpremenil je bil ime svoji lekarni, ki je prej nosila ime Marijino. Zdaj leta ves zmeden po sobi sem in tje. Po glavi se tolče in kliče: „Kako sem vendar mogel biti tako površen?“ Kaj se je bilo zgodilo? V naglici je bil zamenil zdravilo in deklici dal napačno, v katerem je bil primešan hud strup. „Moj Bog! Morda je bolnica zdaj že zastrupljena. Kaj naj storim? Na listku je zapisano: Müller. Pa kje je

ta žena? Ako dobi zdravilo, je izgubljena, pa tudi mene čaka huda kazen." V prvič po dolgem času pade zopet na kolena in iskreno moli: „Češčena Marija! O Marija pomagaj! Pomagaj mi to pot!" Ravno v tem trenutku pozvoni deklica pri vratih. Tresoč se in jokaje vstopi otrok in kaže na črepine ubite steklenice. Komaj zagleda lekarnar otroka, zakliče: „O ti zlato dete! Hvala Bogu, da si zopet tu! Gotovo si padla? Z največjim veseljem ti dam novo zdravilo!" Pokliče svojega hlapca ter mu naroči, da naj čim hitreje mogoče pelje otroka domov, in mu še izroči 20 mark za ubogo družino. Ko je bil otrok odšel, pa poklekne zopet in zakliče: „Marija ti-sočkrat ti hvala." Takoj drugi dan je napravil nov napis na svoji lekarni, ki se je zopet imenovala: Marijina lekarna. Našel je tudi zopet pot v cerkev in k sv. zakramentom. Glej! Koliko premore angelov pozdrav! Rabimo ga torej tudi mi zlasti v tem Mariji posvečenem mesecu, da bo tudi nam odzdravljala naša nebeška mati z obilnimi milostimi za telo in dušo, za čas in za večnost. Amen.

7.

Nad vse povišana.

Od katere je rojen Jezus,
ki je imenovan Kristus.

(Mat. 1, 16.)

Bogato je okrasil vsemogočni Stvarnik raj veselja, v katerega je postavil prva človeka. Ta raj, okrašen s posebnim blagoslovom božjim, ni poznal ne bridkosti, ne težav, ni poznal nobenega zla. Še lepše pa je okrasil raj, v katerega je postavil drugega Adama, svojega ljubega, edinega Sinu. Ta raj — blažena Devica Marija — je bil tako lepo obdelan od njega samega, kakor si lepše niti misliti ne moremo. Toda vse prednosti in čednosti, s katerimi je Bog okrasil Marijo, daleč presega šele ona prednost, katero ji je podelil v trenutku, ko je zaklicala: „Naj se mi zgodi po tvoji besedi“, ko je namreč postala Mati božja. Ta prednost, ta čast je pač najvišja, kar jih je Bog podelil Devici in kar jih sploh more podeliti ustvarjenemu bitju.

Kje so usta, ki bi mogla dostojno opisati to dostojanstvo, kje jezik, ki bi mogel dostojno poveličevati to čast? Največji cerkveni očetje in pisatelji se takorekoč tresejo, ko hočejo govoriti v dostojanstvu Matere božje. Veliki škof neocezarejski, sveti Gregorij čudodelnik, kakor je sicer zgovoren in poučen v božjih skrivnostih, ne najde besed, jezik mu zastaja, bistrost duha mu opeša, ko hoče govoriti o tem dostojanstvu. Sv. Bernard, čigar zgovornost sv. Cerkve tako visoko povzdiguje, priznava sam, da ga nič bolj ne plaši in da se o ničemer toliko ne boji govoriti kakor o Materi božji. Sv. Gregorij pravi naravnost, da ime Mati božja vsebuje vso hvalo, s katero jo sploh moremo počastiti.

Kakor je božje bitje neskončno, katerega omejeni človeški um nikdar ne more popolnoma spoznati, tako je tudi dostojanstvo Matere božje nekaj tako vzvišenega, da se človeški um ne more povzpeti do njega. Zato pravi sv. Tomaž Akvinski, največji učnik sv. Cerkve: „Dostojanstvo blažene Device Marije, Matere božje, je nekako brezmejno ... v tem oziru ne more biti nič boljšega, kakor ne more biti nič boljšega od Boga.“ (I. sq. 9, 25, 7.) — „Nič ni tebi enakega o

Gospa,“ — kliče sv. Anzelm blaženi Devici Mariji, „nič se ne more primerjati s teboj, zakaj vse, kar je, je ali višje od tebe ali pod teboj. Nad teboj je samo Bog, pod teboj pa vse, kar ni Bog.“ (De Conc. Virg.)

Nebeški Oče ji je dal pravico do svojega edinega Sinu. Preden se je Sin božji včlovečil, mu je le nebeški Oče mogel reči: „Moj sin si ti, danes, t. j. od vekomaj sem te rodil“ (Ps. 2, 7.). Ko pa je Marija postala Mati Sinu božjega, kateremu je dala človeško naravo, ga je pa tudi ona mogla imenovati svojega Sina. Ali si moremo misliti višjo čast?

Sin božji, druga božja oseba se od vekomaj z dopadenjem ozira na njo in si jo izbere za mater, kateri posveti vso svojo detinsko ljubezen. Ona mu je bila bližja kakor katerakoli stvar. Kaj je tudi najmogočnejši kralj ali cesar proti edino-rojenemu Sinu nebeškega Očeta? Le ubog zemski črv, le prah in pepel. In tega nad vse mogočnega vladarja nebes in zemlje sme Marija imenovati svojega Sina, ga nositi v svojem naročju.

Kaj je največji zemski vladar v primeri z nebeškimi angeli, kerubimi in serafimi,

ki stoje pred tronom najvišjega? Pa angeli so le služabniki Najvišjega, ki si štejejo v največjo čast, da smejo služiti včlovečenemu Bogu. Marija pa imenuje tega kralja svojega Sina in ta jo časti in ljubi kot svojo mater.

Marija je pa tudi v najtesnejši zvezi s tretjo božjo osebo, ona je nevesta Svetega Duha, zakaj s pomočjo Sv. Duha si je Sin božji privzel človeško naravo iz blažene Device Marije. Iz nje je Sveti Duh upodobil človeško telo Sina božjega, ta največji umotvor svoje umetnosti.

Res, čast Matere božje, je najkrasnejši biser v kroni Marijini, s katero jo je okrasila presv. Trojica. Zato pravi tako lepo sv. Tomaž iz Villanove: „Kaj hočeš še več? Česa še iščeš na Devici? Zadoščaj ti, da je Mati božja. Ali si je pač mogoče misliti lepoto, čednost, popolnost, milost, slavo, ki bi ne pristojala Materi božji? Daj svojim mislim prostost, razširi obzorje svojega uma in si načrtaj v svojem duhu devico najčistejšo, najponižnejšo, najmilejšo, devico polno milosti, odlično v vsaki svetosti, okrašeno z vsemi čednostmi, odičeno z vsemi darovi, Najvišjemu nad vse dopadljivo! Nakopiči vso hvalo, kolikor jo le

moreš, prideni še kolikor moreš, višja, vzvišenejša, odličnejša, kot vse to je le še Devica, namreč Marija.“ (Conc. 2. de Nat. B. M.)

Zato se nam pa tudi ni čuditi, da nam sv. pismo primeroma le malo govori o blaženi Devici Mariji, saj nam morajo zadostovati že same besede: „Marija, od katere je bil rojen Jezus, ki je imenovan Kristus.“ Te besede nam povedo že vse. Večje slave, večje hvale, kakor je v teh besedah, si sploh misliti ne moremo. Zato je rekel sv. Bonaventura: „Bog je sicer mogel ustvariti večje nebo, večjo zemljo, večji svet, toda večje matere kot je Mati božja, pa ni mogel ustvariti.“ Celo Luther priznava: „Ko jo imenujemo Mater božjo, ne more pač nihče več od nje ali njej povedati, pa če bi imel tudi toliko jezikov kot je listja in trave, zvezd na nebu in peska v morju.“ (Razlaga pesni Magnificat.)

Washington (Vešington), slavní predsednik in ustanovitelj ameriških združenih držav, je imel, dasi je bil protestant, nad svojo posteljo veliko podobo brezmadežne Device. Nekega dne pelje po zajtrku nekega katoliškega profesorja skozi svoje

sobe in ta zapazi tudi to podobo. „Jaz sem mislil, da ste protestant?“ ga vpraša začuden profesor, ker protestantje ne častijo Matere božje. Washington pa mu resno odvrne: „Kako bi pač mogel Sina častiti, ako bi njegove matere ne ljubil.“

Prelepe besede, ki si jih dobro zapomnimo tudi mi. Ona, ki je bila določena in tudi postala naša mati, je Mati Sinu božjega, pravega Boga. Ako jo moramo že ljubiti in častiti kot svojo mater, koliko bolj smo ji dolžni skazovati to češčenje in ljubezen, ker je Mati božja, Mati Sinu božjega, pri katerem tudi vse doseže, kar nam kaj živo potrjuje sledeči dogodek.

* *

Magdalena je bila uboga dekla. Nekega dne se ponesreči. Zlomi si nogo in več tednov je morala ležati na postelji. Njen gospodar, pri katerem je dolgo časa služila, ji je sicer odločil letno podporo, toda ta podpora je bila premajhna za življenje, prevelika za smrt. Poiskala si je malo sobico v najcenejšem delu pariškega mesta. Hišni gospodar je bil sicer razglašen kot neusmiljen in skop človek, pa kaj je hotela

Magdalena. Stanovanje je morala imeti in ravno to, ki si je izbrala, je bilo zanjo primerno, posebno ker ni bilo daleč od cerkve.

Ko si je bila Magdalena svoje stanovanje uredila — nekaj pohištva je dobila v dar, nekaj si ga je kupila — je z zadovoljnostjo si ogledala majhni prostor. Nad posteljo je visela podoba njene patrone. Le še ene podobe ni imela. Brez te pa ni hotela biti, namreč brez podobe Matere božje. Dasi ji je le še malo ostalo od njenih prihrankov, vendar Marijine podobe ni hotela pogrešati v svoji sobi.

Gre torej k starinarju in si kupi staro, slikano podobo Matere božje. Bila je sicer malo zamazana in potemnela, toda lepe oči Marijine so tako milo in prijazno gledale in ustnice so se ljubeznivo smehljale. Tej podobi je odločila Magdalena najlepši prostor v sobi in je vsako jutro in vsak večer pred njo opravljala svojo pobožnost.

Tako je živela Magdalena več let. Toda polagoma se ji približa starost in z njo tudi pomanjkanje, ker ni mogla več tako delati in si kaj prislužiti kakor prej. Oči so ji opešale in roke so se ji začele tresti, da ni mogla več šivati. Ker ji je

zmanjkovalo denarja, začela je svoje pohištvo kos za kosom prodajati. Nazadnje je pa že tako daleč prišlo, da ni mogla več plačati stanarine. Gospodar ji zažuga, da bo prodal, kar ji je še ostalo, in jo vrgel na cesto, če do 1. junija ne plača.

Kako iskreno je molila uboga Magdalena pred podobo Matere božje! Kolikokrat je že pri njej našla tolažbo! Prepričana je bila, da jo Marija tudi zdaj ne zapusti. A videti je bilo, da je prazno njeno upanje.

Minil je majnik in prišel 1. junij, pomoči pa ni bilo od nikoder.

Neusmiljeni gospodar napravi dražbo in proda pohištvo. Le podobo Marijino je hotela Magdalena na vsak način si prihraniti, a gospodar se ne da preprositi.

„Ne bo me zapustila v moji revii in bedi,“ pravi Magdalena sama pri sebi, „vedno sem jo častila in nanjo zaupala,“ ter se milo ozre na podobo.

Prodaja pohištva je bila premalo vrgla, zato je prišla Marijina podoba na vrsto. Cenjena je bila na pet frankov, nihče neče več ponuditi. Nakrat se oglasi nekdo in ponudi 25 frankov. Tu pride mimo gospod,

postoji, si podobo malo natančneje ogleda, ter ponudi 500 frankov. Tisti, ki je prvi ponujal zanj 25 frankov, ponudi 1000 frankov. „2000 frankov,“ zakliče drugi; in tako gre dalje do 18.000 frankov.

Podoba je bila mala umetnija starega slovečega slikarja. Kako presenečena je bila zdaj Magdalena, ko je zvedela, koliko je vredna njena podoba, kako vesela in srečna. Zdaj je lahko bila brez skrbi, zakaj 18.000 je zadostovalo zanj do smrti. „O jaz sem vedno bila prepričana, da mi bo ta ljubezniva Marijina podoba še srečo prinesla,“ je rekla s solzami v očeh, „sv. Devica ne zapusti nikogar, kdor vanjo zaupa.“ Amen.

Mogočna kraljica.

Prosi, mati moja, zakaj
ne spodobi se, da bi odvr-
čeval tvoje obličje.

(III. Kr. 2, 20.)

„Blažena, vedno deviška Marija je v resnici velik čudež,“ — pravi sv. Janez Kri-
zostom. — „Kdaj se je našlo in se bo našlo
kaj vzvišenejšega, kaj imenitnejšega od nje?
Po svoji bogati obilici je edina presegla
nebesa in zemljo. Kaj more biti pač sve-
tejše od nje? Ne preroki, ne apostoli, ne
mučenci, ne očaki, ne angeli. Med vidnimi
in nevidnimi božjimi stvarmi ni mogoče
najti ničesar, kar bi bilo višje in vzviše-
nejše od nje.“ (In sermo de beat. Virg.)
Zato pravi tudi sv. Bernardin Sijenec, da
je popolnost blažene Device, ker je Mati
božja, tolika, da je njeno spoznanje pri-
držano samemu Bogu. Celo blaženo Devico
Marijo je pogled na to njeno vzvišenost
in visokost tako prevzel, da ne najde be-
sed, s katerimi bi izrazila veliko milost,

katero ji je izkazal Bog. Vsa prevzeta zakliče le: „Velike stvari je storil meni on, ki je mogočen.“ (Luk. 1, 49.)

Ali naj pa nas ta nepopisna visokost naše nebeške matere odvrta od nje? Ali se bomo mar bali stopiti k njenemu tako vzvišenemu prestolu? Ali se mar ne bomo upali razodeti ji svojih težav in potreb? Ravno nasprotno. Kakor nam je z ene strani njeno pravo, v resnici najboljše materino srce porok, da nam je pripravljena pomagati, da hoče svoje materine dolžnosti do naš izpolnjevanj, tako nam je z druge strani njena visokost porok, da nam tudi more pomagati. Kot Mati božja je postala nekako naša vsemogočna mati, ki more svoje materine dolžnosti vedno najnatančneje izpolnjevati, samo da ji mi ne stavimo ovir.

Marija je ljubljena hčerka nebeškega Očeta. Njej pač nebeški Oče ne more ničesar odreči, saj jo ljubi bolj kot vse stvari, saj ji je izročil svoje najljubše, svojega edinega Sinu, kako da bi ji — da govorim z apostolom — z njim vsega ne podelil. Čim pridnejši, pokornejši je otrok, tem več doseže pri svojem očetu. Kako bi si mogli misliti, da bo nebeški Oče kaj odrekel svoji

hčerki, ki mu je tako zvesto služila, popolneje služila kot vsi angeli in svetniki. Reči pač moramo, da bi ji nebeški Oče mogel le to odreči, česar bi ne mogel izvršiti, toda to je nemogoče, saj je vsemo-gočen, on more vse, kar hoče.

Marija je Mati Sinu božjega. Kaj bi pač mogel tak Sin odreči taki materi? Kakor ni mogoče najti matere, ki bi bila tako goreče ljubila svoje dete, tako skrbno zanj skrbela kakor je Marija ljubila Jezusa, zanj skrbela, tako tudi ne moremo najti sina, ki bi tako ljubil, spoštoval svojo mater, ji tako pokoren bil, kakor je Sin božji, Jezus Kristus, svoji materi Mariji. „Prosi, moja mati, zakaj ne spodobi se, da bi odvráčeval tvoje obličje,“ t. j. da bi ti odrekel tvojo prošnjo, je rekel Salomon svoji materi Betzabeji, ki je prosila za Adonijo. (III. Kr. 2, 20.) Ako je Betzabeja toliko moči imela do svojega sina, koliko večjo mora pač mora imeti šele Marija, najboljša mati do svojega Sina, Jezusa Kristusa, koliko več more šele ona pri njem doseči, ki ji je bil neprimerno boljši sin kot Salomon Betzabeji.

Marija je pa tudi nevesta Svetega Duha, tretje božje osebe. Le poglej že-

nina, ki resnično ljubi svojo nevesto. Ali ji odreče kako prošnjo? On niti ne čaka, da bi mu nevesta razodela svojo prošnjo, on ji že v očeh bere njene želje in jih z največjim veseljem, ako le more, izvrši. Najpopolnejši ženin Sveti Duh pa bi mogel svoji tako ljubljeni nevesti odbiti kako prošnjo? On jo je tako bogato okrasil, storil jo je pravi čudež sveta, ona mu je bila vedno najpokornejša, najčistejša, nad vse vdana nevesta, pa bi ji mogel odbiti kako prošnjo?

Kaj čudo, da cerkveni očetje in pisatelji, tako poveljujejo moč Marijine priprošnje, da ji celo pripisujejo nekako vse-mogočnost, seveda ne po njeni naravi, ampak po njeni priprošnji. „Ako ti hočeš,“ — je kliče sv. Bernard — „se vse zgodi.“ — „Povelju Device se vse pokori,“ nam napoveduje sv. Bernardin — „celo sam Bog.“ — „Moč, ki jo imaš pri svojem Sinu,“ — jo nagovarja sv. German — „presega vse, kar si moremo misliti.“ — „Prosi,“ — pravi sv. Lovrencij Justinijan — „prosi za vse, kar hočeš; gotovo ti ne odbije ničesar on, ki je hotel biti rojen od tebe, ki te je tako častil, da je počival v tebi in te najtesneje združil s svojo osebo.“

(Serm de ass.) „Vzemi, kar ti podajemo,“ — pravi sv. Fulgencij — „izprosi nam, česar te prosimo, oprosti nas, česar se bojimo, zakaj nespametno bi bilo iskati drugo, ki bi več moči imela, da potolaži jezo sodnikovo, kakor si ti, ki si bila vredna postati njegova mati.“

Ves Rim je bil v strahu, ko se mu je bližal vojskovodja Korijolan s svojo armado, da se maščuje nad mestom, ki ga je bilo sramotno prognalo. Vse prošnje prebivavcev, vse prigovarjanje njegovih prijateljev, da naj mestu prizanese, ni nič izdalo. Tu pa pride k njemu njegova mati Veturija — in glej, česar vsi prebivalci mesta, česar vsi njegovi veljaki, česar celo prijatelji Korijolanovi niso dosegli, to je dosegla njegova mati. Korijolan je mestu prizanesel. Ako je pa toliko premogla prošnja materina pri Korijolanu, koliko več pač premore prošnja Marijina pri Jezusu, take matere pri takem Sinu. Pač res, kakor pravi neki pisatelj: „En zdihljaj preblazene Device Marije premore več kot vse prošnje vseh svetnikov.“

Kdo bi se pač ne veselil, da ima tako mogočno mater v nebesih, ki ima do njega tudi najboljše materino srce? Kdo bi je

ne ljubil, kdo ne častil, kdo se z vsem zaupanjem ne zatekal k nji, kateri je sam Jezus Kristus, kakor beremo v razodetjih sv. Brigite, zaklical: „Zahtevaj, kar hočeš, tvoja prošnja ne more ostati neuslišana. Ker mi ti nisi na zemlji ničesar odrekla, ti tudi jaz v nebesih ne morem ničesar odreči.“ (VI., 23.)

* *

Ivana, hči portugalskega kralja Alfonza V., je bila izredno lepa po telesu, pa tudi na duši. Ko se je njen oče vračal iz vojske, v kateri je bil premagal divje Afrikance, je bil tako vesel, da je rekel Ivani: „Zahtevaj, kar hočeš, kar ti le more oče dati, boš prejela.“ — In kaj je prosila lepa kraljičina? — Da bi smela stopiti v samostan. Ta prošnja je sicer kakor blisk z neba zadela očeta, toda ker je bil plemenit, je svoji hčerki dovolil, za kar ga je prosila. Dobra kraljičina se je podala v samostan v Aviero, kjer je uživala pravi dušni mir, dokler se ni nekaj zgodilo, kar bi ji ga bilo kmalu odvzelo. Karol VIII., kralj francoski je snubil Ivano, in sicer kot pogoj, da sklene mir z njenim bratom.

Položaj kraljičin je bil obupen. Z ene strani je imela trden namen živeti kot Bogu posvečena devica, z druge strani jo je pa brat prosil, rotil, s solzami v očeh se pritoževal, da hoče njegovo pogubo. Ivana si izprosi nekaj dni pomisleka. Med tem časom se pa zateče k Mariji ter jo neprestano prosi, da naj ji pomaga v tem obupnem položaju, kjer po človeško soditi ni bilo veliko upanja. Ko preteče določeni čas, stopi z veselim obrazom pred brata ter mu reče: „Ako je kralj Karol, ki me je zasnuvil, še živ, sem pripravljena ustreči njegovi želji.“ In glej — ko to izgovori, pride sel z žalostnim poročilom, da je kralj Karol že umrl. — Glej, koliko zaupanje je imela ta kraljičina do Marije. S takim zaupanjem se zatekajmo tudi mi k svoji nebeški materi, pa bomo tudi mi vsak dan mogli reči: „V te, o Gospa, sem zaupal, na veke ne bom osramočen.“ Amen.

Materine bolečine.

Ne pozabi bolečin svoje
matere. Sir. 7, 29.

„V bolečinah boš rodila otroke,“ je zaklical Bog prvi ženi, ko ji je napovedal kazen, ker je bila prestopila od njega dano zapoved. Te besede se uresničujejo pri vsaki ženi, kadar da življenje otroku. Tudi Marija ni bila kolikortoliko izvzeta. Dasi je ona brez bolečin postala mati Sina božjega, vendar ni brez bolečin postala naša mati. Nasprotno je morala najhujše bolečine prestati, da smo mi njeni otroci prejeli življenje, in sicer najdragocenejše dušno življenje.

Marija je sicer postala naša mati v trenutku, ko je privolila, da si iz nje Sin božji privzame človeško naravo. Toda v tem trenutku nas je le nekako spočela. S tem, da si je Sin božji iz nje privzel človeško naravo, še ni bil rešen človeški rod. Šele ko je Jezus Kristus izvršil svojo nalogo, ko je trpel in umrl na križu,

je človeški rod zadobil milost božjo, dušno življenje. Pri tem je pa tudi Marija kolikor-toliko sodelovala, in sicer v največjih bolečinah.

Že v onem trenutku, ko je Marija privolila, da si Sin božji iz nje privzame človeško naravo, je dobro vedela, kaj čaka njenega Sina. Razsvetljena od Boga je popolnoma spoznala, koliko bo njen Sin moral trpeti za človeški rod, da ga reši pogube, mu zopet pridobi izgubljeno dušno življenje, milost božjo. Ko je torej privolila v učlovečenje, je tudi privolila v to, da njeno dete izvrši tako težavno nalogo, naloženo mu od nebeškega Očeta.

Kar je pa v onem trenutku le nekako natihoma dovolila, to je tudi slovesno izrekla in razodela, ko je štirideseti dan po rojstvu svoje dete v tempeljnu darovala. Tu ga je popolnoma prepustila Bogu, da stori z njim po svoji najsvetejši volji. Koliko bolečin ji je pač povzročila že ta daritev, ko ji je zaklical starček Simeon: „Tudi tvojo dušo bo prebadal meč.“ (Luk. 2. 5.)

Marija je sicer nesla svoje dete domov, a le da ga pripravi za težavno nalogo, ki mu jo je poveril nebeški Oče, ter s tem kolikortoliko sodeluje pri odrešenju

človeškega rodu. Ona je svoje dete z največjo skrbnostjo hranila, noč in dan pazila na njega in vse zanj storila, kar je le mogla in kar mora storiti vestna mati. Ako imamo pred očmi, da je Marija dobro poznala sveta pisma, prerokbe, namene, ki jih je imel Bog z njenim Sinom, da je dobro poznala vse težave in bolečine, ki so ga čakale, ki so jih preroki tako natančno opisali, si pač lahko mislimo, koliko bolečin je morala pri spominu na vse to prestat. Ako je svoje dete hranila, ako ga je oblačila, ji je pač prišlo na misel: „Ti sedaj hraniš, krepiš, oblačiš svoje dete, da bo moglo enkrat sprejeti najhujše bolečine za človeški rod.“ Vsak pogled na njeno tako ljubeznivo, tako veličastno dete ji je sicer z ene strani vzbudil nepopisno veselje, z druge strani pa tudi hudo ranil njeno srce, saj ga je v duhu gledala, kako bo enkrat trpelo neznosne muke in bolečine, umrlo najžalostnejše smrti. Kakor je rekel nekdanji David, tako je mogla tudi ona reči: „Moja žalost mi je vedno pred očmi.“ (Ps. 37, 18.)

Kolika pa je šele postala njena žalost in bridkost, ko se je začelo izpolnjevati vse to, kar je prej le v duhu gledala, ko se je začelo in vršilo trpljenje njenega tako

ljubljenega Sina. Ona ni le od daleč gledala ampak je, kolikor je bilo le mogoče, spremljevala svojega Sina na težavnem potu na goro Kalvarijo, stala je poleg njegovega križa, na katerem je trpel in umrl, ter ga položila mrtvega v grob. Kakšne bolečine je pač tu prestala, tega si niti misliti ne moremo, kaj šele opisati.

Sloveči nemški pisatelj Alban Stolz je nekoč previdel ubogega brusača, ki je imel naduho. Strašno je mož trpel, ker mu je primanjkovalo sape. Ko se je mož v najhujših bolečinah metal po postelji in milo zdihoval, so ga okolistoječi pomilovali in tolažili na vse načine, ker mu drugače niso mogli pomagati. Naposled pa tudi niso več vedeli, s čim bi ga potolažili. Tako je postalo vse tiho v sobi. V tej tihoti, ko se je slišalo le zdihovanje bolnikovo, pa se nakrat zaslišijo besede: „Ko bi vendar jaz imel to bolezen.“ Tako je zdihnil bolnikov sin, ki je bil sicer zelo lahkomišljen in razuzdan mladenič. Tako silno ga je mučil pogled na trpečega očeta, tako hudo je zadel njegovo srce, da je bil pripravljen rajši sam trpeti kakor gledati očeta tako hudo trpeti. Ako je pa ta razuzdani sin toliko trpel pri pogledu na

trpečega očeta, kaj pač trpi šele mati, dobra mati, ako gleda svoje dete v trpljenju, kaj je pač trpela šele blažena Devica Marija, ko je gledala svojega edinega, najljubšega, najljubeznivejšega Sina v tolikem trpljenju? Ni trpelo sicer njeno telo, a tem huje njena duša. Vsak udarec, vsak zdihljaj, vsaka bolečina je zadela njeno predobro materino srce. „Križ in žreblji Sinovi so bili tudi materini,“ — pravi sv. Avguštin — „s Sinom Kristusom križanim je bila tudi mati križana.“ — „Kakor se ne more nobena ljubezen primerjati z njeno ljubeznijo,“ pravi sv. Rihard od sv. Viktorja — „tako tudi nobena bolečina z njeno bolečino.“ — „Vse, kar so mučenci trpeli na svojih telesih, se ne da primerjati s tvojimi bolečinami, o mati,“ ji kliče sv. Anzelm. Kaj čudo, da ji kliče sv. Cerkev z besedami prerokovimi: „Komu naj te primerjam? ali komu enako storim, hči Sijonska? zakaj velika kot morje je tvoja žalost, kdo te more potolažiti?“ (Jer. Th. 2, 13.)

Te nepopisne bolečine pa, ali so mar veljale samo njenemu Sinu? O ne, veljale so tudi nam. Iz ljubezni do nas jih je radovoljno sprejela, radovoljno nosila, saj

je vedela, da po njih prejme človeški rod izgubljeno dušno življenje. Odrešil nas je sicer edino le Jezus Kristus s svojim trpljenjem in svojo smrtjo, toda ker je to trpljenje povzročilo tudi materi nepopisne bolečine, katere je ona iz ljubezni do nas radovoljno sprejela in nosila, zato moramo reči, da je kolikortoliko pripomogla k našemu odrešenju. Ker je pa človeški rod po Jezusovem trpljenju in njegovi smrti prejel dušno življenje, zato se pač Marijo, ki je pri tem sodelovala, po vsej pravici imenuje našo mater, ki nam je v bolečinah dala dušno življenje. — Zato pravi blaženi Albert Veliki: „Kakor se ima svet zahvaliti za svoje odrešenje trpljenju Sinu božjega, tako je enako hvaležnost dolžan naši kraljici Mariji za njeno sotrpjenje, ki ga je prestala v prosti ljubezni do nas.“ (Sup. Miss. 150, 148.)

„Ne pozabi bolečin svoje matere,“ nam kliče modri Sirah po vsej pravici. Ako se Bogu in staršem po besedah sv. Tomaža Akvinca nikdar ne moremo dovolj zahvaliti, kako bi pač mogli pozabiti, kar je storila za nas naša najboljša mati, blažena Devica Marija! Ako veljajo o vsaki materi besede starega Tobija, ki jih je

zabičaval svojemu sinu: „Spoštuj svojo mater vse dni njenega življenja, zakaj spominjati se moraš, kakšne in kolike nevarnosti je zavoljo tebe trpela v svojem telesu“ (4, 3.), koliko bolj veljajo šele o naši najboljši materi Mariji, ki je zaradi nas nepopisno več trpela kakor katera mati koli za svojega otroka.

Pokažimo ji svojo ljubezen in hvaležnost zlasti s tem, da se varujemo tega, kar ji je povzročilo toliko bridkosti in žalosti, namreč greha.

Spominjajmo se radi njenih bolečin, saj je znak prave ljubezni, pravega prijateljstva, veseliti se z veselimi in jokati z jokajočimi. Ali bi ne bilo žalostno, ako bi se naša najboljša mati morala nad nami svojimi otroki, za katere je toliko storila, pritoževati s psalmistom: „Čakala sem, da bi me kdo miloval in da bi me tolažil, pa ga ne najdem.“ (Ps. 68, 21.) Pri pogledu na tolike bolečine, ki jih je naša mati prestala zaradi nas, bi morali tudi mi reči s psalmistom: „Ako tebe pozabim, bodi pohabljen moja desnica, moj jezik naj mi obtiči na nebu, ako se ne spominjam tebe.“ (Ps. 136, 5. 6.) Učimo se tega od Ane Katarine Gonzaga, soproge

kralja Ferdinanda I. Po smrti svojega soproga je stopila v red, ki je posvečen češčenju žalostne Matere božje. Dala si je napraviti rožnivenec z jagodami, na katerih so bile vtisnjene žalosti Matere božje. „Ta venec, ta krona mi je ljubši od vseh kron sveta,“ je večkrat rekla. In v resnici se je branila postati cesarica soproga cesarja Rudolfa II. Ko so ji povedali, da je njena sestra mesto nje postala cesarica, je rekla: „Moja sestra naj se le veseli svoje cesarske krone, jaz pa tisočkrat višje cenim to obleko, ki jo nosim v čast žalostne Matere božje.“

Zlasti pa se ozrimo na svojo nebeško mater, kadar nas obiščejo križi in težave, kadar nas zadenejo razne bridkosti, nadloge. Ta pogled na predobro mater, ki je toliko za nas pretrpela, nam bo lajšal breme, ki nam ga je naložil nebeški Oče, nam osladil vse bridkosti in težave ter nas vnemal, da bomo vse nosili in trpeli iz ljubezni do nje, ki je toliko nosila in trpela iz ljubezni do nas. Ljubezen do te najboljše matere, ki nam je v najhujših bolečinah dala najdragocenejše dušno življenje, nam bo olajšala vse žrtve, ki jih terja od nas nebeški Oče.

Ko je hotel sv. Albert stopiti v red dominikancev, ga je izkušal njegov oče od tega odvrniti ter mu je pred oči postavljaj obilne solze, ki jih je njegova mati zaradi tega pretočila. Sveti Albert pa je pokazal očetu podobo križanega Jezusa z njegovo materjo pod križem, pa mu je rekel: „Zaradi mene se jočejo mati, toda Marija se je prej zaradi Jezusa jokala. Jezus bi bil lahko stopil raz križ in potolažil Materine solze, toda tega ni storil; dopustil je celo, da je bila njegova mati, ko je bil on križan na telesu, križana na duši. Ali naj torej zapustim križ, ker se jočejo moja mati? Oh, ne govorite takih besed, marveč sprejmite me v samostan in objemite z menoj križ sv. reda.“ Te besede so tako pretresle očeta in zgled Matere božje je bil tako mogočen, da je tudi oče zapustil svet in se s sinom vred posvetil Bogu.

Glej! koliko premore zgled žalostne Matere božje. Zato se tudi ti spominjaj žalosti svoje nebeške matere, pa bo tudi tebe pogled nanjo odtrgal od grešnega posvetnega veselja, ter potegnil k Jezusu križanemu in Materi žalostni. Amen.

Marija proglašena za mater človeškega rodu.

Žena, glej, tvoj sin. Glej,
tvoja mati! Jan. 19, 26.

Ko se je bližala zadnja ura Matatiju, očetu Makabejcev, je sklical krog sebe svoje sinove, da bi jih blagoslovil, jim podelil zadnje nauke. Mesto sebe jim je pa postavil Simona, rekoč: „Glejte, Simon, vaš brat, vem, da je izkušen mož, njega vselej poslušajte, in on vam bodi oče.“ (I. Mak. 2, 65.)

Nekaj sličnega se je dogodilo na gori Kalvariji, ko se je našemu Gospodu Jezusu Kristusu, visečemu na križu, bližala zadnja ura. Tudi on je s svojim trpljenjem in s svojo smrtjo postal naš oče, in sicer duhovni oče, ker nanj je zopet pridobil milost božjo, življenje naše duše, ker nas je iz otrok jeze prerodil v otroke božje. Tudi on se poslavlja takorekoč od svojih in noče jih pustiti sirot. „Poleg križa pa je stala njegova mati, sestra njegove matere, Marija Kleofova,“ — pravi evan-

gelist — „in Marija Magdalena. Ko je torej Jezus videl mater in učenca, ki ga je ljubil, zraven stati, reče svoji materi: Žena, glej, tvoj sin! Potem reče učencu: Glej, tvoja mati!“ (Jan. 19, 25. 26.)

Kadar kralj izbere koga za kako imenitno službo, se ne zadovolji samo, da ga pokliče k sebi ter mu pove svoj namen, ali mu pošlje listino, s katero ga imenuje za dotično službo, ampak zbere krog svojega trona najimenitnejše služabnike ter na tronu sedeč slovesno proglasi dotičnega za določeno službo. Enako je tudi storil Sin božji na tronu svoje neskončne ljubezni, na sv. križu. Od vekomaj je bil izbral blaženo Devico Marijo za svojo mater in mater človeškega rodu. Preden si je iz nje privzel svojo človeško naravo, jo je napovedoval po prerokih, jo kazal človeškemu rodu v predpodobah. Z besedami: „Naj se mi zgodi po tvoji besedi,“ je Marija v resnici postala mati človeškega rodu, nas spočela v materinem svojem naročju. V nepopisnih bolečinah nas je tako rekoč porodila, ko je kolikortoliko sodelovala pri našem odrešenju. Ravno pod križem so njene bolečine dosegle svoj višek, dosegla svoj višek pa tudi njena ljubezen

do nas. Kakor jo je tudi bolelo srce pri pogledu na njeno ljubo dete, katero je videla v tako nepopisnem trpljenju, v neznosnih mukah in bolečinah, vendar je njena ljubezen do nas vse to premagala. „Ona ni skoraj s svojimi očmi toliko gledala na smrt svojega otroka, kot na rešitev sveta,“ — pravi sv. Ildefonzij. „Gledala je sicer rane svojega Jezusa,“ pravi sveti Ambrož, „toda ni toliko gledala na smrt svojega Sinu, kot na zveličanje človeškega rodu.“

„Na gori Kalvariji lahko vidiš dva oltarja“ pravi tako lepo duhoviti Arnold Chartreski, „eden je bil srce Marijino, drugi telo Kristusovo. Kristus je daroval svoje telo, Marija svojo dušo. V obeh je bila ena misel, en cilj in namen, rešitev človeškega rodu.“ — „Resnično,“ pravi isti Arnold, „na gori Kalvariji je bila volja Kristusova in Marijina le ena, daritev materina in Sinova ena in ista. Oba sta obenem Bogu darovala, Marija v krvi svojega srca, Jezus v krvi svojega najsvejšega telesa.“ Kristus v krvi svojih žil, Marija v potokih svojih solza.

Jezus se je vlegel na križ, da ondi prelije svojo drago kri v naše odrešenje,

Marija se je postavila pod križ, da ondi preлива solze v naše odrešenje. Jezus se je dal pribiti na križ, ko nas ni več hotel gledati pribite na sramotni steber pregrehe; Marija je stala poleg križa, da je krvavo pribijanje na križ v gostih solzah za nas Bogu darovala. Jezus si je dal na križu razpeti roke, ker nas je hotel v svoji ljubezni objeti in nositi na svojih rokah, Marija je pa stala poleg križa, da bi Bogu ta objem darovala, ker nas je njena ljubezen hotela odtrgati iz rok sovražnikovih ter položiti v roke Jezusove. Jezus je visel na križu, da si je dal srce prebosti in odpreti, ker nas njegova ljubezen ni hotela dalj časa izključevati od svojega ljubezni polnega srca, Marija pa je stala poleg križa, da je neusmiljeni probodljaj Jezusove strani in njegovo odprto srce pokazala Bogu, ker nas je njena ljubezen hotela oprati v krvi in položiti v odprto Gospodovo Srce. Z eno besedo: Ista volja, ki je Jezusa privedla na križ, je Marijo privedla h križu; ljubezen do nas je povzročila, da je Jezus visel na križu, ljubezen do nas je bila vzrok, da je Marija stala poleg križa. „Njena ljubezen do nas je bila tolika“ — si upa trditi sv. Anton

— „s toliko iskrenostjo je želela naše odrešenje, s toliko gorečnostjo, da bi bila sama svojega Sina na križ pribila, ako bi drugega ne bilo, samo da bi nas rešila in zadostila večni pravici.“ Abraham je sicer bil pripravljen darovati svojega sina, a le pokoren božjemu povelju. Toda ljubezni, ki bi sama od sebe darovala svoje dete, pa ne najdeš nikjer drugod več.

To ljubezen pa je pač najbolje poznal sam Gospod Jezus Kristus. Viseč na križu je gledal to nepopisno ljubezen Marijinega srca. Ko je sicer človeški rod že poznal Marijo kot Mater božjo, hotel mu jo je še pokazati kot njegovo mater, jo slovesno proglasiti kot mater človeškega rodu. Zato je zaklical učencu: „Glej, tvoja mati.“ Evangelist ne pravi Janezu — ampak učencu, ker je hotel s tem razodeti, da je Jezus proglasil Marijo ne samo za mater Janezovo, ampak za mater vseh njegovih učencev — vernikov, — za mater odrešenega človeškega rodu.

„In od tiste ure,“ pravi sv. evangelist Janez, „je učenec Marijo k sebi vzel, to se pravi jo je častil, ljubil, spoštoval kot svojo mater. Enako storimo tudi mi. Ako je Marija naša mati, bodimo tudi mi njeni

otroci, pa bomo tudi vsak dan v polni meri občutili njeno materino skrb in ljubezen, kakor se je to zgodilo v sledečem dogodku.

* * *

V nekem mestu na Nemškem je živel zelo postaran mož, ki je zelo pobožno živel in tudi tako umrl. V svojih mlajših letih pa je bil silno razuzdan. Obilno premoženje ga je bilo zavedlo na napačna pota. Imel pa je sestro, ki je vedno zanj molila in ga priporočala Materi božji. Petnajst let je ta mož živel v grehu in razkošnosti, a sestra ni obupala, ampak vedno ponavljala: Nemogoče je, ne more biti, ne, nemogoče je, da bi me Marija zapustila. Vsled svoje potratnosti je prišel naposled njen brat v potrebo in sklenil končati si življenje. Zjutraj navsezgodaj gre k mostu zunaj mesta. Že je pri ograji, že dvigne nogo, da bi skočil čez ograjo v vodo, ko zadene z nogo ob neko stvar. Neka nevidna sila ga prisili, da pogleda, kaj da je, pobere, pogleda, pogleda natančneje — bil je rožni venec. Kdo ga je sem dejal? Gotovo previdnost božja na priprošnjo Marijino. — Grešnik ogleduje rožni venec in kakor blisk prešine milost

božja njegovo dušo. Povsem druge misli se začnejo dvigati v njegovi duši, nazaj misli na svoja otroška leta, ko je še ob strani svoje matere obiskoval čudežno podobo Matere božje, na večno lepe dneve svoje mladosti, ko je še veroval in molil. — In v prvič po dolgih letih zopet moli in tako moleč in jokajoč se polagoma odstranjuje od mosta in vedno bolj približuje kapelici Matere božje. Vanjo hiti, poklekne in moli pred podobo Matere božje. Njegov sklep je gotov, na vsak način se hoče poboljšati.

A ni bil sam v kapelici. Ne da bi bil opazil, klečala je tu tudi njegova sestra, ki je bila prišla v kapelico opraviti svojo vsakdanjo pobožnost. Ko zagleda svojega nesrečnega brata, zakriči od veselja in radosti. Ni mogla več klečati, ne moliti, preveč ji je bilo srce, preveč tekale solze. „Tako je torej vendar le res, tako ostane resnično na veke,“ zakliče, vsa vzradoščena „da se še ni slišalo, da bi Marija koga zapustila, ki se k.njej zateče. Vse solze, ki sem jih pretočila, vsi zdihljaji, ki so mi jih bridkosti izvabile, vse noči, ki sem jih prečula, vse neštete bridkosti in skrbi polne ure tebi darujem v čast in slavo,

o Mati usmiljenja. O vi ljubi starši, ki počivate v grobu, ki ste naju tako pobožno vzgojevali, veselite se, zakaj brata, ki ga je greh ločil od mene, je usmiljenje Marijino zopet nazaj privedlo, zopet sva združena v isti veri in isti ljubezni nebeške matere Marije. Da, ljubi brat, položi svojo glavo na to materino srce, da zopet najdeš, česar te je greh oropal.“ — Kako lepo je pokazala tu Marija, da je v resnici naša nebeška, najboljša Mati, ki vse stori za svoje otroke, da jim pridobi v prvi vrsti izgubljeno dušno življenje, da jim je v resnici to, za kar jo je njen ljubi Sin slovesno proglasil s križa. Amen.

Naša mati — vodi k pravi veri.

Prišel sem, da imajo življenje.
Jan. 10, 10.

„Marija je postala mati vseh,“ — pravi sv. Antonin „ker je vse po svoji iskreni ljubezni spočela in rodila po svojih bolečinah in svojem trpljenju pri trpljenju svojega Sina.“ Njo je pa tudi naš duhovni oče Jezus Kristus s prestola svoje ljubezni, s sv. križa, slovesno proglasil za našo mater.

Med besedami, ki jih ljudje rečejo drug drugemu, se pač nobene tako globoko ne vtisnejo v njegovo srce, niso tako nepozabne, tako svete, kakor so zadnje besede ki jih govorita umirajoča oče ali mati svojemu otroku. Celo pri divjih narodih je oporoka nekaj svetega, neovržnega.

Kako sveta bi nam torej morala biti še le oporoka našega najboljšega očeta, Jezusa Kristusa, ki nam je v svojih zadnjih zdihljajih na križu nekako zapustil najdražje, kar je imel na zemlji, svojo ljubo mater

ter nam jo slovesno proglasil za mater. Kako bi bilo pač mogoče, da bi se mi te oporoke ne poslužili z vsem veseljem, z vso vnemo? Zlasti pa bomo to storili, ako se v naslednjih premišljevanjih prepričamo, kako Marija to svojo prevzvišeno nalogo kot mati človeškega rodu tudi pri posameznih svojih otrokih izpolnjuje, kako jim deli vse one dobrote, ki jih dobra, vestna mati deli svojim otrokom.

Prvo, kar vsaka mati da svojemu otroku, je pač življenje. Tudi Marija se imenuje mati človeškega rodu, ker mu je dala dušno življenje, Jezusa Kristusa. Toda s tem še ni popolnoma izvršila svoje materine naloge. Ona tudi še posameznim svojim otrokom deli to življenje, ali bolje rečeno, jih vodi k življenju, vodi k Jezusu Kristusu, k pravi veri.

Jezus Kristus je s svojim trpljenjem in svojo smrtjo odrešil ves človeški rod, za njega zadostil večni pravici; za ves človeški rod poplačal dolg, ki ga je bil napravil pri nebeškem Očetu, mu pridobil izgubljeno milost božjo, dušno življenje. S tem pa še ni bil rešen vsak posamezni človek. Jezus Kristus je s svojim odrešilnim delom le nekako pripravil človeškemu

rodu velikanski zaklad, ki zadostuje v odrešenje vsega človeškega rodu. Da se pa reši vsak posamezni človek, mora pa vsak sam zajemati iz tega zaklada, da popravi svoj dolg pri nebeškem Očetu, da si pridobi izgubljeno dušno življenje ter se pre rodi iz otroka jeze v otroka božjega. Zajema pa iz tega zaklada, ako veruje v Jezusa Kristusa in prejme od njega postavljene zakramente, v prvi vrsti zakrament sv. krsta in sv. pokore. — Vera v Jezusa Kristusa in zakramenti, zlasti sv. krst in sv. pokora, so oni viri, po katerih nam teče milost božja, po katerih prejemamo izgubljeno dušno življenje. Marijina materina skrb se pa razodeva zlasti v tem, da vodi svoje otroke k pravi veri in posredno k tem zakramentom ter jim tako deli najdragocenejše dušno življenje.

„Nihče ne more priti k meni,“ je rekel sam Gospod Jezus Kristus, „ako ga ne vleče Oče, ki me je poslal.“ S tem je očitno razodel, da le tisti pride k pravi veri, katerega nebeški Oče nekako potegne s svojo milostjo. Milost božja razsvetli človeka, da spozna resnico; ona mu krepi voljo, da tej resnici tudi sledi, da se je oklene.

Milosti svoje je pa nebeški Oče nekako položil v roke Marijine, da jih deli svojim otrokom. „Bog hoče, da vse prejmemo po Mariji,“ pravi naravnost sveti Bernard. Zato jo tudi imenuje sv. Bernardin: „Delivko milosti“; blaženi Albert Veliki: „Varihinjo zaklada Jezusa Kristusa“. Zato uporablja tudi sv. Cerkev nanjo besede svetega pisma: „V meni je vsa milost pota in resnice; pri meni je bogastvo, da obogatim one, ki me ljubijo.“ Eccli 24, 25; Prov. 8, 18.)

Ako nam pa vse milosti prihajajo po rokah Marijinih, potem pač tudi ona, ki nas vodi k pravi veri. Sv. Ciril Aleksandrijec primerja vsledtega Marijo zvezdi, ki je privedla tri modre k betlehemskemu hlevcu, rekoč: „Čudovita zvezda, ki je tri modre iz jutrove dežele peljala k spoznanju in češčenju Mesija, ni bila nič drugega kot predpodoba Marijina, zakaj ona je dala luč edinega Sinu božjega svetiti med narodi, ki so bivali v temi in smrtni senci, ter jih je od malikovanja privedla k spoznanju in češčenju pravega Boga.“ Kakor je Jezus Kristus rekel: „Nihče ne pozna Očeta, razen Sin in tisti, kateremu je Sin razodel“, ravnotako more Marija

reči: Nihče ne pozna tega božjega Sina, kakor njegova mati in tisti, kateremu ga da ta mati spoznati “

Da, le v njenem naročju je mogoče Jezusa najti. V njenem naročju so ga našli prvi častilci, pastirci, v betlehenskem hlevcu, in le v njenem naročju ga najdejo vsi drugi častilci, to je le po njenem posredovanju pridejo vsi k pravi veri. Zato tudi vidimo, da vsak otrok, ki Marijo zapusti, prej ali slej tudi zapusti Jezusa, zapusti pravo vero. — Kako živo nam to potrjuje zgodovina pri protestantih. Odpovedali so se Mariji, pa kako daleč so že zašli, večina jih noče več poznati Jezusa Kristusa, pravega Boga.

Ker pa Marija vodi k veri, zato se pa tudi po vsej pravici imenuje uničevalka krivover, kakor jo nazivlja sv. Atanazij. Ravno s tem, da vodi ljudi k pravi veri, se zmanjšuje število krivovercev, pokončava kriva vera sama. Zato jo imenuje tudi sv. Ciril Aleksandrijec: „Šiba prave vere proti krivovercem“ in sveta Cerkev ji kliče: „Veseli se, Marija, ti si pokončala vse krivovere na vsem svetu.“ To nam potrjuje tudi zgodovina. Očetje, zbrani na carigrajskem cerkvenem zboru, pišejo pa-

pežu Hormizdu, da so se po Marijinem posredovanju zopet združili raztreseni udje svete Cerkve. Sv. Gregor Nacijancenc je vpričo 150 škofov, zbranih v Carigradu, proslavlja, da mu je pomagala zatreti krivovero Arijevo v Carigradu, ter jo imenuje Anastazijo, t. j. njo, ki je obudila vero, zatrla pa krivovero. Z njeno pomočjo je sv. Dominik zatrl krivovero Albigencev na Francoskem, ko je po njenem navodilu vpeljal molitev sv. rožnega venca. Zborovalci cerkvenega zbora v Bazlu, videč sveto Cerkev v viharju krivovere, postavijo praznik Marijinega obiskovanja, da bi se Marija po prošnjah vernikov usmilila neveste svojega Sinu, sv. Cerkve, ter ji pripomogla k miru.

„Per Mariam ad Jesum -- po Mariji k Jezusu“ — to je veljalo vse čase in velja še dandanes. Marija je naša dobra mati, ker daje svojim otrokom življenje s tem, da jih privede k Jezusu, privede k pravi veri. Kako lepo nam potrjuje to sledeči dogodek.

* * *

Dne 21. novembra 1858 je v mestu Brauensberg prestopil učeni protestant dr.

Hugo Laemer v katoliško Cerkev. Kaj ga je k temu privedlo? Po mnogih študijah je bil postal naklonjen katoliški veri, toda popolnoma se ni mogel še odločiti, da bi zapustil krivovero. Tu mu pride v roke knjižica nemškega pisatelja Albana Stolza o angelovem češčenju. Tu bere: „Glej! ti morda čutiš v sebi neko rahlo nagnjenje k češčenju blažene Device Marije, katero so tvoji pradedi pred 400 leti zvesto in iskreno častili. In če si upaš, to pre-mišljevali, se ti bo zdelo, kakor da bi čul staro pesem, katero so ti v mladosti peli. Bodi močan v duhu, raztrgaj kakor Samson vezi predsodkov, s katerimi so te v mladosti povezali. Krščanska pamet, ako resno in prosto išče resnice, najde Marijino češčenje. Ojunači se in začni takoj danes, vsak dan moliti češčenamarijo. Stori to skozi ves mesec, pa boš videl, da se ti bo tekom enega meseca tako priljubila, da jo boš vedno molil in ne več opustil do svoje smrtne ure.“

Laemer se odloči po tem svetu ravnati in Mati božja, ki še ni nikogar zapustila, ki se je k njej zatekel, tudi njega ni zapustila.

„Začel sem,“ — nam sam pripoveduje „moliti češčenamarijo ter Marijo prositi, da naj mi pomaga k pravi veri. Molitev mi je razkropila vse dvome, da sem z veselim srcem potrkal na cerkvena vrata in mogel popolnoma pritrditi resnicam sv. katoliške Cerkve.“ Kako lepo so se tu uresničile besede nekega francoskega pisatelja: „Ako začne protestant častiti Mater božjo in zlasti, če se k njej zateka v molitvi, ne more dalj časa ostati protestant, ampak vedno postane katoličan.“

Nam ni treba šele iskati resnice, mi jo že imamo. Bodimo zato Bogu in Mariji hvaležni, pa jo zlasti prosimo, da nam pomaga, da najdragocenejši zaklad ohranimo, da živimo po naukih sv. vere, ter tako v polni meri prejmemo dobrote, ki nam jih deli sv. vera v življenju, v smrti in v večnosti. Amen.

Naša mati — pribežališče grešnikov.

Kdor mene najde, najde
življenje. Preg. 8, 31.

Največje hudo, da edino pravo hudo na svetu je greh, in sicer zlasti smrten greh. Smrten greh oropa človekovo dušo vse lepote, vsega premoženja, da, celo tudi življenja. Človek, ki stori smrtni greh, izgubi posvečujočo milost božjo, ki je največja lepota, največji kras, pa tudi življenje njegove duše. Človek, ki je v smrtnem grehu, je na duši mrtev, njemu veljajo besede sv. pisma: „Ime imaš, da živiš, pa si mrtev.“ (Skr. raz. 3, 1.) On je v resnici največji nesrečnež. Naj ima tudi vsega, kar svet imenuje srečo, kaj mu pomaga vse to, ker bo moral vse prejši ali slej zapustiti. Ako ga pa smrt najde v grehu, pa zapade večnemu pogubljenju. V svojem notranjem nosi črva, ki mu zagreni vse življenje, nemirno vest. Četudi ta včasih potihne za nekaj časa, a le, da

se potem tem strašneje oglasi, zlasti strašno doni ob smrtni uri. Grešnik vidi nad seboj razjarjenega nebeškega Očeta, pred seboj razžaljenega sodnika, ki ga utegne vsak trenotek poklicati pred svoj sodni stol, pod seboj vidi odprto peklensko žrelo, ki ga utegne vsak trenotek požreti. Kako bi pač mogel miren, srečen biti? Kolikokrat se pa še svet obrne od njega z zaničevanjem, sramujejo se ga celo njegovi prijatelji in najbližji sorodniki. Ali je pa mar popolnoma zapuščen?

Poglej v družino, kjer biva kak razuzdan otrok. Oče se huduje nad njim, bratje in sestre se ga ogibljejo — a le eno srce mu še bije — in to je srce dobre matere. Naj je otrok še tako daleč zašel, srce dobre, prave matere mu vendar še ostane v ljubezni vdano, nasprotno, čim dalje zaide, tem bolj se potrudi, da bi ga zopet privedlo na pravo pot. Ako vse prošnje, ako vsi opomini nič ne izdajo, ga dobra mati ne preklinja, ampak moli za svojega izgubljenega otroka. Ako pa tako dela zemška mati, kaj šele naša nebeška mati Marija.

„Ako vse okoli tebe pade,“ kliče grešniku največji francoski pridigar Bossuet,

— „Marija ti ostane.“ Ona se na vse načine potruži, da bi grešnika zopet privedla na pravo pot, da bi svojemu na duši mrtvemu otroku zopet podelila, ali bolje rečeno, ga privedla k življenju — privedla k pokori. Njeno usmiljeno materino srce je grešniku odprto do zadnjega trenutka, dokler je še mogoča rešitev. Ona ne miruje prej, dokler ne pripelje svojega otroka nazaj k Jezusu, k življenju.

Kdo bi se pač temu čudil, saj je Marija svoje srce popolnoma uravnala po presv. Srcu Jezusovem. In kaj je tu videla? Ali ne nepopisno ljubezen do grešnika? Kolikokrat poudarja Gospod: „Prišel sem iskat in reševat, kar je bilo izgubljenega — zdravi ne potrebujejo zdravnika, ampak bolniki.“ Kdo ne pozna ginljivih prilik o izgubljenem sinu, o izgubljeni ovci, o izgubljenem denarju, v katerih nam Zveličar tako čudovito lepo opisuje svojo nepopisno ljubezen do grešnikov? In v to srce je gledala Marija, po njem uravnala svoje srce. Ona je videla, kako ljubeznivo je Gospod sprejel ubogo grešnico Magdaleno, Matevža, Caheja, Petra, očitno prešestnico, kako je jedel s farizeji, se očitno pokazal kot prijatelja cestninarjev

in grešnikov. Vse njegovo življenje, vse delovanje — od jasic do križa, kaj je bilo drugega kot dejanje ljubezni do grešnikov.

Kaj čudo, ako se je pri tolikem plamenu ljubezni do grešnikov vnelo tudi Marijino srce v ljubezni do njih, zlasti pa, ker se je vedno zavedela in se še zaveda, da je njihova mati.

S pomočjo milosti božje, ki ji je vedno na razpolago, neprenehoma opominja in svari svojega izgubljenega otroka, grešnika, mu kaže njegov žalostni konec, ga kliče in vabi k sebi zdaj z obljubami, zdaj z grožnjami, ona hodi neprestano za njim, mu ponuja svojo materino ljubezen in pomoč. O blagor grešniku, ako se nanjo ozre, ako se k njej zateče. Rešen je. Ona ga podpira z milostjo, da se tudi v njem vzbudi trden sklep kakor v izgubljenem sinu: „Dvignil se bom in povrnil k očetu.“ Nove milosti mu naklanja, da se tudi v resnici dvigne, da se poda na pot proti domu. — Na tem potu ga krepi, mu daje pogum, da srečno dospe v očetov dom — da prejme zakrament sv. pokore, kjer ga nebeški Oče zopet obleče v novo oblačilo milosti božje, mu da prstan na roke, črev-

lje na noge, povrne izgubljena dobra dela, ter mu napravi gostijo — v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Kolika sreča za ubogega grešnika, kateremu zdaj veljajo besede, ki mu jih kliče nebeški Oče kakor oče izgubljenemu sinu: „Ta moj sin je bil mrtev in je zopet oživel, je bil izgubljen in se je našel.“ Glej! tako vodi Marija svoje otroke k življenju milosti božje, jim daje dušno življenje, jih prerodi iz otrok satanovih v otroke božje.

Kakor je tudi grešnik nesrečen, vendar popolnoma ni osamljen, saj ima dobro mater, ki ga z največjim veseljem vodi nazaj na pravo pot. „Le oni je na svetu reven in bo ostal skozi celo večnost,“ je Marija sama razodela sv. Brigiti, „kdor se na zemlji ne zateče k meni, ko bi to vendar tako lahko storil.“ Kakor tudi ona sicer sovraži greh, vendar grešnika nikdar ne sovraži, ampak mu je vsak trenotek pripravljena pomagati na pravo pot, samo da se k njej zateče. „O ljuba Gospa,“ ji kliče sv. Bernard, „ti se ne obračaš od človeka, ki se je k tebi zatekel, pa naj je še tolik grešnik, še tako ostuden in zaničevanja vreden. Ako te kliče na pomoč, ga ne zavržeš, ampak mu še podaš svojo

usmiljeno roko ter ga potegneš iz brezdna obupnosti.“ Zato jo imenuje sv. Cerkev „Pribežališče grešnikov“. Pač res kakor pravi Alban Stolz : „Ako bi bil cestninar, ki je v templju stal pri vratih in se na prsi trkal, rekoč : „Bog bodi milostljiv meni grešniku!“ — ako bi bil poznal našega Odrešenika in njegovo ljubo mater, gotovo bi bil molil: „Prosi za mene ubogega grešnika!“ V zavesti, da ni vreden obrniti se na Boga samega, bi bilo pač zanj velika tolažba, ako bi se bil mogel zateči k milostljivi priprošnjici pri Bogu. Ravnotako je vsakemu človeku pri srcu, ako spozna, kako neskončno svet, da je Bog in kako zelo velik grešnik je on sam. Zato je vsakemu velika tolažba, ker ve, da ima eno, katero Bog neskončno ljubi in katera tudi nas nad vse ljubi, da ima dobro mater, in zato moli s trdnim zaupanjem : „Prosi za nas uboge grešnike.“ Da, Marija je naša mati, ona nad vse rada vodi svoje izgubljene otroke k življenju milosti božje, zato se z vsem zaupanjem zatekajmo k njej, zlasti kadar nas objame strašna noč smrtnega greha, kadar se od nas obrne oko našega nebeškega Očeta, pa bomo po njeni materinski skrbi

zopet prišli k luči milosti božje, si zopet naklonili nebeškega Očeta, vstali iz groba pregreh k novemu, nad vse veselemu življenju milosti božje, kakor nam to kaj lepo potrjuje sledeči dogodek.

* * *

Mlad Parižan, sin pobožnih staršev, je bil v slabi družbi popolnoma izgubil svojo vero. Starši so ga svarili, na vse načine izkušali pripraviti na pravo pot — a vse je bilo zastonj. Naposled mu odpo-vejo vsako podporo. Primoran si je bil poiskati primerne službe. Kmalu je dobil službo profesorja v nekem zavodu, ker je pa bil zelo slabega vedenja, so ga kmalu odslovili. Zdaj se je pa popolnoma vdal strastem in užival posvetno veselje kolikor je le mogel. To je pa trajalo le par tednov in ves denar mu je pošel. Nihče mu ni hotel posoditi in vsak dan je bil v vedno večji zadregi.

Naposled sklene končati si življenje, vtopiti se v reki Seni. Že je stal na obrežju in hotel skočiti v vodo, ko začuje prav blizu sebe glas: „Pazite! pozor!“ Pogleda krog sebe in zagleda ribiče, ki so spravljali svoje mreže, pa jih v svoji zme-

denosti niti ni bil zapazil. Nevoljen zapusti svoj prostor in si hoče poiskati drug primernejši prostor za svoj namen. Ko pa tako hiti dalje, mu pride na misel večnost. „V četrto ure bi bili našli že moje truplo in ga prenesli v mrtvašnico,“ pravi sam pri sebi, „kje pa bi bila moja duša?“ Zamišljen obstoji, hud boj med vestjo in obupnostjo se vname v njem; naposled vendar zmaga vest in kakor omamljen se vrne v mesto. Ves zamišljen v tla zroč gre po dolgi, dolgi ulici in ko kvišku pogleda, zagleda pred seboj slavno pariško Marijino cerkev, naše ljube Gospe od zmage. Nehote gre v njo, želel si je že pokoja in samote, mestni šum in hrup ga je vsega izmučil. Potrt na duši in telesu se vsede pod prižnico. Sveta tihota je vladala na svetem kraju, bilo je že precej pozno. Tu se obrnejo njegove oči na podobo Marijino. Pri tem pogledu se ga poloti kakor je pozneje sam pripovedoval, tolik strah, da zbeži iz cerkve, kakor da bi hotel ubežati kakemu sovražniku. Celo noč ne najde pokoja. Ko se zdani, je zopet na potu v cerkev, kamor ga je vlekla neka nevidna sila. Ko stopi v cerkev se najprej ozre na čudežno podobo Matere božje,

pred katero je klečal tedajni, po vsem Parizu znani in občespoštovani župnik Desguenettes. Mladenič se mu približa in zakliče: „Gospod župnik.“

Ta se obrne in milo pogleda bledega mladeniča rekoč: „No, prijatelj?“

„V resnici,“ — mu ta odvrne, „ne vem čemu sem Vas poklical; gotovo ne, verujte mi, da bi se izpovedal.“

Pobožni in izkušeni duhovnik je pa takoj spoznal, v kakem položaju da je mladenič, zato mu reče ljubeznivo: „No, moj ljubi prijatelj, o tem ni niti govora. Zdite se mi pa precej žalostni, ali bi mi ne hoteli razodeti, kaj vas teži?“

„Res je, da sem žalosten in tudi zelo nesrečen,“ — odvrne mladenič. „Včeraj sem šel mimo vaše cerkve in vstopil; toda polotil se me je tak strah, da sem takoj zbežal. Hotel sem izvedeti povod temu strahu, zato sem danes zopet prišel. Ker sem vas tu dobil in ste tako sočutni z menoj naj vam povem svoje vtise in svoje trpljenje.“

Dobri župnik posluša vidno ganjen mladeničevo zgodbo, ko ta nakrat pade pred njim na kolena ter ga prosi, da bi ga izpovedal.

Milost božja je zmagala, nebeška mati je zopet privedla enega svojih najnesrečnejših otrok k viru življenja. Od tega trenutka je bil mladenič popolnoma izpremenjen. Zapustil je svet ter se podal v samostan. Postal je mašnik in misijonar ter z vso gorečnostjo oznanjal neskončno milost usmiljenja božjega, proslavljal pa tudi nebeško mater, ki je bila pri njem tako očitno razodela, da je res naša prava mati, ki povrne svojim otrokom življenje milosti božje, ako so ga lahkomišljeno zapravili s svojimi grehi. Amen.

Naša mati in — otroci.

Tisti, ki zgodaj pazijo
name, me bodo našli.

Preg. 8. 17.

Prva skrb prave krščanske matere je, da otrok, ki ga je spočela v svojem telesu, tudi srečno zagleda luč sveta ter zlasti da prejme zakrament sv. krsta. Ko pa je otrok zagledal luč sveta, ko je bil prerojen v sv. krstu, pa nastopi zanj drugo dolžnost. Ona mora otroka hraniti, da mu ohrani življenje, da se to lepo razvija, da otrok krepko raste bodisi na telesu, bodisi na duši. Ona mu mora priskrbeti potrebno dušno in telesno hrano.

Kar pa dela vsaka prava, skrbna zem-ska mati pri svojem otroku, isto dela tudi naša nebeška mati pri svojih otrokih. Ko jih je privedla k viru življenja — bodisi v sv. krstu ali v sv. pokori, — ko jim je tako dala življenje, jih ne zapusti, marveč jih spremlja skozi celo življenje ter jih krepi, da se lepo razvijajo, rastejo v dušnem življenju in vedno popolnejši postajajo. — V vsaki dobi človeškega živ-

ljenja je Marija svojim otrokom skrbna mati, ki jih podpira, da se tej dobi primerno razvije njih dušno življenje. Zagnimo pri otrokih.

Marija ljubi otroke s posebno ljubeznijo, katere se je priučila od svojega ljubelega Sina, Jezusa Kristusa.

Vzemi v roke sv. evangelij, pa se boš prepričal, kako iskreno je Gospod ljubil otroke. Tu beremo, kako se je Gospod nekega dne ves utrujen hotel odpočiti od dnevnega napornega dela, ko pridejo nekatere matere s svojimi otroci ter želijo, da bi jih Gospod blagoslovil. Učenci jih kratko zavrnejo, češ da je Gospod utrujen in da potrebuje počitka. Gospod pa, ko to zapazi, ne pritrdi svojim učencem, ampak ljubeznivo pokliče k sebi otroke, rekoč: „Pustite male k meni in nikar jim ne branite, zakaj njih je nebeško kraljestvo.“ (Mat. 19, 14.) Ob drugi priliki vzame otroka ter ga postavi sredi svojih poslušalcev, rekoč: „Resnično vam povem, ako se ne spreobrnete in niste, kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo.“ (Mat. 18, 3.) Da bi te njemu tako priljubljene otroke obvaroval pohujšanja sveta, strašno gorje kliče po-

hujševalcem: „Bolje bi mu bilo, da bi se mu obesil mlinski kamen krog vratu, in bi se potopil v globočino morja.“ (Mat. 18, 6.)

V to, nedolžnim, preprostim otrokom tako naklonjeno presv. srce Jezusovo, pa je gledala blažena Devica Marija ter po njem uravnala svoje srce. Kaj čudo, da je tudi njeno srce v enaki ljubezni vdano otrokom. Ali nam ne potrjuje tega kaj živo zgodovina? Le pogledjte na najimennitnejša Marijina božja pota! Po kom so se začela? Ali ne večinoma po otrokih, katerim se je Marija prikazala ter tako odprla vire nešteti milosti, katere deli na teh krajih ubogemu človeškemu rodu.

V tej svoji ljubezni do nedolžnih otrok pa jim Marija posveti vso svojo materino skrb, saj dobro ve, da je na njih nepopisno veliko ležeče, da so podobni meh-kemu vosku, v katerega lahko vtisneš podobno angela ali hudobnega huha, da so nežne rastline, ki se lahko nagnejo na dobro ali na slabo stran. — Nanje obrača vso svojo pozornost ter jih podpira s svojo milostjo podpira pa zlasti s svojim zgledom.

Marija je otrokom najlepši zgled one čednosti, ki jo v prvi vrsti iščemo pri otroku, namreč v pokorščini. — Kako čudovito lepo pokorščino razodeva blažena Devica Marija! Pokorna je Bogu, pokorna svojim predstojnikom, najnatančneje, brez ugovora, z vso vnemo in hitrostjo izvršuje njih zapovedi in povelja. — Ko ji angel naznani, da bo postala Mati božja, ne reče drugega kot: „Glej, dekla sem Gospodova, naj se mi zgodi po tvoji besedi.“ Imenuje se „deklo gospodovo“, ki je v vsem popolnoma podložna njegovi volji. Ko pride povelje, da mora iti k popisovanju v Betlehem je bila huda zima. Pot je bila dolga in težavna. Poleg tega je imela še revno, slabo obleko. In vendar je pokorna brez vsakega izgovora. Od Boga prejme po sv. Jožefu povelje, da naj gre s svojim božjim Detetom v Egipt. Pa Marija ne ugovarja, ampak takoj se odpravi na daljno pot. Kako natančna je njena pokorščina, saj je pokorna celo v takih rečeh, v katerih pravzaprav ni bila dolžna biti pokorna. Njej, najčistejši Devici pač ni bilo treba očiščevanja in vendar je pokorna in gre v tempelj, da izpolni zapoved očiščevanja. Koliko pokorščino raz-

odeva šele pod križem, ko daruje svoje ljubo Dete na sv. križu. Dasi je bila ta žrtev zanjo nepopisno velika, vendar ne godrnja, se kar nič ne pritožuje, ker ve, da je to volja nebeškega Očeta.

Druga čednost, ki se je otroci uče od Marije, je iskrena pobožnost, katero je razodevala že v zgodnji mladosti, da sveta Cerkev nanjo uporablja besede sv. pisma: „Ko sem bila majhna, sem bila vseč Najvišjemu.“ Kakor nam pripoveduje ustno izročilo, je Marija že v tretjem letu šla v tempelj, da se je posvetila službi Najvišjega, da mu je tu v sveti samoti popolnoma mogla služiti. Tu je rastla kakor v starosti, tako tudi v modrosti in milosti pred Bogom in pred ljudmi. Vsak korak, ki ga je storila s telesom, je bil po besedah sv. Ambroža tudi korak napredka v čednostih, da so ji v polni meri veljale besede sv. pisma: „Pot pravičnih je kakor svetla luč, napreduje in raste do svetlega dne.“ (Preg. 4, 28.)

Enako raste in se razvija duhovno življenje otroka, ki je v ljubezni vdan svoji nebeški materi, ki jo že v zgodnji mladosti začne častiti, ji služiti, se k njej zatekati. Po njenem navodilu in z njeno

pomočjo se nauči točne, nagle, natančne pokorščine, prave in iskrene pobožnosti, da raste po zgledu svojega Zveličarja v starosti, modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh.

Zato krščanski starši in zlasti ve, krščanske matere, ako vam je v resnici kaj mar za časni in večni blagor vaših otrok, vodite svoje otroke k Mariji. Posvetite jih Mariji že v početku njihovega življenja kakor je to storila mati sv. Alojzija ali sv. Elizabeta ali sv. Brigita. Komaj je mati sv. Alojzija prejela to dete, že ga je nesla v Loreto ter ga tam posvetila in podarila nebeški materi. Sv. Elizabeta je vselej, kadar ji je Bog dal otroka, šla bosa, dasi je bila imenitna kneginja, v cerkev sv. Katarine v Eisenachu. Tam je položila svoje dete na oltar Matere božje, rekoč: „Glej, dete, ki mi ga je izročil tvoj najljubši Sin Jezus Kristus! Tebi posvetim njegovo čistost in nedolžnost. Nikar ne dopusti, da bi se kdaj raztrgalo ali omadeževalo njegovo belo oblačilo krstne nedolžnosti. Ko bo večje postalo mu bom že povedala, da je tebi posvečeno. Ta beseda in tvoje varstvo bosta povzročila, da se bo čisto obvarovalo in nikdar ne omadeževalo svoje

vesti s kakim smrtnim grehom." Imela je štiri otroke in vsi so bili čast take matere.

Ko ste pa posvetili svoje otroke nebeški materi, se pa s tem ne zadovoljite, ampak jih tudi učite spoznavati in častiti to nebeško mater. Njeno ime naj bo prvo za Jezusovim, katerega naj se otroci nauče izgovarjati. Česčenamarija naj bo prva molitev, ki se je nauče moliti. O blagor otroku, ki se že v zgodnji mladosti nauči zatekati se k nebeški svoji materi. Tega ne pozabi tako kmalu, kolikrat je to edina vez, ki ga obvaruje pred pogubo, po kateri ga Marija reši pogubljenja.

Kažite pa tudi otrokom vzvišeni zgled Marijin. Povejte jim, kako da jih Marija iskreno ljubi, kako je ona rada ubogala, lepo molila, se greha varovala, da se bodo njih srca vnela v ljubezni do nebeške matere. Ta ljubezen jih bo vne-mala, da jo bodo posnemali, da bodo iz ljubezni do nje pokorni, dobri otroci. Kakor je rekla Marija sama sv. Brigiti, tako kliče tudi vam, krščanske matere: „Stori, da bodo tvoji sinovi tudi moji sinovi.“ Sv. Brigita je tako storila in imela je pri

svojih otrokih največji blagoslov, največjo srečo.

Isti blagoslov, isto srečo boste prejeli tudi vi, krščanski starši, ako svoje otroke vodite k Mariji, zakaj njen zgled in njena pomoč jih bo vodila k vedno večji popolnosti, da se bo življenje, katero jim je podelila, tudi razvilo do popolne kreposti.

* * *

K staremu vojaku, očetu Bonin, kakor so ga imenovali, je prišel nekega dne šestleten deček. Stari Bonin, ki je bival v Parizu, je bil zakoten pisar. „Dober večer, gospod,“ pozdravi deček očeta Bonina ter pristavi, „jaz sem prišel, da bi mi spisali pismo.“ — Oče Bonin zahteva od dečka deset vinarjev, a deček jih nima. Žalosten se obrne deček proti vratom ter rekoč: „Potem pa oprostite“, hoče oditi. Možu je bil pa deček všeč, zato ga pokliče nazaj ter ga vpraša: „Čigav si pa?“ — „Materin,“ odvrne deček. — „Ali ni-
maš deset vinarjev?“ — „Niti enega ne.“ — „Potem pa hočeš gotovo koga prositi za podporo?“ — „Da,“ odvrne deček. Oče Bonin se pripravi, da bi pisal pismo in začne pisati naslov: Naj prejme gospod . . .

— „Dečko, kako pa je ime tvojemu gospodu?“ — „Saj ni gospod,“ pravi ubogi otrok. „No, potem je pa gospa.“ — Da, ne, to se pravi,“ — jeclja otrok. „No, ta je pa lepa, zdaj pa še ne veš, komu naj pišem.“ — O, vem,“ pravi deček ter v silni zadregi pristavi: „Rad bi pisal lurški Materi božji.“ Zdaj pa poide staremu Boninu potrpežljivost. Ves nevoljen zakliče: „Ti se vendar ne misliš norčevati iz starega moža? Poberi se odtod!“ Deček uboga ter hoče lepo mirno oditi. Ko pa vidi stari Bonin, kako deček mirno in tiho odhaja, ga pokliče zopet nazaj ter si ga natančneje ogleda. „Oh kolika reva je v Parizu,“ — zakliče ganjen, „kako ti je pa ime?“ — Deček ne ve drugega povedati, kakor da mu je ime Janez. „Kaj bi pa rad pisal lurški Materi božji?“ ga vpraša. — „Jaz bi ji rad povedal, da moja mati že od včeraj spe in da naj stori čudež, da se bodo prebudili, ker jih jaz ne morem.“ Mož se je koj prepričal, da je žena umrla in sicer od lakote. „Dečko“ — pravi otroku ves solzen — „tvoje pismo je že spisano, oddano in je tudi že prišlo na svoj naslov. Pelji me k svoji materi.“ — „Prav rad, toda kaj se pa jokate? — „Saj

se ne jočem ali ti se boš jokal," odvrne otroku, ga poljublja in dalje sam sebi govori: „Tudi jaz sem imel dobro mater in še zdaj jih vidim ležati na smrtni postelji, ko so mi rekli: Bonin, bodi pošten človek in dober kristjan. Zraven njene postelje je visela podoba Matere božje. Zdelo se mi je, da se mi smehlja in jaz sem jo ljubil. Dober človek sem sicer ostal, dober kristjan pa, hm — hm . . . Da, da, mati, bodite zadovoljni. Naj moji prijatelji rečejo, kar hočejo; naj me tudi zaničujejo kolikor hočejo. Kjer ste vi, tja hočem priti tudi jaz in k vam pripeljati tega dečka, tega ubogega angela, ki me ne sme več zapustiti. Njegovo pismo, ki se niti ni spisalo, je doseglo dvojno milost, dečku je priskrbelo očeta, meni pa dalo srce.“

Lurška Mati božja sicer ni obudila mrtve matere dečkove, pač pa mu je obudila skrbnega očeta, ki je zanj skrbel kakor za svojega otroka. Iz malega Janeza je postal imeniten mož, urednik slovečega pariškega katoliškega lista. Stari Bonin je bil zadovoljen s svojim sinom, veliko veselja je pri njem doživel ter pogosto rekel: „Ne vem, kdo donaša taka pisma, a vedno dospejo na svoj naslov v nebesa.“ Amen.

Naša mati in — mladina.

Daj mi, moj sin, svoje
srce; in tvoje oči naj ohra-
nijo moja pota.

Preg. 23, 26.

Mladi Tobija je bil za dalj časa zapustil svoj očetovski dom. Ko ga le dolgo ni bilo nazaj, postala je njegova mati zelo otožna. Dan za dnevom je v svoji materini skrbi hitela gledat na polje, če se že njen sin ne vrača od kake strani domov. Šla je celo na goro, da bi tem prej zapazila prihod svojega ljubljenega sina. Kako srečna je bila, ko ga naposled oddaleč zagleda. Njeno bistro materino oko ga je že od daleč spoznalo. Vsa vesela hiti v hišo ter zakliče očetu: „Tvoj sin že prihaja.“ (Tob. 11, 6.) Tako skrbi dobra mati za svojega otroka! Njene oči so tako rekoč vedno obrnjene na otroka, da bi ga obvarovala vsake nesreče ter mu ohranila življenje, katero mu je dala v bolečinah. Čim večji postaja otrok, tem večje nevarnosti mu začnejo pretiti, tem večja pa postane tudi materina skrb in pozornost.

Isto, in sicer še v veliko večji meri, dela tudi naša nebeška mati Marija. Ko je človeka v otroški dobi podpirala, mu krepila njegovo dušno življenje s svojo milostjo in svojim zgledom, ga tudi pozneje ne zapusti, ko prestopi otroško dobo, ko se otrok razvije v mladeniča ali dekle. Nasprotno, svojo materino skrb in pozornost še podvoji, saj ve, da je ravno ta doba za človeka najimenitnejša, pa tudi najnevarnejša celega življenja.

Ona dobro ve, kako resnične so besede sv. pisma: „Mladenič vaje svoje poti od mladosti, tudi v starosti z nje ne krene.“ (Preg. 22, 6.) Ona dobro ve, da se človek, ki je v mladosti mrzel in se ne briga veliko za pobožno življenje, tudi pozneje le težko ogreje za bogoljubno življenje.

Znani so ji pa tudi sovražniki, ki ne prestando preže na mladino in si jo hočejo zase pridobiti. Tu je v prvi vrsti hudobni duh, ki vse svoje moči napne, da bi mu človek v mladosti služil, ker dobro ve, da se tak, ki je svojo mladost preživel v grehu in razuzdanosti, le težko, težko obrne k Bogu. Zato se poslužuje vseh sredstev, porabi vse najugodnejše prilike, da bi

mladini ukradel nedolžnost ter ji tako zastrupil vse življenje.

Nič manj nevaren, če ne še nevarnejši, je pa za mladino drugi sovražnik, namreč hudobni svet, ki je najzvestejši pomočnik hudobnega duha, kateremu vedno in vedno dovaja nove žrtve. Ta se šele trudi, da bi si pridobil mladino! Pa kako zvito in premeteno ravna! Sam božji Zveličar je rekel, da so otroci tega sveta modrejši kot otroci luči. Svet dobro ve, da je mladina neizkušena, slabotna, lahko miselna, da le po zunanjem sodi, da ne pozna obilnih nevarnosti in sovražnikov, nešteti zanj in mrež, ki se ji nadaljujejo. S svojim slabim zgledom, s sladkimi besedami jo iskuša zase pridobiti. Kjer pa ne izda slab zgled, kjer ne pomaga sladka, lažniva beseda, se pa posluži zaničevanja, zasramovanja, zbadanja, preganjanja. Koliko mladih ljudi ravno s tem spelje na napačno pot v pogubo.

Kaj čudo, ako nebeška mati ravno mladini posveti posebno pozornost in skrb, da jo podpira s svojo milostjo in svojim zgledom. Blagor mladini, ki se zateče v krilo te predobre matere. Tu je varna, popolnoma varna. Zato je rekel sv. Vicen-

cij Fereri mladini: „Otroci moji! ljubite Marijo, sicer se pogubite, vsak dan častite Marijo, pa boste ostali čednostni in se boste zveličali.“ — Ako mladina ljubi Marijo, jo časti, ji zvesto služi, ji satan z vso svojo peklensko silo ne more ničesar. Kako dobro se je tega zavedal redovni brat Frančišek iz reda karmelitov. Imel je lepo Marijino podobo v svoji celici pa tudi ostudno podobo hudobnega duha. Kadar je šel iz celice po kakem pravilu, je položil podobo satanovo pod podobo Marijino, pa je rekel: „Ljuba Mati božja! Pazi na tega sovražnika, da mi ne bo mogel v ničemer škodovati.“

In hudobni svet, kaj bi pač mogel škodovati mladini, ki je v resnični ljubezni vdana svoji nebeški materi. Ta ljubezen jo nekako žene, da hodi po stopinjah, po katerih je hodila Marija, da ljubi samoto, da se ogiba slabe tovarišije, da pazi na svoje oči, ušesa, usta in druge čute, da rada prejema svete zakramente, da pridno moli, da skrbno varuje svoj najdražji zaklad, čistost srca, ter se izogne nevarnostim tega sveta.

Glej ono nešteto množico, ki jo je videl sv. apostol Janez v svojem zamak-

njenju, oblečeno v bela oblačila v znamenje njihove nedolžnosti in njih veličanstva, s palmovimi vejami v rokah v znamenje njih častite zmage nad peklom in svetom! Tu vidiš angelskega mladeniča sv. Alojzija, tu sv. Stanislava, sv. Janeza Berhmansa in nešteto drugih, ki so srečno prehodili pot svojega življenja, srečno prebili vse nevarnosti, premagali vse napade hudobnega duha in sveta in lastnega mesa. Vprašaj jih, kdo jim je pomagal v njih bojih, kdo jih je podpiral v njih nevarnostih. In vsi ti bodo pokazali na nebeško svojo mater, blaženo Devico Marijo, kateri so bili vdani z vsem srcem. Ona jim je dušno življenje varovala, ona ga krepila, da so se razvijali, rastli v čednostih ter dosegli vrnec večne slave, ter tako razodela, da je v resnici prava, dobra, da, najboljša mati.

Zato, ljuba mladina, stori tudi ti kakor stori otrok, kadar se mu bliža nevarnost. Naglo hiti k svoji materi ter se skrije za njeno krilo. Tudi tebi pretijo nevarnosti od vseh strani, nevarnosti od tvojega mesa, tvojega hudega nagnjenja, od tvoje mladostne, kipeče krvi, nevarnosti od hudobnega duha, nevarnosti od hudobnega sveta. Zato hiti tudi ti v krilo svoje nebeške

Matere Marije. Njej se priporočaj, nanjo se vedno oziraj, njen vzvišeni zgled posnemaj, pa boš srečno prebila vse te nevarnosti. Kakor je rekel kralj Salomon: „Ker sem spoznal, da ne morem drugače zdržen biti, kakor če mi da to Bog, sem pred Gospoda stopil in ga prosil, ter sem govoril iz vsega srca“ (Mod. 8, 21.), tako reci tudi ti ljuba mladina: „Ker vem, o ljuba nebeška moja mati, da ne morem premagati vseh nevarnosti, ako mi ti ne daš, mi ti ne pomagaš, zato te prosim, pomagaj mi; tebi se posvetim, tebi izročam svoje srce, ti ga varuj, ti ga brani kakor svojo last in posest.“

* * *

Vodja nekega gledališča je bil prišel za nekaj mesecev na deželo. Ko gre nekoč v gozd na izprehod, začuje čudovito lepo petje. Stopi bliže in zagleda okoli 17 let staro deklico, ki je pasla eno kravo in dve kozi. Gre k deklici ter ji reče, da jo hoče dati izučiti za gledališčno pevko. V najlepših barvah ji opiše, kolika sreča jo čaka, koliko si bo prišlužila s svojim prelepim glasom, kako jo bodo ljudje povelicevali, kako bo lahko nosila najlepšo

obleko itd. A vse vabljive obljube ne morejo dekleta preslepiti, na noben način se neče vdati in privoliti vodju. Vodja jo spremlja na dom in skuša njeno mater pridobiti za svoj naklep. Mati se je pa dala hitreje preslepiti in je začela dekletu prigovarjati, jo prositi, ji celo žugati. A vse zastonj, tudi materine solze ne morejo omehčati pametnega dekleta, ki je dobro spoznalo velike nevarnosti, ki bi ji v mestu pretile. Ko vodja vidi, da ne more nič opraviti, se posloví in reče, da se bo čez nekaj dni zopet povrnil, da naj si dekle med tem časom stvar dobro premisli. Med tem časom je deklica iskreno molila, pa tudi svojo mater prosila, da naj jo nikar ne sili v mesto, a zastonj. Pride določeni dan in z njim tudi vodja. Preden pa stopi dekle pred vodjo, gre v svojo sobico, kjer je imela podobo Matere božje. Pred to podobo poklekne ter prosi svojo nebeško mater sveta, kaj naj bi storila, kako se rešila nevarnosti, ki ji je pretila. Ko vstane od molitve, je bil njen sklep gotov. Stopi k oknu in si na železnem omrežju izbije sprednja zoba. Opere si usta in gre k materi, kakor da bi se ne bilo nič zgodilo. Vodja je že nanjo

čakal. Komaj pa dekle izpregovori prve besede, takoj spozna, kaj se je zgodilo. Poslovi se od matere in hčere, rekoč: »Takega dekleta nisem vreden ne jaz, ne moje gledališče.« Glej tako moč deli nebeška mati svojim otrokom, tako jim varuje najdražji zaklad čistosti in nedolžnosti, tako jih krepi in vodi skozi nevarnosti življenja proti njihovemu pravemu cilju, večni sreči. Amen.

Naša mati in — krščanska družina.

Zakon je posebna sreča, ako se oba potrudita za svetost, ako sta si oba enaka v bogoljubnosti.

Sv. Peter Krizol.

Dasi naša nebeška mati posebno pozornost obrača na otroke in mladino, dobro vedoč, da je na teh največ ležeče, vendar ne zanemarija svojih materinih dolžnosti tudi do drugih stanov. Kakor je skrbna mati otrokom in mladini, ravnotako je tudi skrbna mati zakonskim, krščanski družini. Ravno ona je, ki s svojo pomočjo in s svojim zgledom hrani in najuspešneje podpira družino, da se razvije v pravo krščansko družino, da ustreza svojemu vzvišenemu namenu, da namreč vodi svoje ude k časni in večni sreči.

Marija pač dobro ve, da je tudi na družini neizmerno veliko ležeče, saj je družina nekako podlaga, korenina človeškega

rodu. Ako je podlaga slaba, slaba korenina-tudi stavba ne more biti dobra; tudi drevo, ki vzraste iz korenine, ne more biti dobro, ne more prinašati dobrih sadov.

Poleg tega pa tudi iz lastne izkušnje pozna obilne težave, križe in nadloge kakor tudi obilne dolžnosti, ki jih mora nositi družina. Zato tudi družini posveti svojo posebno skrb. Kaj rada ji na pomoč pri-skoči s svojo pomočjo, kaj rada jo pod-pira z milostjo božjo. Ali ni to kaj očitno razodela že v svojem življenju tu na zemlji? Glej jo, kako hiti v gore Judeje! Kaj jo žene, česa išče tam? Zvedela je bila, da bo njena teta Elizabeta dobila sina, zato hiti k njej, da bi ji stregla, da bi ji po-magala. Glej jo v Kani Galilejski! Zapa-zila je bila zadrego ženina in neveste, katerima je bilo zmanjkalo vina. Takoj opozori svojega Sina in ne neha prej, dokler ni uslišana, dokler ni odpravila zadrege ženina in neveste. Kar je storila tedaj, isto ponavlja skozi vse čase. Ako je pa že v telesnih potrebah na pomoč pri-skočila družinam, kaj šele v dušnih.

Zlasti pa podpira duhovno življenje v družini, ga hrani s svojim prelepim zgledom. — Vsa družinska časna in

večna sreča sloni zlasti na štirih stebrih. Vsaka družina, ki hoče doseči to srečo, bi morala na svojih durih imeti z debelimi črkami zapisane te štiri besede: ora, labora, sustine, abstine — moli, delaj, potrpi in se premaguj, zakaj te besede nekako obsegajo vse, česar je treba, da doseže družina pravo srečo.

V družini je treba premagovanja samega sebe, saj bivajo skupaj ljudje, ki imajo kaj različno naravo, različna nagnjenja, različne navade. Ako bi hotel vsakdo le sebi ustreči, pa bi se nič ne oziral na druge, bi se le prekmalu rušil mir v družini in z njim bi se tudi izgubila vsa družinska sreča. Da se torej ohrani mir, mora si vsak kaj pritrgati v svojih željah, ne sme iskati samo sebe, ampak se mora ozirati tudi na druge, ne sme gledati samo na svojo korist, ampak predvsem na korist cele družine.

Dalje je treba v družini potrpežljivosti. Ako mora že vsak človek nositi težko breme raznih križev in težav, postane zlasti v družini to breme včasih silno težavno, ako se oglasijo bolezni, ako potrka pomanjkanje na njene duri, ako eden ali drugi njenih udov zaide na napačna pota, ako

se oglasi neizprosna smrt. Da pa tako breme ne ruši družinske sreče, treba je potrpežljivosti, vdanosti v voljo božjo.

Tretji steber družinske sreče je delo, za katero je Bog vsakega človeka ustvaril. Pridno, pošteno delo varuje družino pomanjkanja, jo vodi k blagostanju, varuje pa tudi raznih pregreh, ki le premnogo družin uničijo in pokončajo njih srečo.

Z delom pa mora biti končno tudi združena molitev, strah božji sploh. — „Prazno je delo brez blagoslova iz nebes,“ so rekli naši predniki, in to velja še vedno. Kjer se ne moli, kjer se lahkomišno prestopajo božje in cerkvene zapovedi, tam ni božjega blagoslova, tam ni prave sreče, zakaj „če Bog hiše ne zida, se zastonj trudijo zidarji,“ pravi psalmist. (Ps. 126, 1.)

V vseh teh čednostih pa ravno Marija daje vsaki družini najlepši zgled. Kako vestno je izpolnjevala svoje dolžnosti do Boga! Glej jo pri obrezovanju, pri darovanju v templju, glej jo na potu v Jeruzalem k velikonočnim praznikom. Kako natančno izpolnjuje vse zapovedi, dasi jo mnogokrat niti ne vežejo. Kako rada, kako pogosto moli. V molitvi jo najde angel

Gabriel, v molitvi preživi vse dni svojega življenja na zemlji.

Z molitvijo pa tudi združuje delo. Njene roke so pri delu, njeno srce pa je vedno pri Bogu. Dasi bi ji bil njen vse-mogočni Sin lahko preskrbel vsega, česar je potrebovala za življenje — vendar ni hotela, ampak si je z delom svojih rok prislužila vsakdanji živež. Ako je on na čudežni način nasitil na tisoče ljudi, koliko laže bi bil pač čudežnim potom hranil svojo malo družinico — a ni hotel, ker je hotel, da njegova družina daje vsem družinam zgled marljivega dela, ki je podlaga družinske sreče.

Da je Marija najlepši zgled samozatajevanja in potrpežljivosti, mi pač ni treba natančneje dokazovati, saj je bilo celo njeno življenje nepretrgana veriga samozatajevanja in največje potrpežljivosti. — Glej jo, ko išče prenočišča v Betlehemu, ko beži v daljni Egipt, ko stoji pod križem, povsod ti razodeva največjo potrpežljivost, največje samozatajevanje in vdanost v voljo božjo. — Kaj čuda, da je v njeni družini bival najlepši mir, vladala ljubezen in edinost, ki je podlaga družinske sreče. Naj so tudi njeno družino ob-

iskovale razne bridkosti in nadloge, razni križi in težave, vendar vse to ni moglo kaliti njene sreče.

Zatorej, krščanska družina, ako hočeš uživati časno in enkrat večno srečo, pojdi k Mariji. Uči se od nje, k njej se zatekaj! V njenem varstvu, z njeno pomočjo boš po njenem zgledu hodila po pravem potu, ki te vodi k tvoji časni in večni sreči. — V vseh okoliščinah boš našla pri njej potrebno pomoč ter se vedno prepričala, da je Marija naša prava mati, ki nam ni samo dala življenja, marveč ga tudi varuje, krepi, izpopolnjuje, seveda če se ji mi sami ne ustavljamo.

Dve črno oblečeni ženski sta kaj pogosto obiskovali kapelico lurške Matere božje v mestu F. Bili sta soproga in hčerka vpokojenega polkovnika J. Kaj ju je tolikrat tja privedlo? Polkovnik je bil namreč nevarno obolel, pa od sprave z Bogom ni hotel ničesar slišati. Ženi in hčerki, ki sta bili obe pobožni, je to silno hudo delo. V svoji stiski sta se zatekli k Mariji, pa ne zastonj. Marija je od te družine odvrnila najhujši udarec, ki more zadeti družino. Opozorila je ženski na prijatelja polkovnikovega, polkovnika P. K temu se

zatečeta ter ga prosita, naj bi on posre-
doval. „Ljubi gospod,“ — ga prosita —
„medve zaupava na Vas. On se noče izpove-
dati, ali naj umrje kot pes, to bi bilo strašno
za naju. Vam bo verjel. Usmilite se naju
in pripravite ga, da se bo izpovedal.“ —
„Jaz naj bi ga pripravil,“ reče začudeni
polkovnik, ki ni bil nič boljši od svojega
prijatelja. „Kaj pa vendar mislite? Kaj naj
mu pa rečem, saj ne poznam nobenega
duhovnika?“ — „Nič ni lažjega kakor to,“
— odvrneta ženski, „medve pozna iz-
vrstnega duhovnika, ki je najin izpovednik.
Recite, da naj pošljem po tega, pa bo šlo.“
Polkovniku sicer stvar ni bila popolnoma
všeč, vendar se vda. Ko odide v sobo, kjer
je ležal bolnik, poklekneti žena in hči ter
vso zadevo še enkrat toplo priporočita
Materi božji. „Veš kaj, dragi prijatelj, kaj
bi jaz na tvojem mestu storil,“ — pravi
polkovnik bolniku, ko stopi k njemu. „Ne,“
odvrne bolnik. „Ti boš umrl,“ — nadaljuje
polkovnik, „vendar pa ne moreš iti iz tega
sveta kakor pes, preveč si zato pošten. Na
tvojem mestu bi jaz poslal po duhovnika,
pa bi se izpovedal.“ — „Kaj, ti bi se izpo-
vedal. Ti se šališ?“ — „Nikakor ne. Po-
vem ti, jaz bi se izpovedal.“ — „Kaj res?

Komu se pa hočem izpovedati, saj ne poznam nobenega duhovnika.“ — „Dobro, ga pa jaz poznam, in sicer izvrstnega izpovednika.“ — „Dobro, če je tvoj izpovednik, pa naj pride.“ — Polkovnik gre iz sobe ter pove ženskama, da je dobro opravil in odide po duhovnika. Ko pride k njemu, mu pove vso zadevo ter pristavi: „Ako Vas vpraša bolnik, če ste res moj izpovednik, mu pritrdite, sicer bo šla trda.“ — „Kako bi mu pa mogel reči, da sem Vaš izpovednik,“ pravi duhovnik, „to bi bila očitna laž, to je pa pregrešno, če bi tudi s tem kaj dobrega dosegli.“ — „Kaj pa naj storimo?“ reče polkovnik. — „Najkrajša bo,“ odvrne duhovnik, „pojdite v ono sobico in se izpovejte kakor se spodobi za tako dobrega, častitljivega moža. Potem bom pa lahko rekel, da sem Vaš izpovednik, da najboljši prijatelj.“ Ljubeznivost duhovnikova je ganila polkovnika. Šel je v sobico, se izpovedal ter ves vesel hitel k svojemu prijatelju ter mu zaklical: „O moj ljubi prijatelj, ko bi ti vedel, kako dober človek je ta duhovnik, še nikoli nisem videl takega.“ — Duhovnik je prišel, izpovedal umirajočega polkovnika in mu podelil zakramente umirajočih. Drugo

jutro je bil polkovnik že mrtev. Umrl je ves srečen, vedno poljubovaje sv. razpelo, ki mu ga je držal njegov prijatelj. — Žena in hči sta pa slavili blaženo Devico Marijo, ki se je tako očitno pokazala kot dobro mater krščanske družine, ki je od njiju odvrnila najhujši udarec. Amen.

Naša mati in — krščanski starši.

Vzemi to dete in izredi
mi ga. II. Moz. 2, 9.

Kakor je Marija skrbna mati vsaki krščanski družini, katero podpira s svojo milostjo in s svojim zgledom, da vestno izpolnjuje svoje prevažne dolžnosti, da se razvije v pravo krščansko družino, tako je še posebno skrbna mati onim družinam, katere je Bog blagoslovil z otroci, ali z drugo besedo, krščanskim staršem. Tem je še posebno skrbna mati, ko jih podpira v njih najimenitnejši nalogi, namreč pri vzgoji otrok, podpira pa kakor z milostjo božjo, katero jim izprosi, tako s svojim zgledom.

Sam Bog izroča staršem otroke, ki so njegova last, da jih vodijo k njemu. Kakor je rekla faraonova hči Mozesovi materi, ko ji je izročila malega Mozesja: „Vzemi to dete in izredi ga zame,“ enako kliče Bog tudi staršem, kadar jim da

otroka. Na starših je pa tudi v resnici največ ležeče, da otroci dosežejo svoj namen. Tega so se zavedali že pogani, katerim je bila vzgoja s v e t o opravilo. Slavni postavodajalec Likurg je za pregrehe otrok kaznoval njihove starše. „Mladenič vaje svoje poti od mladosti, tudi v starosti od nje ne krene,“ nam pripoveduje sv. pismo ter s tem kaj določno izraža, kolike važnosti, da je vzgoja otrok. Vsi vzgojevalci mladine so istega prepričanja, da se vzgoja človekova dovrši v prvih letih njegovega življenja. Kar se tu zamudi, to je večinoma za zmeraj zamujeno. Prva leta svojega življenja je pa otrok pri starših! Koliko je torej na starših ležeče.

Kakor je pa naloga staršev z ene strani silno važna, tako je tudi z druge strani silno težavna. Starši imajo nalogo, da se v njihovih otrokih po besedah apostolovih „vpodobi Jezus Kristus“. (Gal. 4, 19.) Njihovo stremljenje mora iti za tem, da postane otrokovo mišljenje, govorjenje, delovanje kolikortoliko, seveda le izdalja, podobno Kristusovemu. Vanje morajo nekako vtisniti Kristusa, kakor se pečat vtisne v pečatni vosek: na čelo, da ga očitno spoznavajo; na prsi, da ga lju-

bijo; na roke, da za njega delujejo in da kolikor mogoče njegovo podobo v svoji osebi kažejo; z eno besedo „da oblečejo našega Gospoda Jezusa Kristusa“. (Rim. 13, 14.) To pa ni tako lahko, ako pomislimo, da je človek po svoji naravi k slabemu nagnjen, da se mora duša v njem neprestano bojevati z raznimi slabimi nagnjenji in strastmi. Zato pravi sv. Janez Krizostom: „Kaj more biti večjega, kakor srce mladeničevo ukrotiti in izobraziti njegov značaj? Resnično, kdor to ume, ta velja več kot vsak slikar, kot vsak podobar, kot vsi umetniki!“ (Hom. 60 in c. 18. Mat.)

Zato pravi sv. pismo: „Uči svojega sina in trudi se z njim, da ne bo tebi v nečast njegova nesramnost.“ (Sir. 30, 13.) Koliko se trudi vrtnar, da iz drevesca vzgoji dobro drevo, ki mu donaša obilen in dober sad. Kolikokrat ga presadi, kolikokrat obreže, pognoji, ga priveže h kolu, okopava, zagradi, poliva, skrbno odstranjuje vsak škodljiv mrčes. Koliko več truda zahteva šele vzgoja otrok! Sv. Tomaž Akvinec stavlja vzgojo otrok celo nad mučeništvo, zakaj tu je res treba nebeške potrpežljivosti, da človek v polni meri stori svojo dolžnost. Koliko truda imajo starši,

da otrokom odpravijo slabe navade. Sto in stokrat je treba opominjati, svariti, kaznovati, pa nazadnje ne ostane drugega kakor da zopet od kraja začnejo. Koliko truda je treba, da se otroci obvarujejo preobilne zapeljivosti! Koliko morajo otroka opazovati, kako skrbno paziti na vsako besedo na vsako dejanje, na vsako stopinjo. In če so vse storili, takorekoč kri in življenje dali za otroke, pa morajo, oh kolikokrat, z objokanimi očmi gledati, kako zlobni svet s peklenkim pohujšanjem v kratkem času podere in pokonča, kar so s tolikim trdom toliko časa zidali. Vzgoja je res nad vse važna, pa tudi silno težavna naloga krščanskih staršev. Kako nujno potrebujejo pomoči! Pa kje jo bodo našli?

Oh predragi starši, pri njej jo iščite, ki je vaša mati, najboljša mati. Ako je ona vsakemu pripravljena pomagati, koliko raje bo vam pomagala, ker ve, koliko je na vaši vzgoji ležeče, ker pozna vaše težave, ki jih imate s svojimi otroci, in sicer jih pozna iz lastne izkušnje.

Tudi ona je imela otroka, katerega je nad vse ljubila in zaradi katerega je prestala nepopisne bolečine in bridkosti. Nihče pač ne more popisati, kaj je prestala za-

radi njega. Tudi ona ga je izgubila, ga z žalostjo iskala, tudi njeno dete so sovražniki zalezovali, preganjali, naposled celo umorili. Tudi ona je držala svoje dete mrtvo v svojem naročju. Ni je bridkosti, ki bi zadela srce staršev, katera bi ne bila zadela Marijinega srca in to v največji meri. Zato pa tudi kaj rada na pomoč priskoči staršem, da morejo svojo vzvišeno nalogo v polni meri izpolnjevati. Pomaga jim z milostjo, ki jim jo izprosi od nebeškega Očeta, pomaga pa tudi s svojim zgledom.

Sv. evangelij nam sicer ne pove veliko, kako je Marija vzgojevala svoje dete, vendar, kar nam pove, nam mora zadoštvati. Spominjam samo na dogodek, ko je bil dvanajstletni Jezus zaostal v templju. Koliko skrbi, koliko žalosti razodeva tu blažena Devica Marija. Dasi ona ve, da njeno dete ne more zaiti na napačna pota, vendar ne miruje prej, dokler ne najde svoje ljubo dete. Ne da si pokoja ne podnevi, ne ponoči, dokler ga nima zopet v svojem naročju, pri svojem materinem srcu.

Tako skrb bi morali tudi vi krščanski starši imeti za svoje otroke, posebno ker dobro veste, da so k slabemu nagnjeni, da povsod nanje prežijo njihovi največji

sovražniki, ki bi jih radi odtrgali od vas in od Boga.

Zatorej krščanski starši, ozrite se pogosto na svojo nebeško mater. Od nje se učite skrbeti za svoje otroke, za njih časni in večni blagor. Ako vam pa pri tej težavni nalogi začne upadati pogum, ako se vam izgublja potrpežljivost, ako se vas hoče polotiti nemarnost in brezbržnost, pa kličite k njej, ki vam bo vsekdar rada prihitela na pomoč. Zlasti se pa k njej zatecite, kadar z žalostnim srcem zapazite, da je vaš otrok zašel na pota pregreh.

V četrti knjigi kraljev beremo, da je sin neke Sunamičanke od solnčarice zadet na polju smrtnonevano obolel. Ko oče to vidi, takoj zapove dečku, da naj pelje otroka k materi rekoč: „Naglo ga pelji domov k materi.“ Te besede krščanski starši veljajo tudi vam. Ako vaš otrok oboli, na duši oboli, peljite ga k materi, Mariji. Ako je zašel v nečistost: Peljite ga k materi. Ako se je vdal pijači: Peljite ga k materi. Marija bo take bolne, ranjene otroke vzela v svoje naročje, jih skrbno zdravila, dokler popolnoma ne ozdrave. Onega otroka Sunamičanke mati sicer ni ozdravila. Dete je umrlo v njenem

naročju. V naročju Marijinem, naše nebeške matere, pa nihče ne umrje, ampak vsak prejme v njenem naročju življenje, saj veljajo njej besede sv. pisma: „Kdor mene najde, najde življenje in sprejme zveličanje od Gospoda.“ Kako lepo nam to potrjuje sledeči dogodek.

* * *

Sv. Andreja Korzinija je bila njegova mati takoj ob rojstvu posvetila blaženi Devici Mariji. Ko je pa vzrasel, je postal nepokoren, trmast ter se vdal slabim tovarišijam in igri. Vse opominjevanje in svarjenje staršev ni nič izdalo. Tu mu zakliče nekega dne mati s solzami v očeh. „Resnično, moj sin, ti si volk, od katerega se mi je sanjalo, preden si bil rojen.“ Andrej stopi k materi ter jo vpraša: „Kaj pravite, mati? Kaj, jaz sem volk? Kako mislite to? Takih besed še nisem slišal iz vaših ust!“ Mati mu odvrne: „Vedi moj otrok! tvoj oče in jaz še nisva imela otroka. Tu sva storila obljubo, da bova prvega sina, ki se nama rodi, Mariji darovala. In ta prvi sin si bil ti. Zdaj pa poslušaj. Sanjalo se mi je, da sem porodila volka. Ta volk pa je letel v cerkev in se vrnil kot jagnje. Pomisli torej, moj sin, da si sicer

najin po rojstvu, po obljubi si pa last Matere božje. Prosim te torej, nikdar ji ne odreci svoje službe. Dolgo časa si bil že divji in neukrotljiv kakor volk, kdaj bo pač prišel dan, da se izpremeniš v jagnje." Solze udušijo materi besede. Te besede so pa kakor puščica prebodle otrokovo srce. Celo noč ni mogel spati, vedno se mu je zdelo, da stoji Marija pred njim. Naposled zakliče: „O premilostljiva devica! Le enega te prosim: Izprosi mi pri svojem božjem Sinu, da mi odpusti grehe moje mladosti. Kakor je doslej njega in tebe žalilo moje ravnanje, tako se hočem odslej potruditi z vsemi močmi, da bom vama všeč.“ Andrej je zapustil svet, stopil v samostan Karmelitov, kjer je v največji spokornosti živel – postal svetnik.

Glejte krščanski starši, tako pomaga Marija staršem pri njihovi nad vse težavni in važni nalogi, pri vzgoji otrok. Zato vam še enkrat kličem: Vodite svoje otroke k Mariji, pod njenim varstvom, z njeno pomočjo in po njenem zgledu boste najbolje izvršili svojo nalogo, sebe in svoje otroke vodili k njihovemu pravemu cilju, k Bogu in s tem k njihovi pravi časni in večni sreči. Amen.

Naša mati — zavetje v nevarnostih.

Kolikrat sem hotel zbrati tvoje otroke, kakor zbira koklja piščeta pod svoje peruti. (Mat. 23, 37.)

V Florenci na Laškem je bil ušel lev iz kletke in dirjal po ulicah mesta. Seveda mu je vsakdo naglo ušel, kdor ga je le zapazil. Le malo dete, ki se je igralo pri vodnjaku, ni slutilo nevarnosti, in se je dalje mirno igralo. Lev plane na otroka in ga vrže na tla. Videti je bilo, da je dete izgubljeno. Kdo bi si bil pač upal iztrgati dete iz žrela divje zveri, saj bi bil sam gotov smrti. Toda našel se je eden, ki se je drznil ugrabiti dete divjemu levu in to je bila — otrokova mati. V zadnjem trenutku prihiti in vkljub vsem svarilom in odgovarjanju plane na leva, se z njim ruje toliko časa, da mu vsa okrvavljena iztrga krvavega otroka. Kaj

stori prava mati za svojega otroka! Ona se ne zadovolji samo s tem, da da otroku življenje, da mu to življenje ohranjuje in krepi s hrano, marveč ga tudi varuje v nevarnostih, bodisi dušnih ali telesnih.

Kar pa stori vsaka prava zemška mati, isto dela, in sicer še v veliko večji meri naša nebeška mati Marija. Tudi ona se ne zadovolji s tem, da nam je dala dušno življenje, da ga nam krepi, ko nas vodi od čednosti do čednosti, ko nas s svojo milostjo in svojim zgledom podpira, da vestno izpolnjujemo svoje dolžnosti, marveč nam tudi v vseh nevarnostih bodisi dušnih ali telesnih, stoji zvesto ob strani, nas podpira in ščiti, nam pomaga, da jih srečno prestanemo.

Kdo bi pač mogel naštetii vse nevarnosti, ki nam pretijo od vseh strani bodisi za dušo ali za telo. Odkar sta prva človeka zapustila raj, je vse stvarstvo postalo človeku nekako sovražno. Vse stvari nekako prežijo in tiščijo na njega, da bi maščevale razžaljenje neskončnega veličanstva božjega ter človeku škodovali zlasti na telesu. Izza vsakega vogla, bi skoraj rekli, preži nanj kaka stvar, ki bi ga rada uničila.

Koliko številnejše, pa tudi nevarnejše so šele nevarnosti, ki pretijo njegovi duši. Zdaj ga napada hudobni duh, ki hodi po besedah apostolovih okrog kakor rjoveč lev in išče koga bi požrl, zdaj mu nastavlja zanjke hudobni svet, zdaj se dviguje v njem meso, njegovo slabo nagnjenje, njegove strasti, ki bi ga rade pahnile v brezdno greha in večnega pogubljenja. Res, kakor pravi Job, vojska je človekovo življenje na zemlji (Job. 7, 1.), huda neprestana vojska. Oh, koliko jih pade v tem boju, pade ne samo za to življenje, ampak za celo, neizmerno večnost. Ali je pa mar nebeška mati kaj temu kriva, ali je mar pri njih zanemarila svoje materinske dolžnosti? Niti najmanj. Koliko se ona trudi in prizadeva, da bi jih rešila, kako jih svari in opominja, hodi za njimi in jih kliče v svoje materino naročje, jim ponuja svojo podporo. Če pa nočejo sami, siliti jih ne more in tudi noče. Zato tudi njim veljajo besede, ki jih nekoč zaklical Gospod mestu Jeruzalemu: „Kolikrat sem hotel zbrati tvoje otroke, kakor zbira koklja svoja piščeta pod peruti, pa nisi hotel. (Mat. 23, 37.) Kakor skrbna koklja kliče v nevarnosti svoja piščeta pod svoje pe-

roti, enako kliče tudi Marija v nevarnostih svoje otroke v svoje krilo, v svoje naročje, da jih obvaruje.

Naše življenje se kaj pogosto primerja vožnji po morju, kjer človeku pretijo obilne nevarnosti. Zdaj se dvignejo viharji, ki izkušajo ladjo pogrezniti v neznansko globočino morja, zdaj se ladja razbije ob klečeh, ki so skriti pod navidezno popolnoma varno morsko gladino, zdaj obsedi na peščenih tleh (sipinah) in ne more dalje. V morski globočini pa preži vse polno zveri, ki komaj čakajo, da jim pride človek v žrelo. Enako je v človeškem življenju, kjer se pogosto dvignejo viharji izkušnjav hudih nagnjenj, strasti, ki izkušajo pogrezniti dušo v brezdno greha in pogubljenja. Povsod se skrivajo kleči, ob katerih se razbije ladja dušnega življenja. V vseh teh nevarnostih pa imamo skrbno mater, ki nam pomaga, da srečno prebijemo vse te nevarnosti. Ona nam je svetla morska zvezda, ki nas vodi po morju tega življenja, da srečno prijadramo v pristanišče večnega veselja. Z ene strani nam izprosi potrebno milost, z druge strani nam pa blišči s svojim čudovito lepim zgledom, ter kaže pot skozi vse nevarnosti.

Kdor se v nevarnostih z vsem zaupanjem zateče k njej, kdor ima svoje oči vedno uprte v njo ter tudi ravna po njenem zgledu, temu se ni ničesar bati, njega ne bo premagalo ne meso, ne hudobni svet, ne peklenski sovražnik. Pač res kakor pravi sv. Bonaventura: „Ako je Marija z nami, kdo more biti še zoper nas? „Zato nam kliče sv. Bernard tako lepo:

„Ako si prišel do spoznanja, da se po morju tega življenja več voziš med viharji in vetrovi kot pa hodiš po tleh, nikdar ne odvrni svojih oči od svetlobe te zvezde, od Marije, ako se nočeš v viharjih vtopiti. Ako se dvignejo zoper tebe viharji izkušnjav, ako zadeneš na kleči bridkosti, ozri se na zvezdo, kliči Marijo. Ako te valovi napuha, častilakomnosti, obrekovanja, zavisti mečejo semintje: poglej na zvezdo, kliči Marijo. Ako jeza, lakomnost ali meseno poželenje pretresajo tvojo dušo: upri svoje oči v Marijo. Ako te plaši pogled na velikost tvoje pregrehe, ako te muči omadeževanost tvoje vesti ali te straši strah pred sodbo, da bi te kmalu pahnili v globočino obupnosti: misli na Marijo. V nevarnostih, v potrebah, v negotovosti misli na Marijo, kliči Marijo.

Nikdar naj ne izgine iz tvojih ust, nikdar iz tvojega srca. Da boš pa deležen njene priprošnje, ne pozabi nikdar, kakšen zgled ti je dala v svojem življenju. Ako njej slediš, ne boš zašel; ako njo prosiš, ti ni treba obupati; ako nanjo misliš, ne boš zgrešil prave poti, ako te ona drži, ne boš padel; ako te ona varuje, se ti ni treba bati, ako je ona tvoja vodnica, se ne boš utrudil; ako ti je ona milostljiva, boš gotovo dosegel svoj cilj in sam izkusil kako resnične so besede: „Devici pa je bilo ime Marija, to je morska zvezda.“

* * *

„Napočilo je jutro dne 18. aprila 1884, za nas nepozabnega dne,“ nam pripoveduje neki vojak. „Stali smo pred vasjo Düppel. Za nami so gromeli topovi. Zemlja se je tresla od pokanja in gromenja. Pred nami so bili nakopi düpelski. Mi smo jih morali naskočiti. Vsak je vedel, da se gre za življenje in smrt. Predvečer me vpraša moj tovariš kažoč na moj škapulir, kaj to pomeni. ‚To je moj škit za jutranji boj,‘ mu odvrnem. ‚Jaz zaupam na pomoč Matere božje, ona me bo varovala.‘ Ko so ob deseti uri potihnili topovi in

smo se pripravili za naskok, molil sem potihoma: Spomni se, o premila Devica Marija itd. Stál sem sredi ognja, na desno in na levo so padali tovariši, tretji del moje stotnije je bil ranjen ali mrtev. Zmagali smo in jaz sem ostal popolnoma nepoškodovan. Za svoje življenje se nimam drugemu zahvaliti kakor blaženi Devici Mariji.“

Kar je tu Marija storila v telesni nevarnosti isto dela in še veliko raje v dušnih nevarnostih. Kako srečni smo torej, da imamo tako dobro mater, ki tako vestno izpolnjuje svojo materino dolžnost, da nas varuje v vseh nevarnostih. Zato se ji z vsem srcem izročimo, da v polni meri postanemo deležni njenega materinskega varstva. „Kakor piščeta“ — nam kliče sv. Tomaž iz Villanove — „kadar zagledajo sokola, bežijo pod varujoče peroti kokljine, enako hitimo tudi mi pod varstvo Marijino, kadar nas napada sovražnik,“ da srečno premagamo vse nevarnosti, ter dospemo na svoj cilj, k svoji materi, kjer ni več nevarnosti, kjer ni več boja, ampak največja varnost in vsled tega tudi največja sreča. Amen.

Naša mati — tolažnica žalostnih.

Kakor mati tolaži, tako
bom jaz vas potolažil.
(Iz. 66, 13.)

Po grehu naših prvih staršev je postala zemlja prava solzna dolina, saj na njej tečejo takorekoč neprenehoma solze. S solzo stopi človek na svet in s solzo ga zopet zapusti. Med tema dvema solzama pa — oh — koliko solza. Kdo bi pač mogel popisati vse bridkosti in nadloge, vse križe in težave, ki zadevajo človeka na zemlji, ter mu iz oči izvabijo solze. Tu je pomanjkanje in revščina, tam bolezen; tu preganjanje in zaničevanje, tam obrekovanje in druge krivice. Človeški rod je podoben Jobu, katerega so zadevale nadloge druga za drugo. Eden njegovih prijateljev ga obišče ter potolaži rekoč: „Kliči kakega svetnika, razodeni mu svojo potrebo in prosi ga pomoči.“ (Job. 5, 1.) Tudi ves človeški rod skupaj in vsak človek posebej

potrebuje pomočnika, tolažnika v svojih potrebah. Pa kje ga bo našel?

Poglej v družino! Kaj stori otrok, kadar česa potrebuje? H komu se najprej zateče, koga najprej prosi podpore? Ali ne svoje matere? V materino naročje najprej hiti, dobro vedoč, da če bo kje našel pomoči in tolažbe, jo bo v prvi vrsti našel pri materi. Pa kolikokrat so tudi materi zvezane roke, da ne more pomagati, kakor bi tudi rada, da skoraj ne more tolažiti, ker sama potrebuje tolažbe.

Česar pa zemška mati ne more, kakor bi tudi rada, to pa lahko stori in tudi v resnici vedno stori naša nebeška mati Marija. Pri njej pa najdemo mi, njeni otroci v vseh svojih težavah in potrebah, v vseh stiskah in nadlogah gotovo pomoč in tolažbo. Zato jo imenuje sv. Cerkev: tolažnico žalostnih, zdravje bolnikov, pomoč kristjanov.

Kakor je srce prave matere v prvi vrsti naklonjeno tistim otrokom, ki so slabotni, bolehní, nesrečni, enako in še veliko bolj je srce naše nebeške matere v posebni meri naklonjeno nesrečnim njenim otrokom, saj je sama v polni meri okusila, kako bridka je kupa trpljenja. Od

rojstva do groba so jo obiskovale razne nadloge, zadeli razni križi. Komaj je prebila en udarec, zadel jo je že drugi. Ko ima poroditi svoje božje dete, ne najde nikjer prenočišča, v zapuščeni, revni duplini mora iskati zavetja. Svojemu novorojenemu detetu ne more pripraviti boljše zibelke od jaslí in ne more dati boljšega ležišča kot trdo slamo. Komaj se razglasi rojstvo njenega božjega Deteta, že ga preganja Herod, že mora z njim bežati v daljni Egipt. Koliko bridkosti in trpljenja ji pa šele povzroči njegovo trpljenje, njegova smrt, da ne govorim o drugih težavah in nadlogah. — Lahko rečemo, da ni noben človek toliko trpel, toliko solza prelil kot Marija. Kako bi torej ne ljubila nesrečnih svojih otrok, ko iz lastne izkušnje pozna bridkost trpljenja in nadlog, kako jim ne pomagala na vse načine, saj je svoje srce popolnoma uravnala po presvetem Srcu Jezusovem.

Presv. Srce Jezusovo pa nikomur ni bilo v toliki meri naklonjeno kakor nesrečnim. Kdo se je v prvi vrsti zbiral krog njega? Ali niso bili ubogi, bolniki — z eno besedo trpini? Kdor je prišel k njemu, ni šel od njega brez tolažbe in

pomoči. Še sam jih je klical k sebi rekoč: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, jaz vas bom pokrepčal.“ (Mat. 11, 28.) Ali ni hodil iz kraja v kraj povsod dobrote deleč, kakor pravi sv. pismo? Zato je tudi Marijino srce v polni ljubezni vdano trpinom, katerim deli pomoč in tolažbo kakor s svojo milostjo, tako s svojim zgledom.

K sv. Filipu Neriju je nekoč prišel človek, ki se v svoji bridkosti ni mogel potolažiti. Kaj stori svetnik? Pelje ga na kupolo cerkve sv. Petra. Tam mu pokaže mesto rekoč: „Moj prijatelj, vem, da imaš vzrok žalovati, toda pomisli, da nisi sam v trpljenju. Poglej mesto in vse hiše, pomisli koliko reve in bede pokrivajo te strehe, ki se ne da primerjati s tvojo. Bodi potolažen, nisi ti sam in tudi ne prvi, ki trpiš.“ In človek je šel potolažen od njega. Isto dela tudi naša nebeška mati. Ne kaže nam pa na tujo revo, tujo gorje, ampak svoje lastno. Glej, moj otrok, nam kliče, jaz sem isto in še veliko več pretrpela kakor ti. Ti si v pomanjkanju, kdo je večje pomanjkanje trpel od mene? Ti si bolan, glej moje srce je prebadal sedmeri meč bolečin. Ti žaluješ za očetom, materjo,

otrokom, glej tudi jaz sem stala ob smrtni postelji svojega najboljšega otroka, svojega najboljšega ženina. Ti si ubog hlapec ali dekla, moraš trdo delati, grdo ravnajo s teboj, jemljejo ti dobro ime in poštenje — glej mene svojo mater, nič bolje se tudi meni ni godilo, ampak še slabše kot tebi. Naj te zadene kateri križ koli, ne boš ga nosil, da bi ga jaz pred tabo ne bila nosila. Pa kako?

Tudi najhujše trpljenje, tudi največje križe in težave je Marija nosila z največo potrpežljivostjo, zakaj vera jo je učila, da ji vse to pošilja najboljši nebeški Oče, ki hoče le naše dobro. Tako naj tudi tebi, ako te zadevajo nadloge, pogled na Marijo vzbudi vero, ki se tako rada omaje v trpljenju, pri hudih udarcev usode. Marija te po tej veri uči, da bo ista roka, ki te je udarila, tudi zacelila tvoje rane. Vera, ki jo moreš občudovati v Mariji, te uči, da te po trpljenju čaka veličastna krona, katero je tudi Marija zaslužila le po trpljenju. Zaupaj! Marijinemu trpljenju je sledilo veselo vstajenje! Isto čaka tudi tebe.

Poleg tega pa še pomisli, da Marija ni nikdar grešila in vendar toliko trpela.

Kaj pa ti? Ali ti vest ne očita nobenega greha, za katerega bi bil zaslužil kazen? Glej ravno tvoje trpljenje te uči, da Bog še ni nate pozabil, ker te hoče s trpljenjem očistiti, da te bo tam tem hitreje mogel poplačati. Ali ne veš, da pravi Zveličar: „Kdor hoče za menoj priti, mora svoj križ nase vzeti in za menoj hoditi.“

Pa Marija nas ne tolaži samo s svojim zgledom, ona nam marveč tudi dejansko pomaga. Kar je storila v Kani Galilejski, kjer je na pomoč priskočila ubogima poročencema, isto dela še vedno. „Marija je vsem vse postala,“ pravi sv. Bernard, „vsem odpira naročje svoje usmiljene ljubezni, da vsi prejmejo od njene popolnosti: sužnik rešitev, bolnik zdravje, žalostni tolažbo, grešnik odpuščanje, da ga ni, ki bi se ne ogreval na žarkih tega solnca.“ (In Sig. magn.) Ako je Marija že v življenju razodevala tako dobro, usmiljeno materinsko srce, večje je njeno usmiljenje šele zdaj, ko biva v nebesih pri viru vsega usmiljenja, pri neskončno usmiljenem Bogu. Zato pravi sv. Bonaventura: „Veliko je bilo usmiljenje Marijino do nesrečnežev, ko je še na svetu živel v prognanstvu, veliko večje pa je

šele zdaj, ko biva v nebesih, zakaj „zdaj pozna“, tako pristavlja sv. Alfonzij Liguori, „veliko bolj našo vero in ima zaraditega, tudi več usmiljenja.“

* * *

V Parizu sta živela mož in žena v velikem siromaštvu. Prebivala sta v silno revnem stanovanju, za katero sta morala na leto plačevati po 20 frankov. Mnogokrat sta šla lačna spat in za zajtrk nista imeli drugega kot kako trdo skorjo, ki sta jo v vodi namočila. Svoje bede pa vendar nista hotela nikomur razodeti, ker sta bila nekdam v boljših premoženjskih razmerah, pa brez svoje krivde zašla v največo revščino. Zadnji čas sta bila že vse poprodala in zdaj nista imela prav nič več, od česar bi bila živela.

Bila je ravno sobota, ko nista imela nobenega vinarja več, pa tudi ne kosčka kruha. Žena je bila silno slaba, mož pa je ležal bolan v postelji. Dan je prešel in noč se je približala, ne da bi bila še kaj zaužila. Tu sedita starčka in se bridko jokata in molita. Sila je naposled prisilila staro ženo, da je šla na ulico, da bi prosila miloščine, a ni mogla, preveč jo je

bilo sram. Vrnila se je še slabša kot prej. Oseminštirideset ur že nista ničesar zaužila. Mrzel pot jima je tekel iznad blede, upadla obraza. „Uboga žena,“ pravi mož, „umreti bova morala, Bog je naju zapustil.“ Žena ničesar ne odvrne. Čez nekaj časa pa vstane in reče: „Zateciva se k sveti Devici, ona je tolažnica žalostnih, zavetje ubogih, ona bo nama pomagala. Čakaj, imam še malo svečko, to bova nažgala. Prepričana sem, da nama bo Marija pomagala.“ V temi poišče svečo, jo prižge ter postavi za malo podobo Marijino, ki jima je bila še ostala. Oba poklekneti in molita in se bridko jokata.

Zraven njunega stanovanja je pa prebivala delavka, ki je imela bolnega otroka. Ko ponoči vstane, da bi otroku dala piti, zapazi, da imata starčka še luč. Meneč, da se jima je morda kaj hudega pripetilo, se naglo obleče in gre pogledat, kaj da je. Ko odpre vrata, se ji pokaže skrajno žalosten prizor. Tu zagleda oba na tleh pred podobo Matere božje. Naglo gre k njima ter ju vpraša, kaj da jima je. V solzah ji potožita svojo veliko bedo. Naglo kakor je bila prišla, je odšla delavka v svoje stanovanje, nabrala jedi, kar je imela, ter

prinesla ubogima starčkoma, da ju je okrepila in rešila gotove smrti

Drugi dan je vso stvar naznanila župniku in predstojniku Vincencijeve družbe, ki sta zanaprej skrbela za uboga starčka. Čez nekaj časa sta pa še nekaj podedovala, da sta mogla zanaprej brez posebnih skrbi živeti. Tako je Marija pokazala, da je v resnici naša predobra mati, ki priskoči na pomoč svojim otrokom v njih potrebah ter jim deli potrebno tolažbo in pomoč. Amen.

Naša mati in — umirajoči.

Ako bi tudi po smrtni
senci hodil, se ne bom bal
hudega, ker si ti z menoj.
(Ps. 22, 4.)

Leta 1848. je bil na Ogrskem mlad plemenitaš obsojen v smrt, ker se je bil udeležil vstaje. Mati njegova se je zatekla k vladarju, ter ga prosila pomiloščenja, toda zastonj. Cesar je bil samoposebi pripravljen mladeniča pomilostiti, toda njegovi svetovavci so menili, da je treba pokazati ljudem, da se postave ne smejo kar tako tjavendan prestopati. Nato je cesar potrdil obsodbo. Kaj stori mati nesrečnega sina? Ko mu ni mogla drugače več pomagati, ga rešiti gotove smrti, mu je hotela vsaj smrt olajšati. Ko je bila v ječi obiskala svojega sina, ga je tolažila in mu rekla, da hoče vse storiti, da bi ga rešila, da naj do zadnjega ne obupa, tudi če bi ga že peljali na morišče. Da bi ga takoj obvestila o uspehu svojega prizadevanja, mu je rekla, da se bo postavila na pot, kjer ga bodo peljali na morišče, in sicer v svetli

obleki, ako bo dosegla pomiloščenje, sicer pa v črni. Ko pride ura, da so nesrečnega častnika peljali na morišče, da bi ga ustrelili, stala je njegova mati ob potu, in sicer — v svetli obleki. Mladenič je menil, da je mati izprosila pomiloščenje, in preden je mogel spoznati resnico, je bilo pa njegovo srce že prestreljeno. Kolikortoliko mu je mati na ta način olajšala smrtni strah. Glej, kaj stori mati, da bi otroku olajšala zadnje ure.

Tudi mi vsi brez izjeme smo v smrt obsojeni, zakaj prejalislej se bodo tudi nad nami izpolnile besede apostolove: „Določeno je človeku enkrat umreti.“ Te smrtne obsodbe tudi naša najboljša nebeška mati pri vsej svoji mogočnosti in usmiljenosti, pri vsej svoji materini ljubezni ne more predrugačiti. Zato pa dela isto, kar je storila ona mati, seveda v veliko večji meri. Na vse načine se trudi, da bi nam vsaj olajšala smrtno uro, ko nas popolnoma rešiti ne more.

Marsikatera bridka ura zadene človeka v njegovem življenju, toda med vsemi je ni skoraj bridkejše kot je zadnja. Že spomin na to uro povzroči človeku veliko bridkosti, saj pravi sv. pismo: „O smrt!

kako bridek je tvoj spomin človeku, ki ima svojo srečo v premoženju." (Ser. 41, 1.) Kaj šele ta ura sama. Smrt je najbridkejša ločitev.

Poglej otroka, kadar se poslavlja od očetovega doma. Kako milo pregleduje še enkrat vse koticke in reči ljubega doma. Komaj zadržuje solze, a tolaži ga upanje, da se bo morda še kdaj povrnil. V smrti pa mora človek za vedno zapustiti ta svet, na katerega je bil navezan s tolikimi vezmi. Je li čudo, da je rekla posvetna kraljica ob svoji zadnji uri: „Vsa nebesa dam, da bi le mogla še štirideset let živeti.“

Smrt je ločitev od dragih, ločitev duše od telesa. Tudi ta ločitev je huda, ker s silo raztrga one nežne vezi, ki so nas vezale na priljubljene nam osebe; vezi, ki so združevale telo in dušo:

Poleg tega pa človeka še mnogokrat mučijo najhujše telesne bolečine, muči ga pogled v preteklost, ki mu kaže storjene grehe, lahkomišno zapravljeni dragoceni čas življenja, plaši ga pogled v prihodnost, kjer ga čaka sodba, neskončna večnost. V svitu mrtvaške sveče se mu pokaže življenje v povsem drugačni luči. Kar se mu je prej zdelo, le malenkostno, zdaj

zadobi povsem drugačno podobo. Kar je prej zaničeval, zadobi zdaj v njegovih očeh veliko vrednost. Marsikateri grehi, za katere se človek prej ni kar nič zmenil, marsikatero dolžnosti, katere je prej lahko-miselno zanemarjal, se mu zdaj pokažejo v popolnoma drugačni svetlobi.

Smrtna ura je pa tudi najvažnejši trenotek, saj je od njega odvisna vsa večnost. Kaj čudo, da napne pekel vse svoje sile, da bi si vsaj ta trenotek pridobil človeka ali ga pa obdržal v svoji oblasti. Kolikokrat se je že človek v tem trenutku spravil z Bogom, rešil sužnosti satanove, kolikokrat morda šele ta trenotek zašel v njegovo oblast!

Kako srečni smo, da imamo predobro nebeško mater, ki nas tudi v tem trenutku ne zapusti. Kakor nas je vodila skozi življenje, nas podpirala, varovala, tolažila in nam pomoč delila, tako nam stoji ob strani tudi v zadnjem boju. Le poglej dobro mater, ki ima bolno, smrtnonevarno bolno дете! Niti za trenotek skoraj ne zapusti njegove smrtne postelje. Zdaj mu deli zdravilo, zdaj mu obriše čelo, katero zaliva mrtvaški pot, zdaj ga tolaži, zdaj ga osrčuje. Enako in še v veliko večji

meri dela naša najboljša nebeška mati Marija. Kakor je stala na gori Kalvariji ob križu, na katerem je umiral njen ljubljani Sin, enako stoji tudi ob smrtni postelji svojih otrok. „Marija je velik orel,“ pravi tako lepo sv. Bernard, „ki nas s svojimi perotni varuje pri zahodu solnca našega življenja.“

Ona nam izprosi vse potrebne milosti, da se moremo ustavljati hudobnemu duhu. Že njeno ime samo ima toliko moči, da odpodi hudobnega duha. „Slavno in čudovito je tvoje ime, o Marija,“ kliče sv. Bonaventura, „tistim, ki se ga spominjajo in izgovarjajo ob smrtni uri, se ni bati pekla.“ Ločitev s tega sveta nam olajšuje s tem, da oživlja vero, ki nam kaže večno bogastvo, večno najvišjo čast in veselje, katero bomo zamenjali s posvetnim bogastvom, s posvetno častjo in veseljem. Ločitev od dragih nam osladi z zatrdilom sv. vere, da je ta ločitev le kratka, da se po kratkem času zopet snidemo z njimi v očetovskem domu, kjer ni več ločitve. Pa tudi ločitev duše od telesa ni več tako bridka, ker nas spominja obljube sv. vere, da bo tudi naše telo zopet vstalo iz groba, se združilo zopet

z dušo in ž njo vred uživalo večno veselje, večno srečo.

In če umirajočega plaši pogled v prihodnost, če ga muči pogled na sodnika, pred katerega bo moral v kratkem stopiti, ga zopet Marija varuje obupnosti, ker prihiti, kakor pravi sv. Jeronim, naproti umirajočemu, ga sprejme v svoje naročje, ter pelje pred večnega sodnika. Potem naj bi se pa človek še bal? Angleški plemenitaš Leander se je bil namenil zastrupiti kralja. Kralj pa je izvedel za njegov naklep. Ves razjarjen plane z mečem na njega, ter ga hoče prebosti. Leander pa zbeži in drvi po sobah kraljeve palače, dokler ne pride v sobo kraljeve matere, ter jo prosi pomoči. Kralj pridrvi v sobo ter hoče Leandra prebosti, toda mati mu zakliče: „Stoj kralj, dasi je vreden smrti, vendar materino naročje je zavetje.“ In kralj je prizanesel Leandru. — Ako je zemska mati toliko dosegla pri svojem sinu, kaj pač premore šele nebeška mati pri svojem najboljšem Sinu, kralju nebes in zemlje, pri večnem sodniku. Kaj bi se torej človek bal stopiti pred tega sodnika, ako ima takorekoč seboj njegovo in svojo najboljšo mater Marijo.

Alanu, ki se je vedno priporočal Mariji: „Sveta Marija, mati milosti, mati usmiljenja, varuj me pred hudobnim sovražnikom in sprejmi me ob smrtni uri,“ se je Marija sama prikazala ob zadnji uri in mu rekla: „Ker si me tolikokrat prosil, da naj ti stojim ob strani v zadnji uri, zato sem prišla, da te podpiram. Zagotavljam te, da te ne bom zapustila, dokler nisi izdihnil svoje duše. Sama te popeljem v večno slavo.“ — Ali si čul?

Ako torej hočeš, da bo tudi tebi Marija skazala svojo materino skrb in ljubezen ob zadnji uri, zatekaj se tudi ti k njej v svojem življenju, bodi ji dober otrok, pa boš mogel reči s psalmistom: „Ako bi tudi po smrtni senci hodil, ne bom se bal hudega, ker si ti z meuoj.“ (Ps. 22, 4.)

* * *

Na Škotskem je neki škof obiskal svojo škofijo. Na njegovem potovanju ga nekoč prehitel noč, ker je bil v gozdu zašel. Pride do uboge kočice ter prosi prenočišča. Prebivalci te hiše ga prijazno sprejmejo, ne vedoč koga so sprejeli, ter mu tudi prav prijazno strežejo, kolikor jim je

pripuščala njih revščina. Po večerji zapazi škof, da so ti dobri ljudje videti precej potrti, da jih tare neka velika bridkost. „Vi ste res dobri ljudje,“ jim reče, „toda zdi se mi, da ste otožni?“ Mati, ki je že čakala na to vprašanje, kakor je bilo videti, takoj odvrne: „Da, mi smo zelo žalostni. Tu zraven v sobi ležijo naš stari oče in smrt se jim vedno bolj bliža, toda kar je še najžalostnejše, nočejo se kar nič pripraviti za smrt.“

„Ali smem iti k njim?“ vpraša škof. „Zakaj pa ne?“ odvrne žena ter pelje gosta k bolniku.

Škof takoj spozna, da se bolniku bliža smrt, toda starček ni hotel umreti. Ko ga škof opozori na njegov nevarni položaj, mu odvrne s čudovito odločnostjo: „Ne, jaz ne bom umrl.“

„Pomislite vendar, saj moramo vsi umreti, vaša bolezen je pa nevarna.“ — „Jaz pa vam povem, da ne bom še umrl, to je nemogoče.“ Na vsa prigovarjanja vedno enako odgovori: „Ne, ne bom še umrl.“ — „Zakaj pa vendar tako določeno trdite, da ne boste umrli, kakšen vzrok pa imate?“ — Bolnik ostro pogleda škofa ter ga vpraša: „Ali ste katoličan?“ „Da,“

odvrne škof. „Potem vam bom pa povedal, zakaj še ne bom umrl.“

Zbere vse svoje moči, se dvigne v postelji ter pripoveduje z umirajočim, pa vendar še dovolj močnim glasom: „Moj gospod! jaz sem tudi katoličan; od svojega prvega sv. obhajila nisem nikdar opustil vsak dan prositi blaženo Devico Marijo, da bi me ne pustila umreti brez duhovnika. Ali mislite, da moja nebeška mati ne bo uslišala moje prošnje? To je nemogoče, ne bom še umrl, ne.“

„Moj ljubi sin,“ odvrne škof globoko ganjen, „tvoja molitev je uslišana, ta, ki sedaj s teboj govori, je več kot duhoven, je tvoj škof. Blažena Devica sama me je privedla skozi ta gozd, da sprejemem tvoj zadnji zdihljaj.“ Škof razgrne svoj plašč ter pokaže umirajočemu svoj škofovski križ.

Ko umirajoči zagleda križ, ves vesel zakliče: „O Marija, o moja dobra mati, tisočkrat ti hvala.“ Potem se obrne k škofu rekoč: „Prosim dajte me izpovedati, zdaj sem prepričan, da bom kmalu umrl.“

Ko se je izpovedal in spravil z Bogom je kmalu zaspal v Gospodu. Posnemajmo tudi mi tega moža v njegovem zaupanju

do svoje nebeške matere, da se ji vsak dan priporočimo za najimenitnejši, najhujši trenotek, za zadnjo uro, pa bo tudi pri nas pokazala: da je v resnici naša dobra, da najboljša mati, ki svojega otroka nikdar ne zapusti. Amen.

Naša mati — mati vernih duš v vicah.

Predrla sem globočine
prepada (Sir. 24, 8.)

„Pustite me k mojemu otroku, jaz moram še enkrat videti svojega sina,“ je klicala mati plemenitaša Roberta Flandrijskega, katerega je bil dal kralj zapreti v globoko ječo, v katero ni bilo mogoče drugače priti kakor po vrvi. „Pustite me k njemu,“ je tako dolgo klicala, dokler ni omehčala neusmiljenega, trdega srca kraljevega, da jo je dal za nekaj časa po vrvi spustiti v strašno podzemsko ječo njenega sina. Glej, kaj stori mati za svojega otroka! Nobena reč je ne preplaši, ako je treba otroku na pomoč priskočiti, ga tolažiti, mu lajšati trpljenje.

Ako pa toliko stori zemska mati za svojega otroka, kako bi si mogli misliti, da je ljubezen naše nebeške matere manjša do njenih otrok? Med temi jih je pa tudi mnogo, ki so zaprte v strašni ječi, kamor jih je zaprla neskončna pravičnost božja.

To so namreč duše v vicah. Ako je ona pripravljena pomagati vsakemu svojemu otroku, ako tudi najostudnejših grešnikov ne zapusti, ako se k nji zatečejo, kako bi pač mogla zapustiti svoje otroke v vicah. Kakor jim je bila v življenju vedno zvesta, najboljša mati, tako jih tudi v vicah ne zapusti, ampak stori vse, da jim olajša trpljenje, da jih čimprej reši iz strašne ječe.

Vsaka prava mati obrača tem večjo pozornost na otroka, čim revnejši je, tembolj mu posvečuje svojo materino skrb. Marija najboljša mati, pa bi zanemarjala duše v vicah, svoje otroke, ki so tako revni, ki toliko trpijo.

Koliko bridkosti jim povzroča že to, da so ločene od Boga, po katerem tako željno hrepenijo. Slaba podoba teh duš je Absalon, Davidov sin. Ko je bil ubil svojega brata, je moral bežati, in sicer je bežal h kralju Gessurju. Bival je pri njem tri leta, naposled se je smel povrniti domov, pred obličje Davidovo pa ni smel stopiti. Dve leti je tako preživel — toda to, da ni smel pred očeta, mu je povzročilo toliko žalosti in bridkosti, da je prosil svojega prijatelja Joaba, da naj posreduje pri Davidu rekoč: „Zarotim te, daj mi videti obraz

očetov, če se pa spomni moje hudobije, pa rajši vidim, da me umori, kakor da bi dalje tako živel." Ako je hudobni Absalon toliko hrepenel, gledati obličje svojega očeta, kako zelo morajo šele duše v vicah hrepeneti, da bi čimprej gledale obličje svojega najboljšega nebeškega Očeta. Koliko bridkosti morajo šele one občutiti, ker so ločene od njega.

Poleg tega pa mučijo duše v vicah še druge kazni, ki jih jim je prisodila večna pravica. Tudi te kazni so tako velike, da presegajo vse trpljenje tega sveta. „Dasi so mučenci trpeli strašne bolečine“ — pravi sv. Avguštin — „vendar na svetu še nihče ni trpel tolike kazni, kakršne trpijo duše v vicah.“ „Ako imenujem vice“ — pravi sv. Vincencij Fereri — „imenoval sem vse, kar je bridkega, hudega, kar povzroči trpljenje.“

Toliko trpijo duše v vicah, in sicer trpijo, ne da bi si mogle same kaj pomagati. Navezane so le na pomoč drugih. Kako bi si torej mogli misliti, da bi jih pozabila njihova najboljša mati Marija. Ako ima ona že tako sočutno srce za naše zemsko trpljenje, da nam vselej rada priskoči na pomoč: ako je ona tolažnica žalostnih,

zdravje bolnikov, pomoč kristjanov, kako bi si pač mogli misliti, da ne bi pomagala dušam v vicah ki so v najhujši boleznih, v najbridkejši žalosti, v največjih potrebah. Pa tega ona tudi ne stori, marveč je v resnici tudi dušam v vicah najboljša mati.

Sama je rekla sv. Brigiti: „Jaz sem mati ubogih duš v vicah, jaz jim s svojo priprošnjo olajšujem vse trpljenje.“ — Zato ji kliče sv. Bernard: „Kdo, o blagoslovljena, more premeriti dolgost, širokost, visokost in globočino tvojega usmiljenja, zakaj njegova dolžina se razteza do sodnega dne, njegova širokost obseza ves svet, njegova visokost sega do nebeškega božjega mesta, in njegova globočina je prinesla rešitev tistim, ki sede v temi in smrtni senci — dušam v vicah.“ (Ser. 4 in ass.) Po besedah sv. Bernardina ima ona tu neomejeno oblast, da more dušam lajšati trpljenje in jih reševati. Zaraditega uporablja nanjo sv. Bonaventura besede sv. pisma: „Predrla sem globočine prepada,“ to je prehodila sem globočino vicer olajševala trpljenje ondi trpečih duš. „O kako ljubeznivo in dobrotljivo se skazuje Marija tistim, ki morajo v vicah trpeti,

ko jim neprenehoma donaša olajšanje in krepčilo," pravi sv. Vincencij Fereri. Pač res kakor pravi sv. Alfonz Liguori: „Častilce blažene Device Marije moramo v resnici blagrovati, zakaj tem ni samo na zemlji, ampak tudi v vicah tolažnica in pomočnica. O srečni, trikrat srečni služabniki te matere usmiljenja, zakaj njeno varstvo jih spremlja ne samo skozi to življenje, ampak celo preko groba.“

*
* *

Sveti Dunstan, škof kenterberiški, je imel čudne sanje. V spanju je videl dečka, ki je stal ob velikem jezeru in metal trnek v vodo. Čez nekaj časa vidi, kako ga potegne iz vode in da visi na njem lepa ženska podoba. Drugi dan na vse jutro gre pobožni škof v svojo cerkev. Med potjo gre čez pokopališče in tu vidi dečka — ravno tistega, ki ga je bil ponoči videl v sanjah, klečati pri novo izkopanem grobu. Deček je lepo molil in solze pretakal. Svetnik stopi k njemu ter ga vpraša, čemu da je tako žalosten. „Oh,“ odvrne deček, „tu ležijo že osem dni moja mati in od tega časa prihajam sem vsak dan v jutro, da

kleče prosim ljubo Mater božjo, da naj reši
mojo mater iz vic, ako morda tam trpijo.“
Zdaj je svetnik umel čudno prikazen, ki
jo je imel ponoči. Spoznal je, da je deč-
kova molitev bila uslišana, da je Marija
na njegovo priprošnjo rešila njegovo mater
iz vic. Zato reče dečku: „Moj otrok, ni-
kar se več ne jokaj! V imenu božjem ti
naznanjam, da so tvoja mati rešeni in že
šli na kraj večnega miru in veselja.“ Amen.

Naše dolžnosti do naše matere.

In jima je bil pokoren.
(Luk. 2, 51.)

Ako se more o kaki materi reči, da vestno izpolnjuje svoje materinske dolžnosti, se pač more to v polni meri reči o blaženi Devici Mariji. — Ona je dala vsemu človeškemu rodu dušno življenje, Jezusa Kristusa. K temu življenju pa vodi vsakega posameznega človeka, bodisi da ga dvigne iz teme krivovera, nevere k pravi veri, da ga vodi k sv. krstu, bodisi da ga vodi k zakramentu sv. pokore, ko je že enkrat zapravljal v sv. krstu dobljeno življenje. To življenje mu pa tudi krepi, varuje, vodi do vedno večje popolnosti, ko ga takorekoč hrani z milostjo božjo, katero mu v polni meri izprosi, in s svojim nad vse lepim zgledom. Kakor prava mati ga tolaži v nadlogah, podpira v trpljenju, mu stoji ob strani v zadnji uri, ga celo spremlja preko groba, kjer zanj posreduje pri večnem sodniku, ter mu lajša kazni, ki mu jih je prisodila večna pravica. — Res, Ma-

rija je naša mati, kakor si boljše, popolnejše, vestnejše niti misliti ne moremo. Kaj pa sledi iz tega za nas? Ali ne, da moramo biti tudi mi njeni dobri otroci, ako nam je ona tako dobra mati? Da bomo pa njeni dobri otroci, poglejmo v naslednjih premišljevanjih kakšen je dober Marijin otrok.

„Dolga je pot pouka po zapovedih, kratka po zgledih,“ pravi stari pregovor. Več kot vsaka beseda, izda lep zgled. „Beseda gine, zgled prešine,“ pravi istotako stari pregovor. Tudi mi bomo na živem zgledu najlepše spoznali, kakšen je dober otrok Marijin. Kje pa bomo našli tak zgled? Ni ga nam pač treba daleč iskati, saj ga imamo takorekoč vedno pri rokah. Boljšega otroka Marijinega si pač ne moremo misliti, kot je njeno ljubo dete Jezus. To dete nam tako lepo, v tako umljivi obliki kaže, kaj nam je treba storiti, ako hočemo biti pravi Marijini otroci. — Za danes si samo splošno oglejmo to podobo pravega Marijinega otroka, v naslednjih premišljevanjih pa si bomo natančneje ogledali posamezne poteze in črte te podobe.

Med zapovedmi, ki jih je dal Bog izraelskemu ljudstvu na gori Sinaj, zavzema

odlično mesto četrta zapoved, zakaj pri tej zapovedi Gospod določno obljubuje svoj blagoslov tistim, ki jo izpolnjujejo, česar pri nobeni drugi zapovedi ni storil. S tem nam je hotel nekako namigniti, kako imenitna, kako važna je četrta zapoved: „Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in da ti bo dobro na zemlji.“ Teh zapovedi pa Jezus Kristus ni razveljavil, marveč še potrdil, in sicer z besedo in z dejanjem. Zlasti velja to o četrta zapovedi, katero je sam vedno najvestneje izpolnjeval. On je svoji materi Mariji dober otrok, ki ji ves čas izkazuje trojno dolžnost, ki jo četrta zapoved nalaga otrokom, namreč: ljubezen, spoštovanje in pokorščino.

Ljubezen Jezusova do Marije je pravzaprav večna. Ako komu, veljajo zlasti nji besede sv. pisma: „Z večno ljubeznijo te ljubim, zato sem te nase potegnil“, zakaj Jezus Kristus, druga božja oseba, si je Marijo od vekomaj izbral za svojo mater. Nobenemu človeku, tudi najmogočnejšemu ni dano, izbrati si svoje matere. Mogočni Salomon je mogel sicer svojo mater Betzabejo, ko je postal kralj, dvigniti na kraljevi prestol, ji poleg svojega prestola postaviti prestol, jo na vse mogoče načine

častiti, toda da bi ji bil rekel, ti bodi moja mati in nobena druga, tega pa ni mogel. Le Jezus edini izmed vseh otrok človeškega rodu je mogel to storiti, izbrati si mater. In izmed vseh hčera človeškega rodu si je izbral blaženo Devico Marijo. Dasi je videl v človeškem rodu toliko odličnih hčera, pogumno Jahel, modro Abigail, čisto Suzano, marljivo Ruto, postrežljivo Marto, v ljubezni vneto Magdaleno, dasi je videl nešteto trumo čistih devic in mučenic — vendar se je njegovo oko ozrlo na blaženo Devico Marijo. Koliko ljubezen je torej Jezus Kristus razodel že od vekomaj do Marije.

Kakor je pa Marijo od vekomaj tako iskreno ljubil, tako ji je tudi v času, ko je postala njegova mati, razodeval izredno ljubezen. Ako je že do drugih kazal tako iskreno ljubezen, kaj šele do nje. Poglej, kako ljubeznivo se ozre na mladeniča, ki je od mladosti izpolnjeval njegove zapovedi. Kako iskreno ljubi svojega prijatelja Lazarja. Solze, solze goreče ljubezni pretaka ob njegovem grobu. Koliko ljubezni razodeva do njegovih sestra, katere pogosto obiskuje. Kako je zlasti ljubil svojega učenca Janeza, da mu pusti poč-

vati ob svojem srcu. Koliko iskreneje je pač ljubil šele njo, ki ga je rodila, hranila, tako skrbno čuvala nad njim, zanj se trudila, sploh mu razodevala najiskrenejšo ljubezen.

Ali pa more kak otrok više častiti svojo mater, kot je častil Jezus svojo mater? Ali je ni povzdignil do najvišje časti, ko jo je izvolil za svojo mater, postavil za kraljico nebes in zemlje? Ali ni on povzročil, da za Bogom nikogar v toliki meri ne častimo kakor njo, da njena slava odmeva od enega konca sveta do drugega, da se razlega skozi vsa sto- in tisočletja od početka sveta — pa se bo razlegala do konca sveta? „Blagor telesu, ki je tebe nosilo, in blagor prsim, ki so tebe dojile,“ je zaklicala na krvotoku trpeča žena Jezusu, ko je pri njem zdravja iskala, in tako mora za njo klicati ves človeški rod.

Končno je bil pa Jezus tudi pokoren svoji materi — saj pravi sveti evangelij: „Bil je njima, namreč Jožefu in Mariji — pokoren.“ — Kakor je sicer vse zapovedi, ki jih je Bog dal izraelskemu narodu, najnatančnejše izpolnjeval, n. pr. zapoved obrezovanja, zapoved obiskovanja službe božje itd., tako je hotel tudi glede četrte

zapovedi biti človeškemu rodu najpopolnejši zgled.

Ako hočeš torej biti pravi Marijin otrok, posnemaj Jezusa. Kakor te z ene strani Marija vodi k Jezusu, izpolnjujoč dolžnosti prave matere, tako te z druge strani Jezus vodi k Mariji, ker ti najlepše in najbolj živo kaže, kake dolžnosti imaš do te svoje najboljše matere. Zato vidimo, da so vsi svetniki, ki so za Jezusom hodili po poti svetosti in popolnosti, njega tudi posnemali v otroški ljubezni do Marije. Glej sv. Alojzija, sv. Janeza Berhmansa, sv. Stanislava Kostko, sv. Germano, sv. Paškala in celo vrsto drugih, ki so razodevali tako čudovito lepo ljubezen do svoje nebeške matere, ji zvesto služili, pa ji tudi pokorni bili v tem, da so v vsem ravnali po njenem vzvišenem zgledu. Kaj čudo, da jih je tudi ona takorekoč obsipala s svojimi milostmi, da so se v polni meri nad njimi izpolnile besede sv. pisma: „Jaz ljubim tiste, ki me ljubijo, in kateri zgodaj name čujejo, me bodo našli. Pri meni je bogastvo in čast, preobilno premoženje . . . Hodim po potih pravice in sredi pravičnosti steza, da obogatim tiste, ki me ljubijo in napolnjujem njih zaklade.“ (Preg. 8, 17—21.) Dasi je

ona dobra mati vsem, vendar posebno naklonjenost in skrb razodeva tistim, ki so ji dobri otroci po zgledu njenega najboljšega otroka, Jezusa Kristusa. Takim veljajo besede Sirahove: „Ona mu bo naproti prišla kakor častita mati in kakor deviška nevesta ga bo sprejela. Ona mu bo dajala jesti kruha (življenja in) razumnosti in ga bo napajala z vodo zveličavne modrosti in se bo v njem vkoreninila, da ne bo omahoval. Ona ga bo držala, da ne bo osramočen in ga bo povišala pri njegovih bližnjih, sredi zborovanja mu bo usta odprla, in ga napolnila z duhom modrosti in razumnosti in ga bo oblekla s častnim oblačilom. Veselje in radost mu bo nakladala, in večno ime mu bo dala v dedščino.“ (Sir. 15, 2—7.)

* * *

Leta 1870. je živela v Bretaniji na Francoskem uboga družinica, ki se je s pridnim delom hotela povzpeti do blagostanja. Dobri starši so imeli tri sinove in eno hčerko, ki je bila po svoji lepoti in zlasti po svojih lepih laseh daleč na okrog znana. Ko se je vnela vojska z Nemčijo je moral tudi najstarejši sin med vojake.

Ločitev jih je hudo zadela, zlasti sestro, ki se ni mogla potolažiti. Ob bližnjem semnju gre h kupčevalcu z lasmi ter mu proda svoje lepe lase. Čemu? Z denarjem, ki ga je dobila za svoje lase, ki so bili njen najlepši telesni kras, je kupila šopek cvetlic ter ga položila Materi božji na oltar. Ni ji bilo sicer toliko na tem, da bi se brat zdrav na telesu vrnil iz vojske, ampak še veliko bolj je prosila svojo nebeško mater, da bi njen brat zopet našel vero in nedolžnost, ki jo je izgubil v slabi tovarišiji. Vsak dan, dokler je imela kaj denarja, je nesla nov šopek na Marijin oltar s prošnjo, da bi Marija zopet privedla njenega brata na pravo pot. Ko mine vojska, pride brat zdrav domov. Ko pozdravi sestro, zapazi, da nima las. „Kje so pa tvoji lasje?“ jo vpraša. „Zate sem jih darovala,“ odvrne dekle. Mladenič ji ne odvrne ničesar, ampak s solzami v očeh jo objame in ji obljubi, da bo prvič, ko bo šla k sv. obhajilu, tudi on z njo šel. To je tudi storil. — Ta dekle je pač dobro vedela, kje naj potrka, da doseže svojemu bratu mir srca. Darovala je Mariji najdražje, pa Marija je svojemu dobremu otroku tudi dala, za kar je prosila. Amen.

Ljubezen do nebeške matere.

Ne zapusti je in te bo
ohranila; ljubi jo in te bo
obvarovala. (Preg. 4. 6.)

Prva dolžnost, ki jo imamo do svoje nebeške matere, je ljubezen. Samoposebi je umevno, da ta ljubezen ne sme biti samo na jeziku, ampak da se mora pokazati v dejanjih. „Jako dvomljiva bi bila ljubezen“ — pravi sv. Gregorij — „ako bi bila le na jeziku. Dokaz ljubezni je dejanje.“ Kakšen je razloček med pravim in naslikanim ognjem? Naslikani ogenj ne greje, ne peče, ne odseva, ne požge, je vedno miren. Pravi ogenj pa nikdar ne miruje, greje, žge, in bi požgal ves svet, ako bi mogel. Glej, tak je razloček med ljubeznijo, ki je le na jeziku, in ono, ki je v srcu. Ljubezen na jeziku je naslikani ogenj, ljubezen v srcu pa pravi ogenj, ki nikdar ne miruje, odseva, žge ...

Le poglej prave častilce, prave otroke Marijine! Ali je bila mar njihova ljubezen le na jeziku, le v besedah, ali se ni naj-

očitneje razodevala v dejanjih? Poglej Jezusa, kako lepo je na vse mogoče načine razodeval svojo ljubezen do svoje matere. Predvsem jo je pa pokazal s tem, da je Marijo pred vsem svetom izbral za svojo mater. Isto moramo tudi mi storiti. Dasi je ona že tako naša mati, vendar če ji hočemo pokazati svojo otroško ljubezen, jo moramo tudi mi na poseben, slovesen način izvoliti za svojo mater. Kako naj se pa to zgodi, kdaj?

Predvsem določi v ta namen poseben dan, najlepše kak praznik Matere božje. Za ta dan se primerno pripravi n. pr. z devetdnevnico. Ta dan opravi dobro, najbolje dolgo izpoved, ter dobro pripravljen prejmi zakrament sv. Rešnjega Telesa. Po teh pripravaх poklekni, najbolje v cerkvi, pred podobo Matere božje ter slovesno izjavi pred nebom in zemljo, da se popolnoma prostovoljno izročaš nebeški materi, da ji hočeš v vseh rečeh biti pokoren služabnik, da ji posvetiš vse svoje življenje, vse trenutke svojega življenja, vse svoje misli in želje, vse besede in dejanja, in jo prosi, da naj te vodi na najboljši in najgotovejši način, te vlada in razpolaga nad teboj in vsem, kar je tvojega. Ta slovesna izvolitev Marije za

mater se pač najlepše izvršuje v naših Marijinih družbah.

Tako so delali vsi pravi častilci Marijini, vsi njeni pravi otroci. Tako se je posvetil Mariji že sv. Gregor Nacijancenec, ki v svojih spisih slovesno izjavlja, da si izbere Marijo, nebeško kraljico, za svojo gospo, za svoj edini zaklad, za svojo neomejeno srednico. (Tragaed. de Ch. pat.)

O sv. Edmundu, nadškofu kanterburyskem beremo, da se je v zgodnji mladosti posvetil Bogu in nebeški Materi na poseben in ljubezniv način. Pred podobo Marijino je storil obljubo vednega devištva, Marijo si izbral za nevesto in kraljico. V znak svoje zvestobe pa je nataknil Marijini podobi na prst zlat prstan, na katerem je bil zapisano angelovo češčenje.

Kdaj naj se pa izvrši tako posvečenje. kateri čas je pač najugodnejši, kdaj je tako posvečenje Mariji najljubše? Tega pač ni težko uganiti!

Ako hočeš komu kako veselje napraviti in mu kaj podariti, mu boš pač tem večje veselje napravil, čim dragocenejši je dar, ki mu ga podariš. Enako boš tudi Mariji napravil tem večje veselje, čim lepši,

čim dragocenejši je dar, ki ga podariš s s svojim posvečenjem. Kdaj pa je tvoje življenje najlepši in najdragocenejši dar za Marijo? Gotovo in edinole v mladosti, dokler je tvoje srce še nedolžno in čisto. „Mladenič daruje“ — pravi sv. Tomaž Akvinec — „od najboljšega, od cveta svojega življenja, starček pa daruje le ostanke.“ — Ako si gospodar izbira posle, po kakih najbolj gleda? Ali mar po starih, že obrabljenih? Ali si ne izbere marveč mladega, čvrstega posla?

Kdaj je sad najdražji, kdaj so cvetlice v visoki ceni? Ali mar v jeseni ali v poletju? Ali niso prvi sadeži najdražji, najdražje prve cvetke? Zakaj? Ker so redke. Zato je tudi Bog v starem zakonu zahteval prvine od vseh stvari, zakaj njemu gospodarju vsega sveta se pač spodobi, da mu darujemo najdražje. Kaj pa je prvina našega življenja? Ali ni mladost? Zato je sam Bog razodeval toliko ljubezni do mladosti. Zato za njo drvi s toliko silo hudobni duh, zato se za njo toliko potrudi svet. Ako torej hočeš svoji nebeški materi izkazati posebno ljubezen, daruj ji svojo mladost, v mladosti se ji na poseben, slovesen, zgoraj omenjeni način posveti. Ona pač za Bogom

v prvi vrsti zasluži, da ji podariš prve, še ne poteptane cvetke svojega življenja.

Drugih, ki so že vele, ker so že šle skozi mnoge roke, in so kolikor toliko od sveta in mesa pomečkane, ki so z eno besedo izgubile lepo dišečo vonjavo nedolžnosti s cvetečo njeno barvo in pomladansko lepoto, sicer Marija ne zametuje vendar jih izdalja tako visoko ne ceni kakor prve.

Kakor se tisti vojak veliko više ceni, ki se je v vojski odlikoval, pokazal svoj pogum in zvestobo, kakor pa tisti, ki je zvesto služil ob času miru, tako tudi Marija veliko više ceni tiste, ki se ji posvetijo v mladosti, ki je čas najhujših neprestanih bojev.

Takim, ki se posvetijo nebeški Materi in to posebno v mladosti, veljajo besede prerokove: „Dobro je človeku, če nosi jarem od mladosti“, jarem blažene Device Marije, zakaj na te obrača še posebno svojo materino skrb in ljubezen in se jim ob vsaki priliki izkaže kot najboljšo mater.

* * *

Slovečega profesorja na vseučilišču mesta Löwen, Justa Lipsija, je nekoč vprašal

njegov izpovednik, ležečega na smrtni postelji, katero dejanje njegovega življenja mu zdaj ob smrtni uri deli največ tolažbe. In kaj mu odvrne sloveči učenjak? Brez vsakega pomisleka mu odgovori: „Da sem stopil v družbo Marijino.“ Ta imeniten mož se je s toliko vnemo udeleževal shodov Marijine družbe, da je mnogokrat pustil kosilo, samo da ne bi zamudil shoda Marijine družbe. Kaj čudo, da je tudi umrl najlepše smrti v rokah učenega in pobožnega duhovnika Lessija.

Ali si čul? Tako sloveč mož, ki je pač doživel marsikateri imeniten trenotek, spoznava določno in slovesno, da mu je med vsemi dejanji njegovega življenja, najljubši, ki mu povzroča največ veselja in tolažbe, da je postal ud Marijine družbe, da se je Mariji posvetil, jo izbral za svojo mater, kraljico, vodnico. Zatorej se vsi, mladi in stari, brez vsega odlašanja posvetimo tej najboljši materi, da bomo tudi mi kot pravi otroci v polni meri občutili skrb in ljubezen te naše najboljše matere. Amen.

Znaki otroške ljubezni.

Kjer je tvoj zaklad, tam
je tvoje srce.

(Mat. 6, 21.)

Sv. Bernardin Sijenec je dan za dnevom šel iz mesta, ne da bi bil svoji teti, pri kateri je bival, povedal, kam da hodi. Ta teta je pa bila pobožna žena. Zato jo je začelo skrbeti, kam da zahaja njen nečak, da ne bi morda hodil v kako slabo tovarišijo. Nekega dne ga vpraša, kam da hodi. „Jaz obiskujem nad vse lepo devico,“ — ji odvrne mladenič, „ki mi je dražja kakor moje življenje. Ako je ne vidim vsak dan, ne najdem pokoja.“ — Ta odgovor je še bolj oplašil teto. Nekega dne gre naskrivaj za njim in kako se razveseli, ko zagleda mladeniča, ki je klečal pred podobo Matere božje zatopljen v iskreni molitvi.

Glej, tako dela dober Marijin otrok. Iskrena ljubezen do nebeške matere mu nikdar ne da pokoja. Kakor je Gospod rekel: „Kjer je vaš zaklad, tam je vaše srce,“ tam je vse človekovo mišljenje, go-

vorjenje, delovanje, tako tudi dober Marijin otrok obrača vse svoje misli, želje, besede in dejanja na Marijo. Nanjo vedno misli; sveta mu je vsaka reč, ki ga nanjo spominja; svete njene podobe, sveti njeni kraji, sveti časi, ki ga nje spominjajo.

Pravi Marijin otrok v e d n o misli na Marijo. Da bi jo imel vedno nekako pred očmi, nosi vedno pri sebi kako znamenje, ki ga nanjo spominja bodisi kako svetinjico, ali škapulir, ali podobico, ali rožnivenec. Sv. Hedviga je nosila prstan, v katerem je imela vdelano podobo Matere božje. Cesar Ludovik pobožni je vedno nosil krog vratu podobo Matere božje. Na lovu se je mnogokrat odstranil od svoje lovske družbe, pokleknil pred to podobo, ter počastil svojo nebeško mater. Sv. Janez Berhmans je vedno nosil sv. rožni venec krog vratu.

Kakor dober otrok rad govori o svoji materi, oznanja in povečuje njeno materinsko skrb in dobroto, tako tudi dobri Marijini otroci radi govorijo o svoji nebeški materi, jo slavijo na vse mogoče načine, oznanjajo njeno slavo. Glej cerkvene očete, s kako vnemo govorijo o njej. Spominjam samo na sv. Bernarda. Koliko je ta lepega

spisal o Mariji. Res veselje je videti ga, kako se trudi, da bi jo obsipal s slavospevi in častnimi naslovi. Vse je tako lepo, tako dobro izbrano, da mora človek, ki to bere, nehote ljubiti Marijo. Ako govoriš o njeni svetosti in milosti, jo imenuje vir milosti, vzor lepega življenja, lilijo nebeško, luč brez teme, rožo brez trnja, golobico brez žolca itd. Ako jo opisuje kot pribežališče in zavetje grešnikov, jo imenuje lepo mavrico, sobano miru, rešiteljico sveta, nebeško lestvico, vrata nebeška itd. S kolikim veseljem govori o Mariji sv. Stanislav Kostka, ki jo vedno imenuje svojo dobro mater. Ko je umrl na golih tleh ležeč, je imel odprte proti nebu obrnjene oči, lica rdeča, da so dvomili, je li že mrtev. Tu vzame eden okolistoječih podobo Matere božje, pa mu jo drži pred očmi. Sveti mladenič ni dal nobenega znamenja. Vsi rečejo: „Zdaj je gotovo, da je mrtev, zakaj če bi bilo še življenje v njem, bi bil pač z migljajem glave razodel svojo ljubezen do svoje ljube nebeške matere Marije.“

Dobremu Marijinemu otroku so sveti kraji, ki ga spominjajo na njegovo dobro mater Marijo. Zato tudi dobri Marijini

otroci tako radi obiskujejo Marijine cerkve, molijo pri oltarjih njej posvečenih, gredo pogosto na Marijina božja pota. Cesar Henrik Sveti je vselej najprej obiskal največjo Marijino cerkev, kadar je prišel v kak kraj. Pobožni Tomaž Sanchez ni nikdar šel iz hiše, da ne bi bil obiskal kake Marijine cerkve ali kapele. Sv. Stanislav je vsaj v duhu obiskal tako cerkev, ako mu tega ni bilo mogoče storiti s telesom. V svoji samostanski celici se je obrnil proti Marijini cerkvi, pokleknil in iz daleč pozdravil in počastil svojo nebeško mater.

Sveti so pa Marijinemu otroku tudi časi, ki so njej posvečeni, tako: sobota, ki je Mariji posvečen dan, prazniki Marijini in Marijin mesec majnik. Take prilike porabi, da še na poseben način razodene svojo ljubezen do nebeške matere. Ob sobotah se rad udeleži sv. maše ali se posti v čast Matere božje. Na praznike se pripravlja z devetdnevnici, s postom. Praznike praznuje zlasti s tem, da prejme zakramente sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa in opravlja Mariji v čast kaka dobra dela. V majniku se z veseljem udeležuje šmarnične pobožnosti in kolikor mogoče vsak dan stori kaj v čast svoji nebeški

materi bodisi, da si kaj pritrga v jedi, v govorjenju ali drugih rečeh, da deli miloščino itd.

Sploh Marijin otrok vsak dan začne z Marijo in ga tudi z Marijo konča. Njej posveti vse trenutke celega dneva, njej v jutro in na večer izroči svoje oči, svoja usta, svoje srce, sebe popolnoma vsega, da vse takorekoč dela z Marijo, po Mariji in za Marijo. O blagor Marijinemu otroku, ki tako dela, saj pravi sv. Peter Damijan: „Pojdite k Mariji, blizu pri njej biti je dobro, dolgo pri njej ostati boljše, vedno z njo bivati najboljše.“

Marijinemu otroku so pa tudi svete osebe, ki so bile z Marijo nekako v tesni zvezi. Kakor namreč dober otrok svojo ljubezen, ki jo ima do matere, raztega tudi na tiste, ki so z materjo zvezani z vezmi sorodstva, tako dober Marijin otrok tudi svojo ljubezen posveti Marijinim staršem sv. Joahimu, sv. Ani, Marijinemu ženinu sv. Jožefu ter jim izkazuje posebno češčenje.

Končno se pa dober Marijin otrok tudi rad pridruži tistim, ki Marijo posebno časte, da se vpiše v Marijine bratovšine, da vstopi v Marijine kongregacije ali družbe ter se tudi z vso vnemo potrudi, da vestno iz-

polnjuje pravila teh bratovščin ali družb. S tem si še posebno nakloni svojo mater, kraljico nebes in zemlje. Dobra kraljica sicer ljubi vse svoje podložnike, toda posebno je naklonjena tistim, ki so na njenem dvoru, v njeni bližini, ki so njeni ožji služabniki. Takim je še posebno pripravljena deliti svoje milosti. Enako je tudi Marija, nebeška kraljica, posebno naklonjena tistim otrokom, ki se po bratovščinah in družbah posvetijo njeni ožji službi, so nekako njeni dvorniki.

Tem veljajo besede sv. pisma: „Njeni domači imajo dvojno oblačilo.“ (Preg. 31, 21.)

Tako razodeva dober Marijin otrok svojo ljubezen do svoje nebeške matere. Pa ne misli, da so s tem že vsi načini navedeni, s katerimi moreš razodeti to ljubezen. Teh načinov pač ni mogoče vseh navesti saj pravi pregovor, da je ljubezen iznajdljiva. Le vzemi v roke življenjepis Marijinih častilcev, njenih dobrih otrok, pa boš našel, kako so čudovito lepo, na najrazličnejše načine razodevali svojo ljubezen do Marije. Nedolžni otrok naj ti pokaže, česa je zmožna ljubezen do nebeške matere.

Bilo je v nedeljo pred prvim majnikom. V nekem ameriškem otroškem zavodu so se otroci zbrali krog svoje učiteljice, sestre Margarete, da bi se pogovorili, kako bodo okrasili šmarnični oltar. „Ljubi otroci,“ jim reče sestra, „naberite predvsem veliko lilij, zakaj te so najprimernejše cvetlice za Marijo. Sploh je ni lepše cvetlice kot je lilija.“

„Tudi vijolice so lepe,“ se oglasi mala deklica, „in ravno zdaj so v najlepšem cvetu. Ker jih pa tu ni drugod dobiti kakor pri vrtnarju, bi bile pa za nas predrage.“

„Prej sem vedela za mesto,“ pravi sestra — „kjer jih je prav veliko raslo. Cele košare smo jih, ko sem bila še doma, nabrale za šmarnični oltar.“

„Ali je pa mogoče priti do tega mesta?“ vpraša mala Brigitka. Sestra se nehote posmehlja in reče: „To mesto je daleč ali blizu, kakor se vzame. Od nas do tja je kake tri do štiri ure.“ Toliko časa je mala Brigita izpraševala sestro, da je popolnoma izvedela za dotično mesto.

Prišel je prvi maj. Popoldne ob dveh se zbero otroci v šoli, da bi s procesijo slovesno pričeli šmarnično pobožnost. Med

štirimi, ki so imele nositi podobo Marijino, je bila določena tudi mala Brigita. Vsa vesela je bila, ko ji je bila sestra povedala, da jo je izvolila zaradi njene posebne pridnosti in lepega vedenja. „O ljuba, nebeška mati,“ je zaklicala „kako srečna sem zaradi te časti.“

Ali čudo, v kratkem se je imela pričeti procesija, Brigitte, ki je bila sicer vedno tako natančna in točna, pa še ni bilo v šoli. — „Kaj ji je? Ali je bolna, ali kaj je vzrok, da je ni,“ se povprašujejo njene tovarišice.

Tu nastane šum v vrstah otrok, ki so bili najbliže vrat. Sestra pogleda skozi vrata na ulico in kaj vidi? Mala Brigitka oblečena v belo oblačilo se bliža z veliko košaro v rokah. Ko pride bliže, vidi, da ima košaro polno lepo dehtečih vijolic. Dve deklici ji hitita naproti, da bi ji pomagali nositi težko breme, toda Brigitka jima kratkomalo tega ne pusti. Z veselim obličjem, s solzami veselja v očeh zakliče nedolžni otrok: „Sestra, tu sem. Vi ne veste, koliko me je skrbelo, ali bom še o pravem času prišla za procesijo. Res to je bila dolga pot. Hvala Bogu, vse se je dobro izvršilo.“

Ganjena vpraša sestra otroka: „Ljubo dete, povej nam vendar, kje in kako si dobila te krasne vijolice?“

„Kje drugod, kakor na onem mestu, ki ste mi ga vi povedali, v Verdonu.“

„Za božjo voljo, kako si pa tja prišla.“

„Peš seveda. To bi sicer še ne bilo tako težko, samo da bi bila imela dovolj časa. Morala sem se zelo požuriti. Ko sem v nedeljo od vas izvedela za ta kraj, sem trdno sklenila, da pojdem po vijolice. Doma sem vprašala svojega rednika, če vedo, kje je ta kraj. Povejo mi, da vodi do tja dobra cesta. To mi je zadostovalo.“

„Ljubo dete, ali so te pa tvoji redniki pustili samo iti?“ vpraša sestra. „Ravno to sem hotela, da bi sama šla. Koliko skrbi sem imela zaraditega. Celo noč sem čula, da ne bi bila zaspala. Komaj se zdani, sem bila že na nogah. Na listek sem zapisala, kam da sem šla, in ga obesila na kuhinjska vrata. Seboj sem vzela kos kruha in to košaro. Med potjo sem lepo molila. Oh, kako je bilo lepo!“ — Potem je deklica vse povedala, kako je prišla na oni kraj, kako je nabrala vijolic in se vrnila s polno košaro proti domu. — „Dete, ali si pa celo pot sama nosila to košaro, saj

je vendar tri in pol ure hoda. Ali je to mogoče v tvoji nežni starosti?" „Zakaj pa ne?" odvrne dete. „Teža in daljava mi nista delali preglavice, le tega sem se bala, da bi ob pravem času ne prišla. Bilo je že dve ura, ko sem prišla domov. Naglo sem nekaj malega zaužila, se preoblekla in zdaj sem tu. Lepa hvala, da ste me počakali. Celo pot sem Mater božjo za to prosila.“

Procesija se je vršila z največo slovesnostjo. Mala Brigitka je bila nad vse srečna, da je Mariji pripravila tako lep kras. — Glej, kaj stori prava ljubezen do nebeške matere Marije! Koliko si pa ti že storil iz ljubezni do nje?

Varuj se greha!

Ne dotaknite se nečistega...
pa boste moji sinovi in moje
hčere. (II. Kos. 6, 18)

Grozoviti cesar Neron je bil dal umoriti svojega lastnega učitelja, modrijana Seneka, potem pa je izporočil njegovi materi, da naj mu ne šteje tega v zlo, ker bi gotovo tega ne bil storil, ako bi ne bil imel za to tehtnih razlogov. To je bila pa samo neusmiljena šala z ostarelo materjo. Zato mu je tudi ta odvrnila: „Sina si umoril, pa ljubiš mater?“ Ti se delaš, kakor da bi ljubil mater, toda tvoja ljubezen ne velja nič, ker si ji sina umoril.

Isto velja vsem, ki pravijo, da ljubijo svojo nebeško mater Marijo, pa lahko-miselno v grehah žive in množijo greh na greh. S svojim grešnim življenjem, s svojim pregrešnim ravnanjem so krivi Jezusove smrti in vnovič, kolikor je na njih ležeče — po besedah apostolovih —, križajo Jezusa. Ali ni taka ljubezen povsem podobna Neronovi ljubezni do matere modri-

jana Seneka? Ako torej hočeš biti pravi otrok Marijin, ako ji hočeš pokazati pravo otroško ljubezen, varuj se predvsem greha, zlasti smrtnega greha. —

Marija sicer ljubi tudi grešnike, svoje najnesrečnejše otroke, toda ne tistih, ki lahkomišljeno grešijo tjavendan. Ona dobro pozna našo slabost, obilne izkušnjave in boje. Ako njen otrok v teh slabostih, izkušnjavah in bojih pade bolj iz slabosti kot pa iz hudobije, ga ona, naša najboljša mati zaraditega še ne zavrže, pa naj je zašel še tako daleč, ona mu ne odtegne svoje materine roke, ne odvrne popolnoma svojega materinega srca. Da se le ponižamo, spoznamo svojo revo in se je tem iskreneje oklenemo, pa je ona prva, ki nas zagovarja, nas zakrije s plaščem svojega usmiljenja ter spravi z Bogom.

Drugače pa je, ako lahkomišljeno grešimo, ako sami gremo za grehom, iščemo priložnosti, se sami podajamo v grešno nevarnost in grešimo. V takem slučaju jo pa namenoma žalimo, ji zadiramo meč bolečin v materino njeno srce. S takim ravnanjem ji nekako predrzno kličemo: Meni ni nič na tem, da želim tvoje materino srce in ti povzročam veliko žalost in bridkost. —

O nekem mladeniču nam pripoveduje sv. Alfonz Liguori, da je pogosto zatrijeval Mariji svojo ljubezen. Hodil je pred podobo žalostne Matere božje ter ji vedno obljubaval, da hoče biti njen dober otrok, zvest služabnik. Nekoč se pa pripeti, da mladenič hudo greši. Ko nato zopet pride k podobi žalostne Matere božje, zapazi v njenem srcu mesto sedem osem mečev in obenem začuje besede: „Smrtni greh, ki si ga včeraj storil, je osmi meč v srcu tvoje matere.“

Temu se nam pač ni čuditi, saj Marija sovraži greh in edino le greh. Ona je bila vsak čas tako popolnoma čista vsakega greha, da na njej niti sence ni bilo greha. Zato je greh nekaj takega, kar naravnost nasprotuje njeni naravi. Ona je bila od vekomaj od Boga odločena, da kači stre glavo, da je v vednem sovraštvu z njo, zato je vedna sovražnica vsakega tudi najmanjšega greha.

Ako kdo, zlasti ona za Bogom najbolje pozna neizmerno hudobijo greha, s katerim človek žali neskončno veličastvo božje, mu odreka pokorščino, ga zaničuje, mu nekako v obraz bije, vnovič križa Jezusa.

Končno ona najbolje ve, koliko je greh stal njeno ljubo dete, Jezusa. Ona je bila sama priča njegovega nepopisnega trpljenja, njegove žalostne smrti, katero je prestal zaradi greha. Kako bi bilo pač drugače mogoče, kakor da sovraži greh iz dna svojega srca, iz dna svoje svete duše.

Ako kdo želi, da bi se kraljestvo božje na zemlji vedno bolj širilo in utrjevalo, da bi človeški rod v čim večjem številu dosegel svoj pravi cilj, želi to pač za Bogom najbolj Marija. Greh pa je edini, ki nasprotuje temu, greh je, ki širi kraljestvo satanovo na zemlji, ki pa tudi napolnjuje kraljestvo satanovo v večnosti, pekel. Zato črti Marija tako zelo greh, ker ve, da je greh naša največja nesreča, ki nas stori nesrečne že tu na zemlji, vodi pa še v večjo, večno nesrečo.

Kako bi si torej mogel človek domišljevati, da je dober Marijin otrok, da jo v resnici ljubi, ako pa je lahkomišljeno vdan grehu . . . Ne, ne, kakor ne moreta skupaj bivati luč in tema, satan in Kristus, tako tudi ne more bivati v srcu v istem času greh in prava ljubezen do Marije. — Kakor je Kristus rekel: „Kdor ni z menoj, je zoper mene,“ isto nam kliče

tudi Marija. Ž njo je pa le tisti, ki sovraži greh, kakor ga sovraži Marija.

Zatorej nikar ne misli, da si Marijin otrok, četudi morda semintja izmoliš kako češčenamarijo, ali pa opraviš kako pobožnost v njeno čast, ali greš na božjo pot, ali se celo zapišeš v Marijino družbo, pa živiš v pregrešnem znanju, pa obiskuješ nevarne in pregrešne zabave in veselice, pa se lahkomišljeno podajaš v grešno nevarnost. — Dokler tako delaš, nisi pravi Marijin otrok, nimaš prave ljubezni do nje. Besede psalmistove: „Tisti, ki ljubite Gospoda, sovražite hudo“ (Ps. 96, 10), lahko tudi obrnemo na Marijo: „Tisti, ki ljubite Gospo, sovražite hudo, sovražite greh, ki je edino hudo,“ Tu velja pravilo: „Moj prijatelj je sovražnik mojega sovražnika.“ Kdor hoče torej pokazati ljubezen do svoje nebeške matere, mora biti sovražnik njenega sovražnika, to je satana in greha. Ako hočeš, da tvoje češčenje ne bo ostudna laž, sovraži hudo, sovraži greh. Ako se pa prigodi, da po nesreči, bolj iz slabosti kot pa iz hudobije padeš v greh, pa le brzo hiti k svoji materi, da se z njeno pomočjo dvigneš iz prepada greha.

Bl. Peter Fourier je bil, kakor beremo v njegovem življenjepisu, izpovednik in dušni vodnik nekega dekleta, ki je vzrastla v nedolžnosti in je bila prav posebno pobožna. V enaindvajsetem letu pa se je začelo v njenem srcu vzbujati nagnjenje do posvetnega razveseljevanja. Začela se je lišpati, občevati s svetom in udeleževati se nevarnih zabav in veselic. Seveda je v istem trenutku začela izgubavati veselje do molitve, sklenila tudi opustiti pogostni prejem sv. zakramentov. Zaraditega pride k svojemu izpovedniku, da bi se od njega poslovila in se mu zahvalila za dosedanje vodstvo. Sveti mož je bil silno žalosten, kakor je tudi dekletu prigovarjal, vse je bilo zastonj. Naposled ji napiše na listek par vrstic, ga izroči dekletu ter mu naroči: „Pojdi v kapelo Matere božje, kjer si doslej vsak dan in tako otroško molila. Tam odpri to pismo in ga preberi od besede do besede.“ Dekle uboga in gre. Pred podobo Matere božje poklekne, odpre pismo in bere: „Moja ljuba mati! prišla sem, da se poslovim od tebe, in sicer za vedno. Zdaj hočem nastopiti pot, po kateri me ne moreš več spremljati, ki me vedno bolj oddaljuje od tebe. Zahvalim

te za ljubezen, ki si mi jo doslej v toliki meri izkazovala." Dekle pretresejo te besede. Solze se ji vlijejo iz oči in odločno zakliče: „Ne, tisočkrat ne, jaz ostanem pri Mariji, svoji nebeški materi. Le v njeni bližini sem varna.“ Takoj se povrne k svojemu dušnemu vodniku ter ostane z naprej dober Marijin otrok. Amen.

Spoštovanje do matere.

Spoštuj svojo mater vse
dni njenega življenja.
(Tob. 4, 3.)

V vasici Wallern na Zgornjem Avstrijskem je živela prav dobra družinica ubogega črevljarja. Njeno veselje sta bila dva otroka, dvanajstletni Poldek in manjša deklica. Bližal se je očetov god, praznik sv. Petra in Pavla. Poldek bi bil tako rad očetu kaj za god podaril, mu naredil prav veliko veselje, a je imel le šest krajcarjev. Na vse strani premišljuje, kaj bi storil s temi krajcarji. Ko gre dan pred godom po travniku in premišljuje, kaj bi očetu dal za god, obvisе njegove oči na potočnicah (spominščica, ne zabi me), ki so ravno pred njim cvetele v obilnem številu. „Že vem,“ reče deček samprisebi in vse obličje se mu posveti od veselja. Drugi dan na vse jutro gre na ta travnik, nabere velik šopek onih cvetlic in se vrne domov. — Ko pride oče od sv. maše domov, stopi Poldek pred njega s krožnikom v roki.

Na krožniku so bile potočnice in sredi njih tri smotke, ki jih je bil deček kupil za ves svoj denar. — „Oče!“ mu pravi s solzami v očeh, „jaz nimam nič boljšega! — Ne pozabi me!“ Kako lepo je ta ubogi deček razodel svojemu očetu svoje spoštovanje in svojo ljubezen. Od tega otroka se uči tudi ti, kako moraš svoje spoštovanje razodeli do svoje najboljše nebeške matere, pa ne samo ob njenih praznikih, ampak ob vsaki priliki, da vsak dan.

V mnogih družinah je navada, da otroci svojim staršem poljubijo roko v znamenje svojega spoštovanja, to store zlasti vsak dan zjutraj, kadar vstanejo, in zvečer, preden gredo počivat. Tako izkazuje tudi ti svoje spoštovanje do svoje nebeške matere, da jo vsak dan zjutraj in zvečer pozdraviš, da se ji nekako pokloniš, in sicer s kako molitvico bodisi s „Češčena bodi kraljica“, ali „Spomni se, o premila Devica Marija“, ali „O gospa moja, o mati moja“, ali vsaj z eno češčenamarijo. Tako je delal sv. Stanislav Kostka, ki bi za vse na svetu ne bil opustil, da bi se ne bil zjutraj in zvečer obrnil proti cerkvi Matere božje, pozdravil svojo nebeško mater, jo prosil blagoslova ter se izročil v njeno varstvo.

Pa glej, sv. Cerkev sama te na to opozarja, ko te vsak dan po trikrat opominja, da pozdravi svojo nebeško mater z angelovim pozdravom. Ako si torej dober Marijin otrok, tega češčenja pač nikdar ne boš opustil, ampak posnemal vse dobre Marijine otroke, ki so tako vestno opravljali to molitev. Sv. Alfonz Liguori je celo na ulici pokleknil, kadar je zvonilo angelovo češčenje, pa je molil angelov pozdrav. Sv. Karol Boromej je tudi kot nadškof milanski vselej, kadar je zazvonilo angelovo češčenje in je bil ravno v vozu ali na konju, stopil iz voza, raz konja ter opravil to molitev.

Poleg teh molitev moli dober Marijin otrok tudi, če je le mogoče, vsak dan sv. rožni venec. To molitev je Marija sama naučila sv. Dominika. Zato so se je tudi z vso vnemo posluževali vsi njeni dobri otroci. Z nobeno molitvijo ne moremo pač lepše in boljše počastiti svoje nebeške matere kakor ravno z rožnim vencem, saj obsega sv. rožni venec najlepše molitve: očenaš in češčenamarijo — ki imajo svoj izvor v Bogu, ki pač najbolje ve, kako nam je treba moliti, s čim moremo najlepše počastiti njega in njegovo mater.

Zato pa sv. rožni venec rodi tudi najlepše sadove. Neki izkušen mož je rekel: „Mnogokrat se čudijo ljudje, da je v tej ali oni hiši toliko veselja in blagoslova, pa če poiščemo vzrok, našli ga bomo v marljivi molitvi sv. rožnega venca.“ — „Blagor hiši,“ kliče neki imeniten pisatelj, „v kateri biva Marija, skrinja zaveze, kjer častijo Jezusa in Marijo po svetem rožnem vencu, zakaj če je Gospod blagoslovil hišo Obededomovo, v kateri je bila shranjena skrinja zaveze skozi tri mesece, koliko bolj bo šele blagoslovil hišo, v kateri biva Marija, živa skrinja nove zaveze, po molitvi sv. rožnega venca.“ — „Niso tako hitro padli zidovi mesta Jeriho po glasu Jozuetovih trobent,“ pravi sveti Alfonz Liguori, „kakor je padla krivovera po molitvi sv. rožnega venca, in ribnjak v Jeruzalemu ni bil tako zdravilen za telesne bolnike, kot je pobožnost sv. rožnega venca za grešnike na duši bolne. Za koliko dobrega se ima svet zahvaliti tej prekrasni pobožnosti. Koliko jih je bilo po njej oproščenih od grehov, koliko jih je napolnila k pobožnemu življenju! Koliko se jih ima zahvaliti ravno tej molitvi za srečno smrt od tistih, ki bivajo v nebeški blaženosti.“

Priljubljena molitev Marijinih otrok so pa tudi njene dnevnice, ki so sestavljene iz najlepših izrekov sv. pisma, s katerimi sv. Cerkev Marijo časti in poveljuje. Sv. Ludovik, kralj francoski, jih je zvesto opravljal vsak dan, pa naj je imel še toliko opravila. Sv. Vincenc Ferreri jih je začel opravljati v zgodnji mladosti, pa jih je opravljal vse dni do konca svojega življenja.

Sploh pa dober otrok Marijin glede češčenja svoje nebeške matere ne pride kmalu v zadrego, saj imamo obilo najraznejših pobožnosti v čast Matere božje, ki jih je sv. Cerkev potrdila, pa še obdarovala z obilnimi odpustki. Tu ima toliko priložnosti in toliko sredstev na razpolago, da jih vseh skoraj ni mogoče naštet. Koliko pesmic ima na razpolago, da s petjem razodeva svojo ljubezen in češčenje. Počasti jo lahko z devetdnevnici, z miloščino, ki jo deli iz ljubezni do nje, s postom, z obljubami, s tem da okrašuje njene podobe, da olepšava njene oltarje, da rad prispeva k zidanju Marijinih cerkva, da prižiga sveče ali svetilke pred njeno podobo.

Končno bi opozorili samo še na eno vrsto češčenja Marijinega, ki pač zavzema

najodličnejše mesto, in to je sv. maša, da se namreč udeležimo sv. maše zlasti ob sobotah, ali pa damo sv. maše brati v čast Matere božje.

Sv. maša je solnce vsega bogočastja. Z njo najboljše, najdostojnejše počastimo svojega Boga, počastimo pa tudi svojo nebeško mater, saj je češčenje Marijino pravzaprav le češčenje božje in kolikor višje častimo Boga, tem bolj ustrezamo tudi želji svoje nebeške matere, ki predvsem išče in želi le čast božjo. Zato ne more pravi otrok Marijin ničesar storiti, s čimer bi večje veselje napravil svoji nebeški materi, kakor če se udeleži svete maše, zlasti ob sobotah, ki je Mariji posvečen dan.

* * *

Bilo je ob času preganjanja katoličanov na Angleškem, ko se je nekega večera služabnik grofovske rodbine vračal z mladim grofičem domov. Bila sta na veselici v bližnjem gradu. Ker je bil grofič zadnji potomec katoliške grofovske rodbine, zato je bila njegova mati naročila služabniku, da naj vso pozornost obrača na njega. Povsod so namreč vohuni prežali na katoličane.

Že sta jezdila mimo male kapelice v bližini domačega gradu, ko se grofič ustavi rekoč: „Stoj, Patrik, danes si pa nekaj pozabil!“ — „Moj Bog, kaj sem pa pozabil, da me tako neprevidno glasno kličete,“ pravi od strahu skoraj trepetajoči služabnik. — „Ali ne veš, da si me pozabil raz konja djati, da bi tam v kapelici pozdravil Marijo in Jezuščka ter jima želel lahko noč?“ — Služabnik sicer prigovarja dečku, da naj za danes to opusti, toda zastonj. Dasi se je vedno bolj bližal neznan jezdec, vendar je otrok naglo skočil raz konja ter šel v kapelico. — „Ljubi Patrik, dvigne me, da bom videl Marijo in jo pozdravil.“ Služabnik kliče dečka nazaj — a tu je že stal neznani jezdec pred kapelico. Ker se služabnik obotavlja, prosi nedolžni otrok neznanega moža. „Kaj hočeš?“ ga vpraša ta osorno. „Prosim, da me dvignete.“ — „Čemu pa?“ „Lahko noč moram voščiti.“ — „Saj ni nikogar tu!“ „Kaj?“ zakliče nato otrok, „in ljuba Mati božja in Jezušček. Gotovo ste bili tudi vi na kaki veselici in ste utrujeni, da tega ne opazite. Kaj vi ne voščite svoji materi lahko noč?“ Tujec dvigne otroka, ki v svoji nedolžni pre-

prostosti pošilja poljube Mariji in Jezusu rekoč: „Lahko noč, ljubi Jezus! Lahko noč, ljuba nebeška mati! Kako sem vama hvaležen za današnjo zabavo. Prav rad vaju imam!“

Ko postavi tujec dečka na tla, vpraša služabnika za pot. Ta ga pa povabi naj gre z njima. Medpotjo pa naenkrat vpraša deček tujca: „Vi pa niste Mariji voščili lahko noč, gotovo ste protestant?“ „Da, sem; ali imaš kaj zoper to?“ — „Seveda! Mati so mi rekli, da protestantje ne ljubijo Matere božje, zato jih tudi jaz ne ljubim.“ Potem pa še pristavi z možato odločnostjo: „Jaz sem katoličan in to tudi ostanem, pa če me hudobni protestantje tudi na kosce raztrgajo.“ — Služabnik se je pri teh besedah stresel po vsem životu, ker je ravno ta tujec utegnil biti kak ova-duh. — „Na Vas pa nisem hud,“ pravi dalje otrok, „ker ste bili tako prijazni, da ste me dvignili k Mariji.“ — Tujec Eduard O'Meara po imenu, se loči od grofiča in služabnika, pa otrok mu ne gre iz glave. Bil je eden izmed onih ovaduhov, ki so kakor nekdanj Savel vlačili katoličane pred sodišča. Tudi njega je zadela milost na tem potu in ni se ji ustavljal. Nazaj je

šel h kapelici, pokleknil pred podobo Matere božje ter ji s solzami v očeh obljubil, da se hoče poboljšati, kar je tudi v resnici storil. Postal je zopet veren katoličan. Zvestoba v Marijini službi, češčenje Marijino je doseglo dvojen uspeh: Dečka je rešilo časne, nesrečnega grešnika pa večne pogube. Amen.

Posnemaj svojo mater.

Bodite moji posnemovavci,
kakor sem jaz Kristusov.
(Fil. 3, 17.)

„In jima je bil pokoren,“ (Luk. 2, 51.) pravi nakratko sv. evangelij o Jezusu, najboljšem otroku blažene Device Marije ter nam s tem tudi napoveduje, da je naša tretja dolžnost do naše nebeške matere, pokorščina, ako hočemo biti njeni dobri otroci. Toda v čem naj ji smo pokorni, kaj zahteva od nas, katere so njeni zapovedi?

„Karkoli vam poreče, storite,“ (Jan. 2, 5.) je rekla Marija služabnikom v Kani galejski, in isto kliče tudi nam. Bodimo pokorni Jezusu, njegovim zapovedim, pa smo tudi pokorni svoji nebeški materi. Kar zahteva Jezus od nas, isto in nič manj in nič več ne zahteva Marija od nas. Kolikor natančneje izpolnjujemo zapovedi božje, toliko boljša je tudi naša pokorščina do nebeške matere, tem bolj razodevamo, da smo njeni pravi otroci.

Zlasti nam pa naša nebeška mati razodeva s svojim zgledom, kar zahteva od nas. S svojim zgledom nas najboljše, pa tudi najdoločneje uči, kaj nam je storiti, ako hočemo biti njeni dobri otroci. Posnemanje njenega življenja je najlepši znak naše ljubezni in našega spoštovanja do nje.

Le poglej v katero družino koli! Kateri otroci so najboljši? Ali ne tisti, ki se v vsem ravnaajo po svoji materi? Njih ljubezen, njih spoštovanje do matere jih nekako sili, da se v vsem po njej ravnaajo. Žal, da se le premnogi otroci na ta način veliko slabega nauče od svoje matere, česar se nam pri naši najboljši materi pač ni treba bati. Čim večja ljubezen, čim večje spoštovanje ima otrok do svoje matere, tem bolj se po njej ravna, jo posnema v vsem njenem govorjenju in delovanju. Istotako se tudi dobri Marijini otroci ravnaajo po svoji najboljši materi, jo posnemajo v vsem njenem govorjenju in delovanju, seveda kolikor jim to pripuščajo njihove slabe moči.

„Ljubezen ali že najde enake,“ pravi neki star rimski modrijan, „ali pa ljubeče enake stori.“ Kdor prav iz srca ljubi Marijo, ta se bo tudi po njej ravnal, jo po-

snemal. Marijinemu otroku je Marija knjiga, iz katere se uči, kako mu je živeti. Ona mu je ogledalo, po katerem izkuša upodobiti svoje življenje. Zato kliče sv. Bernard: „Ako ljubite Marijo, ako ji hočete biti všeč, potem jo posnemajte.“ Kakor je nekdaž rekel Jezus Judom: „Ako ste otroci Abrahamovi, delajte Abrahamova dela“ (Jan. 8, 39.), enako kliče Marija nam: „Ako ste moji otroci, delajte moja dela, posnemajte me.“ Kako bi se pač mogla Marija, najčistejša devica veseliti češčenja, ki prihaja iz nečistega srca? Ona, najponižnejša devica bi mogla naklonjena biti prevzetnežu?

Služabniki cesarjevi ali kakega drugega odličnjaka nosijo obleko, s katero že po zunanje razodevajo, čigavi služabniki da so. Tudi mi moramo nositi obleko svoje nebeške kraljice, ako hočemo biti njeni pravi služabniki, pravi otroci. — Kakšna pa je obleka naše nebeške kraljice? Ali niso to njene čednosti, v katerih se je tako čudovito odlikovala. Te čednosti morajo krasiti tvoje srce, ako v resnici ljubiš Marijo, ako si njen pravi služabnik, dober otrok. „Vi vsi, ki ljubite Marijo,“ nam kliče sveti Bonaventura „oblecite jo nase; ona naj odseva iz vsega vašega obna-

šanja, ona naj se lesketa v vseh vaših dejanjih." Na očeh pravega Marijinega otroka se razodeva njena sramežljivost, na ustnicah njena previdnost, v govorjenju njena čistost, v srcu njena ljubezen do Boga in bližnjega. Njegovo vedenje mora razodevati njeno ponižnost, njeno potrpežljivost, njeno zbranost v molitvi. Prava hvala Marijina je po besedah sv. Ildefraza posnemanje njenih del. „Nikar ne misli," pravi sv. Avguštin, „da si že Bog ve kaj storil, ako se k njej zatečeš v molitvi, pa se tudi ne potruđiš, da bi jo posnemał. Dokler z vsemi močmi ne posnemaš njene ponižnosti in drugih njenih čednosti, nikar ne misli, da si kaj posebnega storil, zakaj v tem se pokaže ljubezen in češčenje, da posnemaš, kar častiš." (Serm. 35. de sanetis.)

V starem zakonu je prerok Izaija klical izraelskemu narodu: „Glejte na Abrahama svojega očeta, in na Saro, ki vas je rodila." (Iz. 51, 3.) Hotel jim je reči: „Obrnite svoje oči na vero vaših očetov, premišlujte njihovo pokorščino in druge odlične čednosti; pomislite pa tudi, kako plačilo so prejeli, da tudi sledite njihovim stopinjam in dosežete enako plačilo. Kako

lepa predpodoba za nas! Nam pa kliče Sv. Duh: „Poglejte na Kristusa, svojega Očeta, in Marijo, svojo mater. Opazujte njih čednosti in se po njih ravnajte.“

Ako je sv. apostol Pavel v svoji gorečnosti za čast božjo in zveličanje duš pogosto opominjal vernike: „Bodite moji posnemovavci, kakor sem jaz Kristusov posnemovavec“ (Fil. 2.), koliko bolj pač želi šele blažena Devica Marija, ki daleč presega tega apostola v gorečnosti za čast božjo in zveličanje duš, da jo posnemamo ter nam enako kliče: „Otroci moji! bodite moji posnemovavci, kakor sem jaz bila posnemovavka svojega Gospoda in ljubega Sina Jezusa Kristusa.“

Sploh nam je to posnemanje neobhodno potrebno. Jezus Kristus je naravnost rekel: „Kdor hoče, za menoj hoditi, naj zatajuje samega sebe, vzame svoj križ nase in hodi za menoj.“ (Luk. 8, 33.) Za Kristusom pa hodi, kdor hodi za Marijo, kdor posnema Marijo, zakaj Marija je bila najzvestejša posnemovavka Gospodova.

Le če Marijo posnemamo ter ji tako razodenemo svojo otroško ljubezen, bomo tudi v polni meri deležni njene materinske ljubezni in skrbi. Ako že od mučencev in

svetnikov pravi sv. Avguštín: „Ako se hočemo veseliti občestva sv. mučencev, jih posnemajmo, da bodo namreč brezdvomno za nas prosili, morajo pač nekaj od svojih čednosti na nas videti.“ — Zato pravi tudi sv. Bonaventura: „Služabnik božji mora kot dober in pobožen otrok Gospodove matere v vsem se po svojih močeh potruditi, da jo posnema. Vedno naj mu velja kot glavno pravilo, da mora tisti, ki hoče biti deležen njene priprošnje, vedno hoditi po njenih stopinjah ter jo častiti s pravo otroško ljubeznijo, le potem ga bo spoznala za svojega otroka ter mu dovolila, česar jo prosi na pravi način; vse mu bo dosegla, česar potrebuje za svoje zveličanje in ga naposled tudi sprejela v večno slavo.“

Ali je pa mar to posnemanje za nas pretežavno? Niti najmanj. Ako je v tvojem srcu resnična ljubezen do nebeške matere, ti to posnemanje nikakor ne bo težko, marveč lahko. Le poglej ljudi, kaj vse store iz ljubezni do praznih, minljivih oseb in stvari. In ljubezen do tako dobre, tako ljubeznive, tako usmiljene matere kakor je Marija bi ne imela istega učinka? Zato pravi sv. Katarina Sijenska, da je Ma-

rija od Boga določena sladka vada, po kateri vabi ljudi k posnemanju njenih čednosti.

* * *

Avstrijski cesar Ferdinand II. je dobil v svoji mladosti lepo, dragoceno ogledalo v dar. Kmalu zapazi njegov učitelj, da mladi cesarjevič to ogledalo vedno pri sebi nosi in da pogosteje, kakor bi bilo treba, vanj pogleduje. Zato se je bal, da bi prihodnji cesar ne postal preveč posveten in nečimuren, in je tudi kot moder vzgojitelj zahteval, da se mu odvzame ogledalo. Ko pa vzamejo cesarjeviču ogledalo, kaj najdejo? Cesarjevič je bil stekleno ploščo proč vzel in namesto nje vložil lepo podobo Matere božje. Kar je torej tako pogosto gledal, ni bila njegova lastna podoba, ampak podoba ljube nebeške matere, katero je posebno ljubil in častil.

Tu pač ni treba drugega dostavljati kakor: „Pojdi in tudi ti tako stori“, ako hočeš biti prav dober Marijin otrok. Amen.

Uči se od matere — vere, upanja in ljubezni!

Blagor tebi, ker si verovala.
(Luk. 1, 45.)

Matilda, ki je bila sicer pridna deklica, toda kakor večina njenega spola, malo nečimurna, je pisala svoji materi, da naj ji pošlje kako ogledalo. Ta mati, ki je bila pa pobožna in pametna žena, ji v par dneh odgovori: „Moje ljubo dete! Mesto enega ogledala ti pošiljam tri. V prvem vidiš, kakšna si, v drugem kakšna boš, in v tretjem, kakšna bi morala biti.“ Nestrpno je čakala dekle na zavoj, v katerem so bila omenjena tri ogledala. Ko odpre zavoj, najde najprej pravo ogledalo, ki je kazalo njen pravi obraz. „Oh, kako dobra je moja mati,“ pravi dekle sama pri sebi ter položi prvo ogledalo na stran. V drugem zavitku je bilo drugo ogledalo. Naglo odstrani omot in kaj zagleda dekle? Mrtvaško glavo! Ta je bila v resnici podoba tega, kakršna je imela dekle postati.

Dekle je razumela materin opomin ter tudi sklenila po njem se ravnati. Ko odpre tretji zavoj, najde v njem tretje ogledalo, in to je bila ljubeznivo lepa podoba Matere božje. Vsa presenečena zakliče: „Da, taka bi morala biti in z božjo pomočjo se hočem tudi potruditi, da bom taka postala.“ Dekle se je s posebno marljivostjo posluževala tretjega ogledala in se vsak dan v njem ogledovala. Polna ljubezni in češčenja do blažene Device Marije, se je z vsemi močmi potrudila, da je posnemala čednosti blažene Device Marije. — Tako moramo tudi mi storiti, ako hočemo biti pravi Marijini otroci. Marija nam mora biti ogledalo, v katero moramo vsak dan gledati ter po njenem srcu uravnati svoje srce. Iz nebeškega vrta Marijinega srca moramo v vrt svojega srca presajati prelepe cvetice krščanskih čednosti, ki so v toliki lepoti cvetele v Marijinem srcu. Vseh teh cvetic si pač v tem kratkem času, ki nam je še odmerjen, ne moremo natančneje ogledati. Le nekatere, in sicer najpomembnejše naj bodo predmet našim premišljevanjem. —

Med vsemi čednostimi zavzemajo pač prvo mesto tri božje čednosti: vera, upanje

in ljubezen. Pa tudi v Marijinem srcu so zavzemale odlično mesto. Marijino srce je bilo polno žive vere, trdnega upanja in goreče ljubezni.

Živa vera Marijina je bila eden glavnih povodov, da je Bog Marijo tako visoko povzdignil. Zato ji je zaklicala sv. Elizabeta, razsvetljena od Sv. Duha: „Blagor tebi, ker si verovala.“ (Luk. 1, 45.) Temu je pa tudi pritrdil sam Gospod. Ko mu je namreč zaklicala žena, trpeča na krvotoku: „Blagor telesu, ki je tebe rodilo, in prsim, ki so tebe dojile,“ ji je zaklical Gospod: „Še veliko bolj blagor tistim, ki besedo božjo poslušajo in v srcu hranijo.“ (Luk. 11, 27.) S tem je hotel reči, da je Marija, ki ga je nosila in dojila, ravno s tem dosegla svojo visokost, ker je verovala, ker je njeno srce bilo polno žive vere. Zato pravi tudi sv. Avguštin: „Marijo moramo bolj zaraditega slaviti in poveličevati, ker je Jezusa Kristusa po veri sprejela v svoje srce, kakor zaraditega, ker je Odrešenika sprejela v svoje naročje.“ Pa kakšna je bila Marijina vera?

Ona ni verovala zato, ker jo je pamet tako učila, ampak le zaraditega, ker ji je Bog tako razodel, on večna resnica;

ki ne more goljufati ne goljufan biti. In verovala je tako trdno, tako stanovitno, da je ni mogla nobena okoliščina odvrniti od vere. Glej jo v Nazaretu, ko ji angel oznani spočetje Sinu božjega! V kratkih besedah ji oznani največje skrivnosti sv. vere, da bo postala mati, ostala pa devica, da bo Sin božji postal človek. Dasi tega ne more umeti, kako se bo to zgodilo — a vendar veruje, kar ji angel napove, da bo sam Bog to povzročil. Ponižno ukloni svoj razum in svoje srce, rekoč: „Glej, dekla sem Gospodova, naj se mi zgodi po tvoji besedi.“ — Glej jo v betlehemskem hlevcu, na begu v Egipt, pod križem. Dasi gleda svoje dete v največji revščini, kako ga preganjajo in trpinčijo, da celo umore, vendar niti trenotek ne omahuje njena vera v njega, pravega Sinu božjega. „Stala je pod križem,“ pravi sveti Antonin, „ker jo je kvišku držala vera v njegovo božjo naravo, ki v njenem srcu ni nikdar omahovala.“

Marijino srce je bilo pa tudi polno trdnega upanja, ki človeško srce napolnjuje s hrepenenjem po Bogu, ki je za človeka največja sreča, njegov pravi cilj, in ga nuvdaja s trdnim prepričanjem,

da bo ta cilj tudi dosegel, ker mu bo Bog tudi podelil vse v to potrebne milosti, ki mu jih je obljubil. Hrepenenje po Bogu in trdno zaupanje v Boga, ta dva znaka krščanskega upanja, v kako lepem cvetu jih najdemo v Marijinem srcu. Njeno srce je bilo popolnoma odtrgano od sveta. Ni je bilo vezi, ki bi jo bila nanj vezala. Ni bila navezana na sorodnike, saj se je že v zgodnji mladosti posvetila templjevi božji službi. Ona ni iskala časti. Hči kraljevega rodu je vzela za ženina ubogega tesarja. Ni iskala premoženja, saj je dar treh modrih razdelila med uboge, da pri očiščenju ni imela drugega darovati kot par golobov — dar ubogih. Ni iskala razveseljevanja tega sveta, saj je z veseljem sprejela meč bolečin, ki ga ji je podal starček Simeon s svojim prerokovanjem. Ona je iskala edinole Boga. Ona je klicala s psalmistom: „Moja duša je žejna po mojem Bogu. Kdaj bom prišla in se prikazala pred obličjem božjim.“ (Ps. 41, 2.)

Pa kako trdno je tudi njeno zaupanje v Boga! Ona stori obljubo vednega devišтва, Gospod pa hoče, da se poroči. Marija zaupa v Boga in se poroči, pa ni

bila osramočena, ostala je devica. Ona sprejme sina od Sv. Duha, sv. Jožef jo hoče zapustiti, a ona zaupa v Boga in Gospod pouči po angelu sv. Jožefa, da je njeno dete spočeto od Svetega Duha. Povelje pride od cesarja Avgusta, da naj se popiše ves rimski svet, Marija mora na pot, ko se je že bližal čas, da je imela roditi — a ona zaupa v Boga in Bog ji je tudi pomagal. Komaj se ji porodi dete, ga že svet preganja, a ona ne godrnja zoper božjo previdnost, in ni bila zapuščena. Ko ji sina pokopljejo, ga gredo žene mazilit, pa nje ni med njimi, ker je zaupala v Boga, da ne bo pustil svojega maziljenca v grobu in da bo njegov grob veličasten. Koliko zaupanja kaže še posebno v Kani galilejski, kjer je doma-lega prepričana, da bo Jezus uslišal njeno prošnjo!

Kaj naj pa šele porečemo o goreči ljubezni, ki je gorela v srcu Marijinem do Boga. Za presvetim Srcem Jezusovim še ni in tudi nikdar ne bo človeško srce v toliki ljubezni bilo za Boga, kot je bilo srce Marijino. „Čim čistejše je srce, tem večja je njegova ljubezen do Boga,“ — pravi sv. Anzelm in za njim sv. Alfonz

Liguori. — „Čim čistejša je, tem bolj je prazno samega sebe, tem bolj ga napolnjuje ljubezen do Boga. Ker je bila Marija tako ponižna, tako prazna sama sebe, zato je bila napolnjena s toliko ljubeznijo do Boga, da je Boga bolj ljubila kot vsi angeli in ljudje.“ — „Božja ljubezen je Marijino srce tako globoko ranila in prešinila, da ni v njem ničesar ostalo, kar bi ne bilo polno ljubezni; zato je bila edina, ki je najpopolneje izpolnovala prvo zapoved v celem njenem obsegu,“ pravi sveti Bernard. (Sern. 29 in Casti.) „Od katerekoli strani pogledaš Marijo,“ pravi cerkveni pisatelj Pinamonti, „ne najdeš na njej drugega kot ljubezen. Njo Bog bolj ljubi kot vse stvari, ona zopet Boga bolj ljubi kot vse stvari in ona je tudi za Bogom bolj vredna naše ljubezni kot katera stvar koli.“ — Njene misli so vedno pri Bogu, z Bogom se najraje pogovarja v iskreni molitvi, v vsem išče edino le Boga, dela edino le za njega.

„Zdaj pa ostanejo vera, upanje, ljubezen, to troje, največja med njimi je pa ljubezen,“ pravi sv. apostol Pavel. (I. Kor. 13, 13.) ter nam s tem nekako zapoveduje, da so te tri čednosti podlaga zveličanja.

Zato se potrudimo z vsemi močmi, da si pridobimo in utrdimo te čednosti, saj s tem tudi najlepše razodenemo, da smo pravi otroci Marijini. Učimo se od Marije žive vere, da svoj razum uklonimo resnicam, ki nam jih je Bog razodel, če bi jih tudi s svojo pametjo ne mogli popolnoma spoznati. V zgled naj nam bo sveti Klemen Hofbauer, vnet častivec Matere božje, ki je pogosto rekel: „Jaz bolj trdno verujem, kakor če bi z lastnimi očmi videl. Pa če bi mi bilo tudi dano z očmi gledati verske resnice, bi raje zaprl oči, samo da ne bi izgubil zasluženja vere.“

Z živo vero združimo po zgledu svoje nebeške matere trdno upanje, da v prvi vrsti hrepenimo po Bogu, po njegovem očetovskem domu v nebesih ter vanj vse zaupanje stavimo v vseh, še tako zamotanih okoliščinah našega življenja. Živo vero in trdno upanje pa povežimo z vezjo goreče ljubezni do Boga, da ga imamo vedno pred očmi, da najnatančneje izpolnjujemo njegove zapovedi, da vse delamo zaradi njega, iz ljubezni do njega. — Le na ta način bomo dobri otroci Marijini, katerim bo tudi Marija vedno dobra, skrbna mati.

Bilo je dne 14. junija 1794, ko je na Francoskem divjala strašna prekucija. Dan za dnevom je v Parizu vozil poseben v to določen voz neštete žrtve na morišče, kjer so morale svoje glave položiti pod sekiro. Ravno so bile redovnice na Montmartre v Parizu opravljale večernice, ko začujejo pred vratmi vpitje in ropotanje voza. Kaj je bilo? Naglo pogledajo, kaj pomeni ta ropot in vpitje, in kako se prestrašijo, ko zagledajo pred durmi oni usodepolni voz, ki so ga pripeljali, da bi na njem odpeljali redovnice na morišče. Toda njihov strah je bil le trenoten. Pogumno gredo redovnice druga za drugo na voz. Pri večernicah so bile ostale ravno pri molitvi: „Češčena bodi kraljica“, ko so morale prenehati in se podati na pot v smrt. Zdaj pa na vozju nadaljujejo svoje večernice in skupno zapojejo „Češčena bodi kraljica“. Prepevaje „Češčena bodi kraljica“ pridejo na morišče in prepevaje položijo svojo glavo druga za drugo pod sekiro. Zadnja pride na vrsto prednica, ko odpoje: „O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija“, položi svojo glavo pod sekiro. S tem so bile končane njih večernice, pa tudi njih življenje tu na

zemlji Glej! kako krasen zgled žive vere, trdnega upanja in goreče ljubezni! Od kod pa tako živa vera, tako trdno upanje, tako goreča ljubezen. Blažena Devica Marija, kateri so redovnice posvetile zadnje trenutke svojega življenja, jim je oživiljala vero, krepila upanje in vžigala ljubezen. Kot dobri otroci nebeške matere so v okrilju svoje nebeške matere šle pogumno in z veseljem v smrt za svojega Boga, na katerega jih je ona navezala s trojno vezjo vere, upanja in ljubezni. Amen.

Bodi ponižen.

Učite se od mene, ker
sem . . . iz srca ponižen.
(Mat. 11, 29.)

Ko opozarja naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus, naš najboljši Oče, človeški rod na čednosti svojega presvetega Srca, mu kliče: „Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen,“ ter mu s tem prav posebno priporoča dve čednosti, krotkost in ponižnost. Isti je tudi opomin naše najboljše matere Marije, ki je v vsem najnatančneje uravnala svoje srce po presvetem Srcu Jezusovem. Tudi ona nam kar najtopleje priporoča, da si z vrta njenega srca presadimo v svoje srce cvetko ponižnosti. „Ponižnost,“ pravi sv. Bazilij, „je najgotovejša zakladnica vseh čednosti.“ – „Prevzetnemu se ustavlja Bog,“ napoveduje nam tudi sv. pismo (Jak. 4, 6), „ponižnemu pa deli svojo milost.“

V kako čudovito lepem cvetu je bila ta čednost v srcu naše najboljše matere! Cerkveni očetje in pisatelji ne najdejo do-

volj besed, da bi jo dostojno povelicevali. „Ponižnost Marijina je bila lestvica,“ pravi sv. Avguštín, „po kateri je Gospod prišel na zemljo in se učlovečil v njenem naročju.“ Sv. Antonín uporablja nanjo besede sv. pisma v visoki pesmi: „Kadar je kralj v svojem bivališču, daje moja narda svoj duh,“ in pravi: „Ta narda je Marijina ponižnost, od katere se je tolika vonjava dvigala proti nebu, da je iz srca nebeškega Očeta privabila na zemljo Sinu božjega.“ Sv. Jeroním trdi naravnost da si je Bog izbral Marijo za svojo mater posebno zaradi njene ponižnosti. „Marija je velika,“ kliče sv. Beda, „ker je devica, velika, ker je mati, večja, ker je oboje skupaj, devica in mati, največja je, ker je Mati božja, toda še nad to jo pa povzdiguje dejstvo, da je ponižna pri toliki visokosti.“ — „O moja kraljica,“ kliče ves navdušen in prevzet od Marijine ponižnosti sv. Bernard, „kako je bilo mogoče, da si tako malo cenila samo sebe v svojem srcu, ko si vendar v istem času v njem imela toliko čistost, toliko obilico milosti. Kako se je vendar mogla pri tebi ukoreniniti tolika ponižnost, ko si vendar dobro vedela, kako visoko te sam Bog časti in poveljuje.“

Lahko rečemo, da še ni bilo na svetu ponižnejšega človeka od Marije, ki je bila prva med vsemi stvarmi, v svojem srcu se je pa imela za zadnjo. Za tem vzorom moraš torej stremeti, če ga tudi nikdar ne moreš doseči, po tem zgledu se moraš ravnati, ako hočeš biti pravi Marijin otrok. Da si pa to cvetko zasadiš v svoje srce, moraš pa hoditi po isti poti, po kateri je Marija prišla do nje.

Prvi korak, ki je vodil Marijo k ponižnosti in vodi tudi tebe, je ta, da vse pripisuješ Bogu, sebi pa nič. Ko je Elizabeta poveljevala Marijo, ji Marija ne ve drugega odgovoriti kakor: „Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se raduje v mojem Bogu, ker velike reči je meni storil on, ki je mogočen.“ Ne pravi, veliko sem storila, ne sklicuje se na svoje čednosti, ne raduje se v njih, ampak se raduje le v Bogu, ki se je v svoji milosti nanjo ozrl. Zato pravi sv. Bernard: „Velika je bila hvala Elizabetina, toda pobožna ponižnost Marijina niti ne pazi nanjo, ampak jo vso da njemu, čigar dobrote se na njej hvalijo.“

Ko se ljudje ponašajo z imenitnim stanom, svojim bogastvom, svojo lepoto,

obleko in drugimi prednostmi, tega pri Mariji niti sence ne opaziš. Dasi najimennitnejšega rodu, iz kraljeve hiše Davidove, dasi izvoljena za Mater božjo, vendar opravlja najpreprostejša opravila, občuje z ubogimi in preprostimi ljudmi, ne zaničuje celo očitnih grešnikov. Glej jo, kako hiti v gore Judeje, da bi kakor preprosta dekla stregla Elizabeti, dasi ji je malo prej oznanil angel, da je izvoljena za najvišjo službo Matere božje. Ne brani se iti na ženitnino ubogih v Kano, nasprotno še z veseljem pomaga iz zadrege ubogemu ženinu in nevesti. Marija Magdalena, očitna grešnica, na katero so se Judje z zaničevanjem ozirali, je po svojem izpreobrnenu vedno v njeni družbi, celo na gori Kalvariji.

Kakor se z ene strani odteguje vsaki hvali in vsakemu poveličevanju, tako se z druge strani ne izogne zaničevanju, preganjanju, marveč ga voljno prenaša in se še raduje v njem. — Koliko ponižanje je pač bilo za Marijo, ko je v Betlehemu, rodnem mestu svojih pradedov, zastonj iskala prenočišča, ko so jo sramotno podili od vrat, ko je morala v zapuščenem hlevu iskati prenočišča in celo dalje časa v

njem bivati. Pa Marija se ne žalosti nad tem ponižanjem, marveč ga je še vesela in se zanj zahvaljuje Bogu, dobro vedoč, da prihaja ta izkušnja od njega. — Koliko ponižanje je bilo zanjo, mater vsemogočnega Kralja nebes in zemlje, ko je morala bežati pred Herodom v Egipet, kjer je morala živeti takorekoč v prognanstvu. A ona se nad tem ponižanjem kar nič ne pritožuje, marveč ga zadovoljno in z veseljem prenaša. Ko gre Gospod v slovesnem izprevodu v Jeruzalem, ko ga množica obsipa s cvetjem in slavljem, Marije ni zraven. Ko pa na gori Kalvariji umira v največjem trpljenju in največji sramoti na križu, ko ga vse zaničuje in zasramuje, pa stoji poleg križa. Ko odide Gospod v nebesa, pa živi pri svetem Janezu v tihi samoti, dokler je ne pokliče njen ljubljani Sin v večno slavo.

„Nikdar bi Marija ne bila povišana nad vse kore angelov,“ pravi sv. Avgustin, „ako bi se ne bila ponižala pod vse ljudi.“ Ako se torej hočeš z njo radovati v večni slavi, ako ji hočeš biti dober otrok — ponižuj se po njenem zgledu. Res je, kakor pravi sv. Gregor Nacijancenec, da je med vsemi čednostmi najtežavnejša

ponižnost, ker je nasprotna napuhu, ki je nam nekako prirojen, vendar če imaš v srcu pravo ljuben do nebeške svoje matere, če se vselej k njej zatečeš, pa imaš njen vzvišeni zgled pred očmi, premagal boš tudi te težave, najsi so še tako velike, kakor te uči sledeči zgled.

*
* *

Ob času francoske vojske s Kabyli v Afriki, je divji napad arabskih jezdecev prisilil stotnijo zuavov, francoskih vojakov, v neko sotesko, kjer se je toliko časa branila, dokler ni dospela pomoč od armade. Koj v početku boja je padlo veliko francozov in med njimi je obležal tudi nevarno ranjen nek narednik (sergeant).

V skrajni nevarnosti, da ne pade divjim Arabcem v roke, se spomni ta narednik na svetinjico Matere božje, ki jo je nosil krog vratu, jo prime v roke in zakliče: »Ljuba Mati božja, ako me rešiš iz rok sovražnikov, ti obljubim, da bom takoj, ko bom prost vojaške službe, stopil v red trapistov.« Marija ga je res obvarovala pred sovražniki, on je pa tudi izpolnil svojo obljubo. Po opravljenih osem dnevnih duhovnih vajah je bil sprejet v samostan

in dobil ime Marcial. V samostanu je tako lepo živel, da so se vsi izpodbujali nad njegovim lepim zgledom. Nekega dne pa reče opat na njega kazoč vpričo cele samostanske družine: „Ta brat, ki ga tu vidite, še ni pozabljen pri svojih nekdanjih vojaških predstojnikih. Več vam ne povem, samo vaši molitvi ga priporočam.“ —

Nekdanji vojak prebledi, oči se mu zablistajo od jeze in maščevanja, že hoče zahtevati pojasnila, ko zagleda razpelo in molči.

Več dni je preteklo po tem dogodku, Marcial je mirno prenašal to ponižanje. Zdelo se mu je sicer, da ga bratje nekako čudno pogledujejo, kakor da bi se jim zdel sumljiv, — a besedice ni izpregovoril. Kmalu se je popolnoma pomiril in sladek mir je napolnil njegovo srce.

Ko mine teden pokliče opat Marciala pred zbrano samostansko družino. „Bratje,“ pravi zbranim, „hvalite Boga, ki je bratu Marcialu izkazal svojo milost. Zdaj, ko je potekel čas izkušnje, vam moram povedati, da je bil Marcial najhrabrejši vojak. Vi, ki ste bili priča njegovega ponižanja, bodite še priča njegovega povišanja. Enako se bo tudi godilo v drugem življenju. Kdor se

ponižuje, bo povišan." Pri teh besedah poda opat bratu zaslužni križec, ki so ga Marcialu podelili za njegovo hrabrost v vojski.

Solze so se udrle staremu vojaku iz oči in s slabim glasom reče opatu: „Ta zaslužni križec podarim ljubi Materi božji, ki me je rešila iz rok Arabcev in mi dala tu najti toliko miru in zadovoljnosti. Tudi z najvišjim kraljem na zemlji bi ne menjal.“ — Amen.

Ljubi čistost.

Zaprta vrt si, sestra, moja
nevesta, zaprta vrt si.

(Vis. pes. 4, 12.)

Najlepša bisera, najkrasnejši cvetki med biseri in cvetkami krščanskih čednosti sta ponižnost in čistost. Tidve podelita človeškemu srcu toliko lepoto in ljubeznivost, da je nadvse všeč Bogu, angelom in ljudem. „Kdorkoli si,“ kliče tu sv. Bernard, „ako si ponižen in čist, si velik.“ Tidve čednosti sta pa tudi v tesni zvezi med seboj, tako da kjer najdemo eno, najdemo tudi drugo, kjer ene ni, tudi druge ni.

Zato vidimo, da je ta dvojen kras krasil tudi srce naše nebeške matere, in sicer v najpopolnejši meri. Z njeno nad vse vzvišeno ponižnostjo je bila tudi združena najčistejša čistost. „Povej mi, prosim te, o najsvetejša mati,“ nagovarja sveti Avguštin Marijo „povej mi, kako si v naročju svete Cerkve vzgojila to lepo cvetlico, ki je bolj bela kakor sneg, to lepo

lilijo dolin? Povej mi, prosim te, edina mati, katera roka ali katera moč božanstva je tega edinorojenega Sinu, ki nima drugega Očeta kot Boga Očeta, upodobila v tvojem prečistem naročju. Povej mi, rotim te pri onem, ki te je ustvaril tako, da se je mogel roditi iz tebe, kaj si dobrega storila, kakšen dar si prinesla, kakšne moči uporabila, kakšnih prošenj se poslužila? Kakšne misli in načrte ti je dal tvoj duh, da si postala deležna velike sreče, da je on, ki je moč in modrost Očetova, ki z močjo vlada od konca do konca in vse ljubeznivo urejuje, in ki je ves na vsakem kraju, da je ta prišel v tvoje deviško naročje, da je v njem bival, da je stopil iz njega, ne da bi bil kaj izpremenil ali kakorkoli si bodi poškodoval tvoje devištvo? Ti mi odgovarjaš, da je to provzročilo devištvo tvojega telesa in ponižnost tvojega srca.“

Res, Marijino srce je bilo tako ponižno, tako čisto, da je nekako privabilo iz nebes edinega Sina božjega, da si je v njenem naročju privzel človeško naravo. — Kako visoko je Marija to čednost cenila, spoznamo pač najlepše iz tega, da je obljubila vedno devištvo in da je bila celo pripravljena

odpovedati se časti Matere božje, ako bi bilo kaj pritem trpelo njeno devištvo.

Samski stan in nerodovitnost sta bila Judom sramotna in nekako prekletstvo, ker je bil Bog v starem zakonu obljubil številen zarod tistim, ki bodo izpolnjevali njegove zapovedi. Kako živo nam to potrjuje sv. pismo v zgodbi Anini, ki je tako zelo žalovala zarada nerodovitnosti. Vsak Izraelec si je štel v najvišjo čast, v največjo srečo, ako bi bil kakor Abraham ali David v svojem zarodu videl obljubljenega Odrešenika. Vsaka devica izraelskega naroda je hrepenela po visoki časti in sreči, da bi postala mati obljubljenega Odrešenika.

Marija pa obljubi vedno devištvo ter si tako, po človeško soditi, zapre vsako mogočnost, da bi postala mati. In ko ji angel oznani, da je ravno ona izvoljena za mater obljubljenega Odrešenika, da je ona izvoljena za najvišjo čast in srečo, je njena prva misel pri njeni obljudi devištva, njena prva skrb za to najlepšo cvetko njenega srca. Šele ko ji angel zatrdi, da ne bo pri tem kar nič trpelo njeno devištvo, šele potem privoli v učlovečenje Sinu božjega v svojem naročju. Zato cerkveni

očetje in pisatelji ne najdejo dovolj besed, s katerimi bi slavili to cvetko njenega materinega srca. Imenujejo jo zastavonosilko devištva, krono devištva, ljubiteljico in varihinjo devic, prvo devico in devico nove obljube. „O moja gospa!“ ji kliče ves navdušen sv. Efrem, „presv. božja porodnica. Ti si vsa čista, vsa brezmadežna, vsa nepoškodovana, vsa nedotaknjena, vsa preblazena, devica po duši, po telesu, po duhu; brezmadežna obleka za njega, ki se oblači s svetlobo kakor z oblačilom; mesto božje; lepa in vsakemu madežu nepristopna narava; nezvenljiva cvetlica, od Boga tkani škrlat, ti edina najčistejša vsakega madeža.“ — Lepše pač nihče ne more poveličevati čistosti naše nebeške matere, kakor je to storil sv. Bernard, ki ji kliče: „O modra in sveta Devica! Kdo te je učil, da je devištvo Bogu všeč? Kateri zakon, katero pravo, katera stran svetega pisma starega zakona ti zapoveduje, na zemlji živeti angelsko življenje? Kje bereš v starem zakonu: „Modrost mesa je smrt.“ (Rim. 8.) „Ne strezite mesu v poželenju.“ (Rim. 13, 14.) Kje si brala: „Glede devic pa nimam zapovedi, ampak dam le svet.“ (Kor. 7, 25.) Da, ti nisi

imela zapovedi, ne sveta ali zgleda, le notranji navdih te je poučil o tem in božja beseda je govorila v tebi, preden se je učlovečila. Ti obljubiš Bogu devištvo, pa ne veš, da boš postala njegova mati. Ti si raje pred vsem Izraelom v sramoti in zaničevanju, samo da si vseč njemu, kateremu si se posvetila. O čudovita, o sveta Devica!"

Ako torej hočeš tej tako čisti materi biti vseč, ako hočeš biti njen pravi, dober otrok, se moraš tudi ti potruditi, da si ohraniš čistost, da prelepo lilijo, ki je v tako bujnem cvetju cvetela v srcu tvoje nebeške matere, zasadiš tudi v svoje srce. Da pa to dosežeš, stori, kar je ona storila v ta namen.

Lepa, bela lilija ne cvete, kakor sam dobro veš, na javnem trgu, ne na ulici, ne pri vratih ali na oknu, zakaj tu bi jo pohodili ali jo odtrgala hudobna roka. Ona ne uspeva na trdi, neobdelani zemlji, zakaj tu bi usahnila. Lilija cvete v vsej svoji lepoti le na samotnem, solnčnem kraju ali v dobro zaprtem vrtu. — Isto je z lilijo deviške čistosti. Zato je Marija ljubila samoto. Bivala je v očetovem domu, v templju, v svoji sobici, očitno se je

pokazala le tedaj, kadar je to zahtevala dolžnost ali ljubezen do bližnjega. Ako si torej hočeš ohraniti čistost, ljubi samoto, ogibaj se posvetnega šuma, zabav in veselic, zlasti nevarnega plesa in preveč prostega občevarja z drugim spolom. Očetova hiša, starši, pridno delo ti ohranijo dragoceni zaklad, obvarujejo lepo lilijo, ki se sicer kaj kmalu poškoduje, usahne in se posuši. Hudobni, zapeljivi svet se seveda veliko trudi, da bi ti vzel ta najdražji zaklad. S hinavskimi besedami, z lepim in zvitim govorjenjem, s hvalo in občudovanjem, z darovi in obljubami te obsipa, toda zapomni si besede Sirahove: „Sladke besede so na ustnicah zapeljivca, ne greši, da bi jim bil všeč.“

Marija je bila dalje preprosta v obleki, sramežljiva v vedenju, v občevarju, v govorjenju. Tako se moraš tudi varovati vsake nečimurnosti v obleki, paziti na svoje govorjenje, paziti na svoje oči, ušesa, svoje roke imeti vedno pri delu, svoje srce pa pri Bogu. Najboljši angel varih čistosti in nedolžnosti je sramežljivost. Ona je naravni ščit, ki ga nam je sam Stvarnik podelil, da si ohranimo svoj najdražji zaklad. Dokler je človek sramežljiv, ne bo

nikdar daleč zašel, in četudi včasih pade, se kmalu zopet dvigne. Ako je pa človek izgubil sramežljivost, je pa sposoben za vse in tudi za pravo izpreobrnjenje naravnost skoraj nezmožen.

Končno pa še eno sredstvo, da si ohraniš čistost in to je češčenje blažene Device Marije. Kdor se vedno k njej zateka, kdor se ozira na njen vzvišen zgled, ta ne bo nikdar zašel. Pri takem tudi najbolj zviti zapeljivec ne opravi ničesar, zakaj v nevarnosti se Marijin otrok zateče k svoji materi v molitvi, prejema sv. zakramente, ter tako prejme potrebno moč in modrost, da se more ustaviti vsakemu tudi najhujšemu napadu.

* * *

Ko so husiti, česki krivoverci, v 15. stoletju prišli v mesto Liegnitz, so vdrli tudi v tamošnji samostan benediktink. Prednica z vsemi redovnicami je morala priti pred poglavarja zdivjane čete. Ko jih poglavar vse pregleda — jih vse odpusti, ne da bi se bil katere dotaknil. Malo pozneje pa pošlje služabnika z naročilom, da mu mora samostan izročiti eno izmed redovnic, katero je bil natančno opisal.

Zažugal je samostanu, da se mu je najhujšega bati, ako ne izvrši njegovega povelja. Prednica pokliče ono redovnico ter ji pove, kaj da zahteva poglavar one čete. Tu reče redovnica služabniku, da je pripravljena ustreči želji poglavarjevi, samo da ji mora še prej povedati, kaj da mu je na njej tako zelo všeč. S tem odgovorom hiti služabnik k poglavarju in se vrne nazaj s poročilom, da so poglavarju tako zelo ugajale oči one redovnice. Ko to povejo redovnici, se ta za kratek čas odstrani, in ko se povrne, prinese v rokah krožnik, na katerem so ležale njene oči, ki si jih je bila izdrla, iz lic njenih pa je tekla obilna kri. Krožnik izroči služabniku rekoč: „Ker so bile moje oči tako zelo všeč vašemu gospodu, mu jih pošiljam s prošnjo, da se naj s tem zadovolji, pusti v miru pa mojo osebo in moje redovne sestre.“ To dejanje je tako globok vtis napravilo na poglavarja, da je zapustil kraj, ne da bi bil samostanu kaj hudega storil. — Ali si čul otrok Marijin? „Raje smrt, kakor pa izgubiti čistost in nedolžnost“ — to je in mora biti klic vsakega pravega Marijinega otroka. Amen.

Bodi krotak in potrpežljiv.

V svoji potrpežljivosti boste rešili svoje duše.

(Luk. 21, 19.)

Srce naše nebeške matere je pač najlepši vrtec, kar jih je ustvarila božja vse-mogočnost, zakaj v njem najdeš vse cvetke čednosti, in sicer v najbujnejši rasti, najlepšem cvetju. Nekatere teh cvetk smo si že ogledali, le še na dve obrnimo svoje oči, na čednosti, ki sta nam v tej solzni dolini, v dolini bridkosti in trpljenja tako nujno potrebni, namreč krotkost in potrpežljivost, ki sta sicer po imenu dve čednosti, v resnici pa le ena, zakaj krotak človek je vedno tudi potrpežljiv. Obe pa je imela Marija v največji meri.

„Na Mariji,“ pravi sv. Bernard, „ne najdeš nič strogega, nič strašnega. Vsa je krotka in pohlevna. Skrbno preišči vse sv. pismo in če najdeš kje le malo kaj ostrega ali trdega ali kako znamenje nevolje, potem se boj k njej pristopiti. Ako pa najdeš na njej le krotkost in polno

usmiljenja in taka je tudi v resnici, polna dobrote in pohlevnosti, potem se pa nikar ne boj.“ Tudi Marija more reči, kakor je rekel njen Sin: „Učite se od mene, ker sem krotak,“ zakaj v njenem srcu je bivala tolika krotkost in potrpežljivost, kakor si večje niti misliti ne moremo. — Ali hočeš dokazov?

Poglej jo v Betlehemu! Prišla je v to mesto po povelju cesarjevem, ali bolje rečeno po previdnosti božji, da bi ondi človeškemu rodu porodila obljubljenega Odrešenika. Prišla je v kraj svojih očetov, torej je mogla pričakovati prijazen sprejem. A mesto tega se ji zapirajo vrata druga za drugimi. Nikjer ne najde prenočišča. Kaj bi ti storil v takem položaju? Marsikdo bi se togotil, da celo preklinjal in kazen božjo klical na trda srca — a njeno srce ne pozna nobene nevolje, nobene jeze. Miren je njen pogled, mirno njeno srce. Še celo v onem trenutku, ko stopi v duplino, ki je bila zavetje pastirjev ob hudem vremenu, ko stopi ona, kraljica nebes in zemlje, v ta najbornejši prostor, na katerem se je imel poroditi Zveličar sveta, se je ne poloti nevolja. Kaj pa je bilo vzrok tolike krotkosti? Marija je mislila

na svoje ljubo Dete. — Glej, če hočeš biti dober Marijin otrok, moraš biti krotak. Da boš pa to po njenem zgledu, misli tudi ti na Boga, kadar te zadene kaka težava, kadar te obišče kaka nadloga, kadar moraš trpeti preganjanje, zaničevanje ali druge krivice.

Glej dalje svojo mater v jeruzalemskem templju, ko najde svoje izgubljeno dete po tridnevnem iskanju. Kaj bi marsikatera mati storila v takem slučaju? Kako bi se jezila, togotila! Tega pri Mariji ni. Mirno je njeno srce, mirne pa tudi njene besede, s katerimi izraža žalost in skrb svojega materinega srca. „Sin, kaj si nama tako storil.“ Ne očitanje, ampak ljubezniva tožba so te besede, — pravi sv. Dionizij. Pa če jo vprašaš, odkod je zajemala toliko krotkosti in potrpežljivosti, ti bo odvrnila: „Mislila sem si, da je imel moj Sin pri tem pač najboljši namen.“ Glej drugo sredstvo, ako si hočeš pridobiti krotkost, potrpežljivost Marijinega materinega srca ter s tem pokazati, da si njen dober otrok. Pripisuj tistim, ki te žalijo, ki ti hudo delajo, kolikormogoče najboljši namen. Misel, saj ne misli tako hudo kakor govori ali dela, ti bo pomirila

srce in te obvarovala jeze in nepotrpežljivosti.

Slednjič pa poglej svojo mater še pod križem. Njenega edinega, preljubljenega Sina so ji na križ pribili. Zaničujejo ga in zasramujejo na vse mogoče načine. Še tega, kar dovolijo največjim hudodelcem, njemu ne privoščijo. Kaj bi ti storil v takih okoliščinah? Kako bi se pač hudoval nad neusmiljenostjo ljudi, njihovo nehvaležnostjo, kako se pritoževal nad božjo previdnostjo, ki kaj takega dopusti. Marijino srce pa ne pozna tega. Kakor je klicala ob spočetju tega Sina: „Glej, dekla sem Gospodova, naj se mi zgodi po tvoji besedi,“ — tako ponavlja tudi pod križem. Ko njen Sin moli za svoje sovražnike: „Oče odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo,“ se ona združi z njim v molitvi za svoje sovražnike. Glej, kaj ti je storiti v enakem položaju, ako hočeš ohraniti svoje srce mirno in krotko ter posnemati svojo nebeško mater. Vdaj se v voljo božjo in moli. Popolna vdanost v voljo nebeškega Očeta in iskrena molitev bosta tvoje srce na čudovit način pomirila, kakor pomiri olje valove morja, ki hočejo ladjo potopiti v brezmejno globočino morja.

Vrhutega pa tudi pomisli, da si za svoje grehe tudi zaslužil trpljenje, da ravno s trpljenjem najbolj podoben postaneš svoji nebeški materi, ki je toliko trpela; da si s potrpežljivostjo v trpljenju pleteš nevenljiv venec večne slave, saj „trenotno in lahko trpljenje povzroči“, po besedah apostolovih, „večno, nepopisno veliko slavo“. (II. Kor. 4, 17.)

* * *

V Opatiji (Abaciji), znanem morskem zdravilišču, stoji na skali, moleči v morje, velik kip Matere božje. Marija gleda proti morju in ima roke sklenjene v molitvi, povzdignjene proti nebu. Spodaj pa stoji napis: „Za pobožen spomin na grofa Arturja pl. Kesselstatt, ki se je ponesrečil na morju in je tam pokopan“, in dva verza, ki se končata z besedami:

Kdo ve kot ti, kaj izgubila sem,
In kaj za sina mati je trpela!

Kdo je postavil ta spomenik? Mati mladega grofa, ki se je tu na morju ponesrečil dne 27. marca 1891. Kako lepo nam ta mati v tem spomeniku izraža, kolika je bila njena bolečina in bridkost, ko je izgubila

svojega sina, pa tudi, kaj jo je tolažilo v njeni žalosti in bridkosti. V svoji preveliki žalosti se je spomnila na svojo nebeško mater, ki je stala pod križem, kjer je umrl njen preljubi edini Sin. Ta pogled jo je tolažil, ta pogled ji lajšal bridkost, da je mogla prenesti hudi udarec usode.

Tako stori tudi ti, ako te zadevajo križi in težave, ako te obiskujejo bridkosti in nadloge, ako moraš trpeti zaničevanje in preganjanje. Glej na svojo nebeško mater! Iz njenega srca presadi v svoje srce cvetko krotkosti in potrpežljivosti, pa boš lahko prestal tudi najhujši udarec, in v polni meri se bodo nad teboj izpolnile besede sv. pisma: „V svoji potrpežljivosti boste rešili svoje duše.“ (Luk. 21, 19.) Amen.

Materino plačilo.

Kdor mene najde, najde
življenje in sprejme zveli-
čanje od Gospoda.

(Preg. 8, 35.)

Zadnjič smo se danes zbrali pri šmar-
ničnem oltarju. Treba bo slovo dati prele-
pemu, Marijinim otrokom tako priljublje-
nemu mesecu majniku, v katerem smo se
pač lahko prepričali, da je ni bilo, je ni
in je ne bo matere, ki bi tako vestno
izpolnjevala svoje materine dolžnosti, kakor
jih je vse čase izpolnjevala blažena Devica
Marija in jih še vedno izpolnjuje. Spoznali
smo pa tudi dolžnosti, ki jih imamo do te
predobre matere, kaj nam je storiti, ako
hočemo biti njeni dobri otroci.

Dasi je naša sveta dolžnost, da svoji
nebeški materi izkazujemo ljubezen, spošto-
vanje in pokorščino, da smo ji dobri otroci,
vendar se nam nehote vriva vprašanje: Kaj
nam bo pa Marija dala, ako bomo njeni
dobri otroci?

Odgovor na to vprašanje imamo prav-
zaprav že v dosedanjih premišljevanjih. Čim
boljši otroci bomo mi, tem boljša, tem zve-

stejša mati nam bo blažena Devica Marija. Vendar ima naša nebeška mati še posebno plačilo za nas, ako smo njeni dobri otroci.

Le poglej v družino! Materino srce je sicer vsem otrokom naklonjeno, za vse skrbi, vse bi rado videlo srečne in zadovoljne. Toda posebno naklonjenost razodeva tistim otrokom, ki natančno in z veseljem izpolnjujejo njene zapovedi. Za take še posebno skrbi, za take ima vedno še kaj posebnega, za take se še posebno potrudi, da bi bili srečni v svojem življenju, srečni pa tudi v večnosti. Isto dela tudi naša nebeška mati Marija. Tudi njeno srce je v ljubezni vdano vsem otrokom brez izjeme, tudi najostudnejšega grešnika ne zavrže. Za vse skrbi, vse bi rada privedla k časni in večni sreči. Toda posebno skrb, posebno naklonjenost in ljubezen pa razodeva tistim, ki so njeni dobri otroci, ki jo iskreno častijo, ki so ji z vsem srcem vdani, vestno in natančno izpolnjujejo njene zapovedi, jo z vsemi močmi izkušajo posnemati v njenih čednostih. Posebno za te se z vsemi močmi potrudi, da jih privede k časni, zlasti pa večni sreči. Pravo češčenje nebeške matere nam je poroštvo našega zveličanja.

Pravo češčenje nebeške matere človeka že samoposebi vodi k časni in večni sreči. Kaj pa je glavni vzrok naše časne in večne nesreče? Ali ni to greh? Glej, če si pa dober Marijin otrok, se boš predvsem varoval greha, zakaj greh in češčenje Marijino ne gresta skupaj. Kjer je eno, ne more biti drugo.

Kaj nam more kaliti časno srečo? Ali ne bridkosti in nadloge, križi in težave, ki nas tako pogosto obiskujejo? Ali pa morejo te kaliti srečo dobremu Marijinemu otroku? Niti najmanj. Dober Marijin otrok se je priučil od svoje nebeške matere žive vere, ki ga uči, da mu vse pošilje njegov najboljši nebeški Oče, ki hoče edinole njegovo dobro; trdnega upanja, ki ga uči zaupati v Boga, ki nikomur ne naloži večjega bremena, kakor ga more nositi in ki svojemu otroku vselej prihiti na pomoč ob primernem času; goreče ljubezni, ki ga uči vse prenašati iz ljubezni do Boga, ljubezni, ki mu olajša, da oslaja trpljenje. Dober Marijin otrok nosi po zgledu svoje nebeške matere v svojem srcu cvetko ponižnosti, ki ga uči v trpljenju ponižati se pod mogočno roko božjo; cvetko krotkosti in potrpežljivosti, ki ga uči prenašati vdano

v voljo božjo tudi najtežavnejše breme. Res, dobremu Marijinemu otroku ne morejo bridkosti in nadloge, križi in težave skaliti časne sreče. Tudi v najhujšem trpljenju ostane miren, zadovoljen in srečen.

Tako pravo Marijino češčenje že samoposebi človeka osrečuje v tem življenju. Poleg tega ima pa Marija za takega otroka vedno še kako posebno milost, ki mu pomaga iz njegovih težav in nadlog, ga z njo krepi in podpira, da ne čuti tako hudo udarcev usode, da ostane miren, zadovoljen in srečen. Kakor bi mu sicer lahko odvzela težavno breme, ki ga tlači, vendar tega ne stori, ker ve, da ga ravno s tem vodi k tem večji, tem popolnejši sreči, k večni sreči v nebesih. Glej Bernardko, kateri se je bila prikazala v Lurdu. Ako je komu razodela posebno naklonjenost, jo je skazala temu svojemu otroku! Ali jo je pa mar obvarovala vseh časnih nesreč, vsega trpljenja? Niti najmanj. Sama ji je rekla: „Srečno te bom storila, pa ne na tem, ampak na onem svetu.“ Poglej ubogo Germano! Kako dober Marijin otrok je bila ta dekle, uboga pastarica. Koliko je morala prestati od svoje mačehe, ki jo je preganjala na vse mogoče načine! Ali je

pa bila zaraditega nesrečna? Niti najmanj. Njena nebeška mati jo je krepila, podpirala, da težkega bremena, pod katerim bi marsikateri izmed nas podlegel, takorekoč niti čutila ni. Koliko čast, koliko srečo pa uživa zdaj v nebesih pri svoji najboljši materi, kamor jo je ona privedla.

Marija pa zlasti s posebno marljivostjo in skrbnostjo vodi svoje dobre otroke k večni sreči. Nanjo uporablja sv. Cerkev besede sv. pisma: „Kdor mene najde, najde življenje in sprejme zveličanje od Gospoda.“ (Preg. 8, 31). Zato jo tudi imenuje: vrata nebeška, zato jo cerkveni očetje in pisatelji pozdravljajo z naslovi: lestvica nebeška, pot k zveličanju in stopnico k nebeški domovini, voz proti nebesom. (Sveti Bernard.) „Blagor tistim, ki tebe poznajo, o Mati božja,“ ji kliče sveti Bonaventura, „zakaj tebe poznati je pot k neumrjočemu življenju in tvoje čednosti proslavljati je pot k večnemu zveličanju.“ Zato kliče tudi nam: „Čujte narodi, ki hrepenite po nebesih, služite Mariji, častite jo, pa boste gotovo dospeli v večno življenje.“ — „Po tebi,“ pravi sveti Bernard Mariji, „so nebesa odprta, po tebi se ognemo pekla, po tebi je pre-

novljen raj, po tebi je z eno besedo darovano večno življenje vsem nesrečnežem, ki so bili zaslužili večno smrt.“ Ako Marija tudi največjega grešnika ne zapusti in ne neha prej, dokler ga ni privedla v zavetje, dokler ga ni rešila, če se je le dal rešiti, koliko bolj se pač šele potruди, da svoje otroke privede v svoj nebeški materin dom. Zato tudi sv. Cerkev nanjo uporablja besede sv. pisma: „Tisti, ki v meni delajo, ne bodo grešili; tisti, ki mene pojasnjujejo, to je oznanjajo mojo slavo, bodo imeli večno življenje.“ (Sir. 24, 30.)

Kako dobro dé srcu dobrega, pridnega otroka, ako je svoji materi napravil prav veliko veselja in časti. Kako samozadovoljen, kako vesel gleda v ljubeče materine oči, ako vidi, da ji je vseč njegova pokorščina, njegova pridnost, njegovo vedenje, in če ga mati osreči z besedami pohvale in priznanja! Res, otroku, ki v svoji nedolžnosti in otroški brezskrbnosti svoje starše ljubi in časti kot namestnike nebeškega očeta, je pokoren njihovim zapovedim in navodilom in le to stori, o čemer ve, da je njim vseč, takemu otroku je njegova mladost pravi raj in spomin na to dobo mu ne ostane samo kot najdražje volilo

za oni čas, ko odrastel začenja spoznavati resnobo življenja, ampak mu tudi olepšuje poznejša leta, da, ostane mu kot neusahljiv vir veselja za večer njegovega življenja. Kar pa velja o zemski materi, isto velja tudi o nebeški in še v veliko večji meri. Zavest, da smo dobri otroci nebeške matere, nas osrečuje, nam oslaja je bridkosti tega življenja, nas tolaži ob zadnji uri, ker nam je poroštvo, da bo oni, ki je obljubil časno in večno srečo otrokom, ki izpolnjujejo četrto zapoved to obljubo še, v popolnejši meri izpolnil pri otrokih, ki častijo, spoštujejo, ljubijo svojo nebeško mater Marijo. Kakor nam kliče Gospod: „Kjer sem jaz, tam bo tudi moj služabnik“, enako nam kliče tudi naša nebeška mati z nebes: „Kjer sem jaz, tam bo tudi moj služabnik, moj otrok.“ Zaraditega se po besedah sv. Bonaventure „oklenimo Marije, sledimo njenim stopinjam, vrzimo se k njenim nogam in ne zapustimo je prej, dokler nas ni blagoslovila“, dokler nas ni privedla v svoj materini dom, v sveta nebеса.

Na zelo obiskovani Marijini božji poti Verdelaïs (Verdelé) so poleg čudežne Marijine podobe debele knjige, v katere vpišujejo romarji svoje želje in prošnje, svoje

obljube in zahvale. Mnogim pa tudi to ne zadošča, ampak napišejo cela pisma ter jih polože pred podobo Matere božje. Eno teh pisem se glasi: „Nebeška mati, vem, da nihče ni srečen in tudi ne more biti srečen, kdor ne ljubi Boga in tebe, o mati, ne časti. To sem sam bridko izkusil, odkar sem bil zapustil Boga in tebe, ki sem te od mladosti tako presrčno ljubil. Od tega trenutka nisem okusil več nobenega pravega veselja. Toda dovolj imam tega blodenja. Zato se vračam nazaj in kličem skesano z izgubljenim sinom: Oče, grešil sem; potem se pa obračam tudi do tebe in istotako spoznavam: Mati, grešil sem! Toda spomni se svojega ubogega otroka in mu pomagaj nazaj k srcu božjemu, k srcu tvojega božjega Sina!“ — Prelepe besede, ki naj si jih tudi mi globoko vtisnemo v srce. Le pri srcu svoje nebeške matere in njenega božjega Sina našli bomo svojo pravo srečo, časno, zlasti pa večno. Zato posnemajmo pisca tega pisma in Krištofa Kolumba.

* *

Ko je Krištof Kolumb šel iskat novi svet, je svoji glavni ladji dal ime: Sv. Ma-

rija. Na tej ladji je srečno došel do svojega tako zaželenega cilja, našel novi svet. Otok, na katerem je stopil na novi svet, je imenoval San Salvador — Sveti Zveličar. Tudi mi potujemo na drugi svet, ki se pa ne imenuje Sveti Zveličar, ampak v katerem biva naš Zveličar, naš Bog, naše črez vse veliko plačilo. Ako hočemo tudi mi črez morje tega življenja srečno tja prijadrti, posvetimo tudi mi ladijo svojega življenja, same sebe, po zgledu Kolumbovem, blaženi Devici Mariji. Prešel je prelepi mesec, posvečen češčenju blažene Device Marije, a v našem srcu naj ne preide to češčenje. Razdrl se bo danes šmarnični oltar, a v našem srcu naj se dvigne oltar češčenja in otroške ljubezni do blažene Device Marije, ki naj ostane v njem, dokler ne pridemo tja, kjer bomo svojo nebeško mater gledali iz obličja v obličje ter ji neposredno razodevali svojo otroško ljubezen in češčenje. Zato ji z vsem srcem zakličimo: Presveta Devica, Mati božja, jaz nevreden grešnik, kleče pred tvojimi nogami v pričujočnosti vsemogočnega Boga in vsega nebeškega dvora, se ti danes izročim in ti posvetim vse svoje srce z vsemi njegovimi občutki. Tebi ga posvetim

in želim, da bi bilo vedno tvoja in tvojega Sina last. Sprejmi o predobrotljiva mati od svojega ubogega otroka to ponižno posvečenje, združeno s srcem vseh svetnikov in stori, da od tega trenutka živim le zate in za tvojega Sina Jezusa Kristusa. Z njegovo božjo pomočjo in s tvojo ljubeznivo podporo ga upam izpolnjevati in to tudi trdno obljubim. Položi, o Jezus in Marija, moje ubogo srce med vajini srce, da se vname v vajini sveti ljubezni, da tako živeč v vajini ljubezni morem enkrat vaju v nebesih hvaliti in slaviti v družbi vseh angelov in svetnikov. Amen.

II. del.
Molitvenik.

Čast in slavo duša moja
Vsaki dan Mariji poj.

Sv. Kazimir.

Il. del.

Molitvenik.

Čet' iz staro krusa moja
Vse do dan Marku poj
Bo. Kirsion.

Jutranja molitev.

O moj Bog! Molim te v največji ponižnosti. Verujem v tebe, ker si neskončno resničen; upam v tebe, ker si vsemogočen, neskončno dobrotljiv in zvest; ljubim te nad vse, ker si neskončno popoln in vse ljubezni vreden. Zahvaljujem te za vse dobre, ki si mi jih kdaj izkazal, zlasti pa, da si me tudi to noč tako milostno varoval. — Tebi v čast bodi vse, kar bom danes mislil in govoril, delal in trpel. Zato združujem vse to z namenom in zasluženjem Jezusa, Marije in vseh svetnikov in tako združeno tebi darujem. Želim se udeležiti vseh sv. maš, ki se bodo danes darovale in vseh odpustkov, ki jih morem danes dobiti s svojimi molitvami in drugimi dobrimi deli.

Trdno sklenem, ogibati se vsakega, posebno pa tistega greha, ki mi je že prišel v navado. Daj mi milost, o Bog, da bom vestno izpolnjeval ta svoj sklep!

Sladko srce mojega Jezusa, daj, da te bom ljubil vedno bolj in bolj! (300 dni odpustka vsakikrat.)

Sladko srce Marijino, bodi moja rešitev! (300 dni odpustka vsakikrat.)

Sveti angel varih, moj sveti patron in vsi svetniki božji, prosite zame!

Oče naš. — Češčena Marija. — Vera. — Čast bodi.

O presladko Srce Jezusovo, po rokah reblazene Device Marije darujem molitve, dela in trpljenje današnjega dne tebi v spravo za vse žalitve, ki jih trpiš v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, s teboj vred pa Bogu Očetu v vse tiste namene, v katere se mu ti sam daruješ na naših oltarjih. Amen.

O gospa moja, o mati moja, tebi se vsega darujem; in da se ti vdanega izkažem, ti danes posvetim svoje oči, svoja učesa, svoja usta, svoje srce, sebe popolnoma vsega. Ker sem torej tvoj, o dobra mati, varuj me, brani me kakor svojo last in posest. Češčena Marija...

Angel božji, varih moj,
Po višji dobroti sem varovanec tvoj.
Razsvetluj in varuj me,
Vladaj in vodi me. Amen.

Večerna molitev.

V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.

Moj Gospod in moj Bog! Molim te in zahvaljujem te za vse dobre, ki si mi jih tudi danes izkazal na duši in telesu. Ali sem pa tudi vsako prav porabil? Ali sem izpolnjeval tvoje zapovedi? Pomagaj mi, da o tem dobro izprašam svojo vest.

(Izprašuj svojo vest, potem pa reci:)

O moj Bog! Ti in vsi moji grehi so mi resnično žal, ker sem ž njimi zaslužil, da me po vsej pravici kaznuješ. Žal so mi, ker sem tebe, svojega najboljšega Očeta, največjo in preljubeznivo dobroto, ž njimi razžalil. Trdno sklenem, s tvojo milostjo svoje življenje poboljšati, bližnje priložnosti v greh se varovati in nič več ne grešiti.

V tvoje roke, o Bog, izročim svoje telo in svojo dušo; tebi priporočim tudi svoje starše, sorodnike in dobrotnike, žive in mrtve.

Obišči, prosimo te, Gospod, to bivališče in odženi od njega vsa zalezovanja hudobnega duha; tvoji sveti angeli naj

v njem stanujejo ter nas varujejo v miru,
in tvoj blagoslov bodi vedno med nami.
Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

O Marija, brez madeža spočeta, prosi
za nas, ki se k tebi zatekamo! (100 dni
odpustka enkrat na dan.)

Jezus, Marija, Jožef! Vam podarim srce
in dušo svojo.

Jezus, Marija, Jožef! Stojte mi na strani
v zadnjem boju.

Jezus, Marija, Jožef! Naj združen z
vami mirno izdihnem dušo svojo. (300 dni
odpustka vsakikrat, ako se molijo vsi trije zdih-
ljeji; 100 dni vsakikrat, ako se moli le eden.)

Spomni se, o premila Devica Marija,
da še nikdar ni bilo slišati, da bi bila ti
koga zapustila, ki je pod tvoje varstvo
pribežal, tebe pomoči prosil in se tvoji
pripročnji priporočal. S tem zaupanjem
navdan, hitim k tebi, o devic Devica in
mati; k tebi pridem in pred teboj vzdi-
hujoč grešnik stojim; nikar ne zavrzi, o
mati Besede, mojih besed, temveč milostno
me poslušaj in usliši. Amen. (300 dni od-
pustka vsakikrat)

Molitev pred podobo svete družine.

O preljubezni Jezus, ki si na zemlji izvoljeno družino posvetil z neizrekljivimi čednostmi in zgledi svojega domačega življenja, ozri se milostno na to našo družino, ki kleče pred teboj prosi tvoje milosti. Spomni se, da je ta družina tvoja, ker se je tebi posebno posvetila in darovala. Varuj jo milostno, reši jo nevarnosti, pridi ji na pomoč, da v posnemanju tvoje svete družine ostane stanovitna, tako da ti bo na zemlji zvesto služila in te ljubila, potem pa v nebesih večno hvalila.

O Marija, presladka mati, prosimo te, varuj nas, ki trdno zaupamo, da bo tvoj edinorojeni Sin uslišal tvoje prošnje. In tudi ti častitljivi očak, sveti Jožef, pridi nam na pomoč s svojim mogočnim varstvom in izroči po Mariji naše prošnje Jezusu. Amen.

Sveta maša
v čast prebl. Device Marije.
(Iz „Večna molitev“.)

Ko mašnik moli pri stopnicah.
(Po sv. Bernardu.)

O preblažena Devica! daj nam, da pridemo k tvojemu Sinu po tebi, ki si našla milost, ki si porodnica življenja, mati Zveličarja našega. Po tebi naj nas prejme, ki nam je bil po tebi darovan. Naj tvoja neomadeževana čistost brani naše oma-deževane grešne duše; naj tvoja Bogu dopadljiva ponižnost odpuščanje izprosi naši nečimernosti in prevzetnosti. Bogastvo tvoje ljubezni naj pokrije brezštevne naše grehe; tvoje sveto materinstvo naj nam dodeli, da bomo bogati dobrih del. O naša gospa, naša srednica, naša besed-

nica, svojemu Sinu nas priporoči, s svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas izroči.

O preblazena devica, po milosti, katero si zaslužila; po Zveličarju, katerega si rodila, izprosi nam, da on, ki se je po tebi usmilil naše reve in slabosti, po tvoji priprošnji nas deležne stori svoje slave in zveličanja, Jezus Kristus, tvoj Sin, naš Gospod Bog, čez vse hvaljen na veke. Amen.

Pristop.

(Sv. Janez Damaščan.)

Češčena bodi, o Marija, upanje kristjanov. Usliši prošnje grešnika, ki tebe iskreno ljubi, goreče časti in tebi zaupljivo izroča svoje zveličanje. Od tebe imam življenje, ti mi vračaš milost svojega Sina. Ti si mi najzanesljivejši porok, da se bom zveličal. Zato te prosim: reši me grešne butare! Razprši temo mojega duha, prepođi posvetno nagnjenje iz mojega srca. O, brani me sovražnih izkušnjav in vodi moje življenje tako, da s tvojim posredovanjem in pod tvojim varstvom dosežem večno življenje v nebesih.

Molitev.

(Cerkvena molitev.)

Prosimo te, o Gospod, obvaruj na priprošnjo blažene Marije, vselej Device, nas tu zbrane vsakršnih nezgod; reši jih vseh sovražnih zalezovanj, ker se vdanega srca tebi klanjajo.

Vsemogočni, večni Bog, ki si pripravil Marijino srce v vredno prebivališče Svetega Duha, dodeli milostno, da to najčistejše srce pobožno častimo, ter po želji tudi tvojega srca živimo. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Od berila do darovanja.

(Od sv. Avgušтина.)

O preblazena Devica Marija, kdo se ti more dostojno zahvaliti? Saj ti si privolila v božji sklep, in tako rešila svet, kateremu je pretil pogin. Kako se ti more zahvaliti slabi človeški rod, kateremu se je pričelo odrešenje šele takrat, ko ti je prinesel angel iz nebes veselo oznanilo? Sprejmi to zahvalo, čeprav je neznatna in ni v razmerju s tvojim zasluženjem; izprosi nam odpuščanje grehov, ko sprejemaš naše posvečenje. Ponesi naše mo-

litve v svetišče, kjer bodo uslišane, in prinesi nam zanje zdravilo sprave. Stori, da nam po tvoji priprošnji zadobi odpuščanje to, kar po tebi darujemo; stori, da bomo po tvoji priprošnji zamogli doseči ono, česar po tebi zaupljivo pričakujemo! Sprejmi, kar tebi podajemo; povrni nam, česar te prosimo; reši nas, česar se bojimo, ker ti si edino upanje grešnikov! Po tebi upamo doseči odpuščanje grehov in po tebi pričakujemo plačila. O presveta Marija, pomagaj ubogim, dviguj malosrčne, tolaži jokajoče, prosi za ljudstvo, podpiraj duhovščino, varuj Bogu posvečene žene; daj, da tvojo pomoč okusijo vsi, ki obhajajo tvoj sveti spomin! Radovoljno sprejemaj želje prosivcev in vračaj nam zaželjene sadove naših prošenj! Neprestano moli za ljudstvo božje, o blažena, ki si zaslužila v svojem telesu nositi Odrešenika sveta, ki živi in kraljuje na vekov veke! Amen.

(Vsakikrat 50 dni odpustka.)

Pri darovanju.

(Iz knjige o odpustkih.)

O srce Marije, Matere božje in naše matere! Preljubeznivo srce, ki dopadaš

presveti Trojici, ki zaslužiš, da te časte in ljubijo vsi angeli in ljudje! O srce, čista podoba Jezusovega presvetega Srca; srce polno dobrote in sočutja za našo revo, raztopi ledeno skorjo naših src; stori, da se bodo popolnoma vdala božjemu Srcu! Vlij v naša srca ljubezen do čednosti, ki so te krasile, in vžgi jih s svetim ognjem, kateri zmeraj v tebi gori. Sprejmi pod svoje varstvo sveto Cerkev, brani jo, bodi zmeraj njeno sladko pribežališče, njen nepremagljivi branik zoper vse sovražne napade. Bodi nam pot k Jezusu, struga vseh zveličavnih milosti, ki so nam potrebne. Bodi nam pomoč v stiskah, tolažba v bridkostih, moč v izkušnjavah, pribežališče v preganjanju, bramba v vseh nevarnostih, posebno pa v smrtni uri! Takrat namreč nam bo pretil ves pekel, da požre naše duše v onem strašnem trenutku, v oni grozni uri, od katere je večnost odvisna, takrat, da takrat, o premila Devica, naj občutimo ljubeznivost tvojega materinskega srca in vso moč, katero imaš do božjega Srca. Odpri nam takrat varno zavetje v vrelcu usmiljenja, da dospemo v nebesa in tamkaj poveljučujemo njega s teboj vred na veke!

Bodi spoznano, hvaljeno, blagoslovljeno, ljubljeno, češčeno in poveličevano zmeraj in povsod sveto Srce Jezusovo in najsvetejše srce Marijino. Amen.

(Vsak dan 60 dni odpustka.)

Pri tihih molitvah.

(Cerkvena molitev.)

Po tvoji milosti, o Gospod, in na priprošnjo preblazene Marije, vselej device, naj bo ta daritev zdaj in vselej nam v zveličanje in mir.

Tvojemu božjemu Veličastvu darujemo neomadeževano Jagnje in te prosimo, da oni nebeški ogenj, ki je srce presvete Device čudovito vnemal, tudi naša srca vžge. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Od predglasja do povzdigovanja.

(Od P. Modena iz Kohema.)

V duhu stopim s teboj, o Marija, pod križ, premišlujem tvojega križanega Sina in preudarjam s teboj vred, kaj je v onih treh bridkih urah, posebno pa v svoji grenki smrti trpel. O Sin, o mati, kako dolge so vama bile te tri mučeniške ure;

koliko neizrekljive bolesti in muke sta pretrpela na duši in telesu! O presveto telo mojega Gospoda Jezusa, v kako žalostnem stanju te vidim; vse si ranjeno in razmesarjeno. O častitljiva glava, kako si obojena! O ljubeznive oči, kako ste otemnele! O življenja polna lica, kako ste razbita! O rdeče ustnice, kako ste prebledele! O žlahtne prsi, kako ste razmesarjene! O milostne roke, kako ste razprostrte! O blažene roke, kako ste predrte! O nežne noge, kako ste ranjene! O sveto telo, kako si izmučeno! in vse to za moje zveličanje; vse to v zadoščenje za moje smrtne grehe! Kako naj se tebi, o Jezus, zato dovolj zahvalim in kako naj ti povrnem tako veliko, nezapopadljivo ljubezen? Hvalim, ljubim, slavim in častim te tisoč in tisočkrat. Iz dna srca te zahvaljujem za vso ljubezen, prav posebno pa zato, ker si me povabil in mi dal milost, da te na tem svetem prostoru slavim in se ti zahvaljujem. Prosim te pri vseh ranah in udarcih, katere si prejel, prosim te pri vseh bolečinah in mukah, katere si pretrpel, prosim te pri vseh solzah in krvavih kapljah, katere si prelil: odpusti mi moje grehe in zaslužene kazni! Tolaži me v

težavah in usliši me v stiskah! Dodeli mi milost, da se poboljšam v življenju; daj mi po srečni smrti večno veselje v nebesih! Amen.

Pri povzdigovanju.

(Od P. Naketena.)

(Ko se povzdigne sveta hostija:)

Bodi češčno presveto, pravo telo mojega Odrešenika, rojeno iz Device Marije! O Jezus, moja ljubezen, ti si moj Gospod in moj Bog; usmili se me. Tukaj pod podobo kruha te molim; verujem v te, večna resnica. Potrdi mojo vero, da te ponižno častim in zmeraj iskreneje ljubim.

(Ko se povzdigne kelih:)

Presveta kri, ki si tekla iz Srca mojega Odrešenika, očisti me vseh grehov; pokrepčaj mojo dušo, da bo močna v dobrem. Posveti me v resnici in ljubezni; ohrani mojo dušo za večno življenje, da bom gledal svojega Odrešenika od obličja do obličja; to upam s tvojo pomočjo tudi doseči.

Bodi češčen in hvaljen vsaki čas
Najsvetejši in božji zakrament.

(100 dni odpustka.)

Večni Oče, darujem ti dragoceno kri Jezusa Kristusa v zadoščenje za svoje grehe in za potrebe sv. Cerkve.

(100 dni odpustka.)

Po povzdigovanju.

(Od P. Martina iz Kohema.)

O neštete bridke solze, ki ste veliki petek tekle iz Marijinih oči, o ve solze, ki ste tekle iz ljubezni in sočutja do trpečega in umrlega Jezusa: spoštujem in častim vas s ponižnim srcem. Naj vas spoštujejo in časte vsi angeli in ljudje; k vam naj se zateko vsi grešniki, ker ve izvirate iz srca Marijinega. Kakor je rdeča kri tekla iz Kristusovih ran, tako ste ve vrele iz svetih Marijinih oči in se združile z neizrekljivo bridkostjo njene duše. O vroče, bridke solzice, ki ste sočutno ganile angele in omečile božje Srce nebeškega Očeta, omečite tudi moje srce, da žaluje z vami. Storite, da resnično obžalujem svoje obilne grehe. O svete solze, umijte me! O bolestne solze, očedite me! O mile solzice, operite me! O zasluženja in čednosti polne solze, obogatite in okrasite me! O preblaga Devica Marija, spominjam te srčne bolečine, katero

si prenašala zaradi svojega Sina celo življenje, nešteti solzâ, katere si zaradi njega prelivala, in te prosim: zadobi tudi meni milost, da s teboj žalujem in se solzim. O da bi tudi jaz mogel bridko trpljenje Kristusovo in svoje smrtne grehe pravtako zelo in zveličavno objokovati, kakor si ti veliki petek jokala!

O milosti polna Devica, daruj te svoje prelite solze nebeškemu Očetu, da nadomestiš one solze, katere manjkajo meni, mlačnemu in trdosrčnemu človeku. Izprosi mi z zaslugami, ki si jih pridobila s svojimi solzami, odpuščanje grehov! Ko bom na smrtni postelji, podari mi le samo eno svojo solzo, umij ž njo mojo nečisto dušo in mojo omadeževano vest; olepšaj me zopet z obleko nedolžnosti. Amen.

Pri obhajilu.

(Molitev svetega Ignacija.)

Duša Kristusova, posveti me!
 Telo Kristusovo, zveličaj me!
 Kri Kristusova, napoji me!
 Voda iz strani Kristusove, operi me!
 Trpljenje Kristusovo, potrdi me!
 O dobrotljivi Jezus, usliši me!

V svoje svete rane skrij me!
 Od tebe ločiti se ne pusti me!
 Pred peklenkim sovražnikom varuj me!
 Ob uri moje smrti pokliči me!
 K tebi priti povabi me!
 Da s tvojimi svetniki bom hvalil te
 od vekomaj do vekomaj. Amen.

(Vsakikrat 300 dni odpustka.)

O Jezus, ki živiš v Mariji, pridi in
 prebivaj v svojih služabnikih v duhu svoje
 svetosti, v obilnost svoje moči, v resnici
 svojih čednosti, v popolnosti svojih potov,
 v udeležbi svojih skrivnosti; gospoduj nad
 vsako sovražno silo v moči svojega duha
 k časti svojega Očeta.

(300 dni odpustka enkrat na dan.)

Jezus, krotki in iz srca ponižni, daj,
 da bo moje srce podobno tvojemu srcu.

(300 dni odpustka enkrat na dan.)

Po obhajilu.

(Cerkvena molitev.)

O usmiljeni Bog, pomagaj naši slabosti,
 da na priprošnjo svete božje Porodnice,
 katere spomin obhajamo, od svojih grehov
 in hudobij odnehamo in ti v novem
 življenju služimo.

Pokrepčani s tvojim nebeškim darom, kličemo k tebi, o Gospod, reši nas na priprošnjo preblazene Device, katere najčistejše srce smo pobožno častili, sedanjih nevernosti in daj nam, da dosežemo veselje večnega življenja. Po Kristusu Gospodu našem. Amen.

Molitev za srečno smrt.

O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki k tebi hitimo in pribežimo. Pribežališče grešnikov, mati umirajočih, ne zapusti nas ob uri ločitve, temuč izprosi nam popolno kesanje, resnično žalost, odpuščanje grehov! Daj, da vredno prejmemo sveto popotnico in se okrepčamo v zakramentu sv. poslednjega olja, da mirno stopimo pred prestol pravičnega, pa tudi usmiljenega Sodnika, svojega Boga in Odrešenika. Amen.

(100 dni odpustka enkrat na dan.)

Konec.

(Po svetem Alfonzu.)

Presveta, brezmadežna Devica, moja mati Marija, k tebi, ki si mati mojega Gospoda, kraljica sveta, priprošnjica, upanje,

pribežališče grešnikov, se danes zatečem jaz, najrevnejši izmed vseh ljudi. Častim te, o velika kraljica in se ti zahvaljujem za tolike milosti, katere si mi do danes izkazala; posebno se ti pa zahvaljujem zato, ker si me rešila pekla, katerega sem tolikokrat zaslužil.

Ljubim te, o ljubezniva zapovedovavka in ti obljubim, da ti hočem zmeraj služiti in se na vse načine prizadevati, da te bodo tudi drugi ljubili. Vse moje upanje in sreča je v tebi; sprejmi me za svojega služabnika; daj mi varno pribežališče v svojem krilu, o mati usmiljena.

Ker toliko premoreš pri Bogu, reši me vseh izkušnjav ali ohrani mi vsaj moč, da jih morem do smrti premagovati. Od tebe pričakujem prave ljubezni do Jezusa Kristusa; s tvojo pomočjo upam srečno umreti. O moja mati, pri ljubezni, s katero ljubiš Boga, te prosim, stoj mi zmeraj ob strani, posebno pa še v zadnjih trenutkih življenja. Nikar me ne zapusti, dokler me ne vidiš srečnega v nebesih; tam bom tebe slavil in večno hvalo pel tvojemu usmiljenju. Tako upam, tako naj tudi bode.

Izpovedne molitve.

Pred izpovedjo.

Nebeški Oče, povračam se k tebi kakor izgubljeni sin. Zapustil sem te, zapravil tvojo milost, zdaj pa spoznam revščino, v katero so me pahnili moji grehi. Trdno zaupam na tvoje usmiljenje govoreč z izgubljenim sinom: Vzdignil se bom in pojdem k svojemu očetu. Ves ponižan se mu hočem obtožiti: Oče, grešil sem zoper nebesa in zoper tebe, nič več nisem vreden, da bi me imenoval svojega otroka.

Povračam se pa tudi k tebi, o ljuba moja nebeška mati. Nikar me ne zavrzi, o predobra mati, dasi sem tolikokrat žalil tvoje predobro materino srce. Kakor si me s svojo milostjo, ki si mi jo v obilni meri izprosila od Boga, privedla do spoznanja mojega revnega stanu, tako me tudi zdaj podpiraj, da se oprostim težkega bre-

mena ter v polni meri postanem deležen milosti zakramenta sv. pokore.

Pridi, Sveti Duš, razsvetli mi um, da prav spoznam svoje grehe; nagni mi voljo, da se jih resnično kesam, odkritosrčno izpovem, zanje zadostujem in se resno poboljšam.

Sveti angel varih in vi, moji patroni, spremljajte me s svojo priprošnjo k zakramentu sv. pokore. Pomagajte mi, da se bridko kesam in obtožim svojih grehov, čisto operem svojo dušo v krvi Jezusa Kristusa in zaslišim presrečne besede: „Odvežem te tvojih grehov; pojdi v miru.“ Amen.

(Izprašuj zdaj svojo vest prav resno in pazi, da si ne prikriješ iz ljubezni do samega sebe kakga greha.)

Kesanje in trdni sklep.

O moj Bog! Ti in vsi moji grehi so mi resnično žal, ker sem z njimi zaslužil, da me po vsej pravici kaznuješ. Žal so mi, ker sem tebe, svojega najboljšega Očeta, največjo in preljubeznivo dobroto, z njimi razžalil. Trdno sklenem, s tvojo milostjo svoje življenje poboljšati, bližnje priložnosti v greh se varovati in nič več ne gre-

šiti. Moj Jezus, usmiljenje. Presladki Jezus, ne bodi mi sodnik, ampak Odrešenik. Zveličar sveta, usmili se nas! Presladki Jezus, pomnoži vero, upanje in ljubezen in daj mi skesano in ponižno srce. Sladko srce Marijino, bodi moje rešenje.

Po izpovedi.

Molim, častim in zahvaljujem te, o dobrotljivi in usmiljeni Bog! Ti nisi zaničeval mojega kesanja, marveč si me sprejel z očetovsko ljubeznijo in mi odpustil v zakramentu svete pokore vse grehe. Raztrgal sem vezi, ki so me priklepale na greh; zopet uživam prostost tvojih otrok, zopet me osrečuje tvoj nebeški mir, odpuščeni so mi grehi!

O neizrekljiva ljubezen mojega Boga, presuni mojo dušo in razplamti moje srce, da nikdar več ne razžalim božjega Zveličarja! Naj ljubezni zanj gorim in se vrednega izkažem, prejeti ga v svoje srce.

O Marija, mati dobrotljiva in usmiljena mati, po tvoji priprošnji sem zadobil vse milosti, katere mi je Bog podelil! ohrani in brani me kakor svojo last, da ne bom nikdar več žalil Boga in nekdam s teboj

vred molil tvojega božjega Sina vekomaj v nebesih. Amen.

O prečastna Devica Marija, o moja nebeška kraljica! tebi se vsega podvržem, da me odslej ti vladaš in vodiš. Ne prepusti me nikdar več samemu sebi! Povej mi vselej, kaj naj storim. Večja sreča mi je, da sem tvoj služabnik, kakor da bi ves svet bil moj. Tvoj hočem biti, reši me ti! Sprejmi me, o Marija, za svojega služabnika in pripomori pri Jezusu, da bom zveličan! Nočem več služiti pregrešnemu svetu; Bogu in tebi se vsega darujem. In če sem doslej zares len bil v tvoji službi in sem zamudil marsikatero priliko, ko bi se bil lahko vadal v čednosti, ko bi bil lahko služil Bogu, lepo častil tebe; odslej se hočem zediniti s tvojimi služabniki, ki tebe posebno ljubijo, tebi zvesto služijo. Naj zanaprej Boga in tebe, svojo preljubeznivo kraljico, kar najbolj morem, presrčno častim in ljubim! Te milosti te prosim ter upam, ako mi ti pomagaš, da bom zvesto izpolnjeval ta svoj sklep. Amen. (Molitev svetega Bonaventura.)

Obhajilne molitve.

Molitve pred sv. obhajilom.

(Po sv. Tomažu Akvinskem.)

Vsegamogočni večni Bog, glej, bližam se zakramentu tvojega edinorojenega Sina, Gospoda našega Jezusa Kristusa. Prihajam kakor bolnik k zdravniku življenja, nečisti k studentu usmiljenja, slepec k luči večne svetlobe, ubožec in revež h Gospodu nebes in zemlje. Prosim te torej, o neizmerno Usmiljenje: ozdravi mojo bolezen, umij mojo nečistost, razsvetli mojo slepoto, obogati moje uboštvo, obleci mojo nagoto! Daj, da sprejmem kruh angelov, Kralja kraljev, Gospoda vseh gospodovacev tako spoštljivo in ponižno, tako skesano in pobožno, s tako čistim in vernim srcem, s takim sklepom in namenom, kakor je v

prid zveličanju moje duše. Dodeli, o Gospod, da ne sprejmem samo po zunanje Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu, marveč deležen postanem tudi bistva in moči tega zakramenta. O preljubeznivi Oče, dodeli mi, da bom nekdanj večno in z odkritim obličjem gledal tvojega ljubega Sina, katerega hočem sprejeti zdaj v tem življenju skritega pod podobo kruha! Kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti Svetega Duha od vekomaj do vekomaj. Amen.

***Izpodbudljaji po sv. Tomažu
Kempčanu.***

Z največjo pobožnostjo in ljubeznijo ter s srcem, ki se je posvetilo in vdalo le tebi, o moj Bog, hotel bi te zdaj prejeti. O daj, da te prejmem s tako živo vero, tako hrepeneče in tako spoštljivo, kakor so te prejekali le tvoji svetniki. In dasi sem nevreden, da bi imel iste občutke in isto pobožnost kakor svetniki, vendar ti darujem vse želje svojega srca, kakor da bi v resnici isto čutil in želel kot oni. Iz ljubezni in spoštovanja do tebe darujem ti vse, kar si more poželeti in občutiti sploh kaka pobožna duša. Ničesar

ne bom zase pridržal; rad in prostovoljno ti darujem vse, kar sem in morem.

Gospod, moj Bog, moj Stvarnik in Zveličar, prejeti te želim danes tako hrepeneče, spoštljivo, s tako častjo in počenjem, tako hvaležno, vredno in ljubeznivo, s tako vero, s takim upanjem in čistostjo, kakor te je prejela in po tebi hrepenela presveta Devica Marija. Kako pobožno in ponižno je odgovorila angelu, ki je oznanil učlovečenje božjega Sina: „Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!“ Glej, tvoj predhodnik sveti Janez je v tvoji bližini veselja poskočil, preden se je še rodil; pozneje pa, ko je videl, da ti sam ljudi učiš, vzkliknil je zelo spoštljivo: „Prijatelj ženinov, ki tu stoji in ga posluša, veseli se glasu ženinovega.“ Tako globokega in svetega spoštovanja si želim tudi jaz iz celega srca. Zato ti darujem radosti vseh pobožnih duš, njihovo gorečo ljubezen in občudovanje, njihova nadnaravna razsvetljenja in navdihovanja; darujem ti tudi vse čednosti in poveličevanja, katera so ti izkazovale vse stvari v nebesih in na zemlji doslej ali pa ti bodo še izkazovale. Vse to ti darujem zase in za vse, ki so se priporočili v mojo

molitev. Naj te vredno vse časti in pove-
ličuje zdaj in na veke!

Prihajam k tebi, o Gospod, da me po-
krepčaš in poživiš s svojo sveto jedjo, ki
si jo pripravil nam ubožcem iz same lju-
bezni. Glej, v tebi je vse, česar si more
kdo želeti. Ti si moje rešenje in zveli-
čanje, moje upanje in moja moč, moja
čast in slava. O kako čudovito si se po-
nižal do nas, Gospod naš in Bog, Stvar-
nik vseh duhov! V našo revno dušo pri-
hajaš kot Bog in človek, da utešiš njeno
lakoto! O srečno srce in blažena duša,
ki prejme pobožno tebe, svojega Boga in
Gospoda, in katero raditega navdaja sveto
veselje! O kako velik je Gospod, kate-
rega prejme; kako ljub gost, katerega pre-
noči; kako prijazen tovariš in zvest prija-
telj, kateri k njej pride; kako lep in plemenit
ženin, katerega objame; ljubezniv je bolj
nego vse, kar moreš ljubiti ali česar si
moreš želeti. Pred tvojim obličjem, o sladki
Jezus, morajo obmolkniti nebesa in zemlja
in vse veličastvo na njih. Vse namreč, kar
je lepega in dobrega, je le dar tvoje do-
brote in ne bo nikdar doseglo tvojega
veličastva, tvoje modrosti. Zato, najdobrot-
ljivejši Jezus in najsvetejši Zveličar, na-

domesti ti milostno, kar mi še primanjkuje! Saj si se zaradi nas učlovečil, saj vabiš k sebi vse: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.“ Ti poznaš mojo slabost in nadlogo, mnogotere grehe moje in napake; ti veš, kolikrat me celo kaka neznatna stvar tare, izkuša in omadežuje. Zato prihajam k tebi, da mi pomagaš v bridkosti in me tolažiš v nezgodah. Na pomoč kličem tebe, vsevednega, ki natanko vidiš moje notranje, ker le ti me moreš popolnoma utolažiti in mi pomagati. Ti tudi veš, katere milosti najbolj potrebujem in kako malo sem izurjen v čednostih. Tu stojim pred teboj reven in ubog in prosim zase milosti ter usmiljenja.

Poživi lačnega ubožca, ogrej mojo mrzloto z ognjem svoje ljubezni, razsvetli mojo slepoto s svetlobo svoje pričujočnosti! Daj mi milost, da mi bo vse zemeljsko zoprno, da me vse težave in nezgode utrdijo v potrpežljivosti, da preziram in pozabim vse nizko in ustvarjeno! Povzdigni moje srce k sebi proti nebesom in ne daj mi tavati po zemlji! Le ti sam mi bodi odslej moja radost na vekomaj, ker le ti si moja edina jed in pijača, moja

ljubezen in veselje, moja sladkost in moje vse!

Tvoja pričujočnost naj me vsega vname, prestvari in prenovi, da se bom s teboj tesno združil, gorel zate poln svete ljubezni in postal s teboj le eden duh. Ne pusti me od sebe lačnega in žejnega, marveč ravnaj z menoj ravnotako usmiljeno, kakor si ravnal tolikrat in tako čudovito s svetniki! Potem se pač ne morem čuditi, če se tudi jaz ves vžgem in popolnoma izpremenim. Saj ti si ogenj, ki vedno gorí in nikdar ne pojemlje, ti si ljubezen, ki čisti srca in razsvetljuje pamet.

Molitev k sv. Devici Mariji.

(Po sv. Bernardu.)

Po tebi naj se milostno približamo k tvojemu Sinu, o prečista Devica Marija, začetnica življenja, mati odrešenja! Po tebi naj nas sprejme tisti, katerega si nam ti podarila! Tvoja neomadeževana čistost naj opraviči pri njem našo grešnost; tvoja prevelika ljubezen naj zakrije množino naših grehov, in tvoja blažena rodovitnost naj nadomesti naše zasluge! Naša gospa, naša tolažnica, naša pomočnica! Spravi nas s svojim Sinom, priporoči nas svojemu Sinu,

izroči nas svojemu Sinu! O prečastita Devica, ti si dosegla milost in veliko pravico, kakršne ni nihče dosegel! Dodeli nam torej, da nam tisti, kateri je iz tebe nase vzel slabosti in revščino naše narave, po tvoji priprošnji podeli slavo nebeškega kraljestva: Jezus Kristus, tvoj Sin, naš Gospod in Bog, kateremu bodi čast in slava vekomaj.

Molitve po sv. obhajilu.

(Po sv. Tomažu Akvinskem.)

Zahvaljujem te, sveti Gospod, vsemogočni Oče, večni Bog! Ne zaradi mojih zaslug, marveč zgolj iz usmiljenja si dal zaužiti meni grešniku, nevrednemu služabniku tvojemu, predragoceno telo in kri svojega Sina, Gospoda našega Jezusa Kristusa. Prosim te, naj mi ne bo to sveto obhajilo v kazen in zadolženje, marveč zveličanski pripomoček v odpuščenju! Služi naj mi kot orožje vere in ščit dobre volje! Zbriše naj moje grehe, prežene huda nag-njenja in poželenja, poveča pa ljubezen in potrpežljivost, ponižnost in pokorščino ter vsakršno čednost! Zalezovanj vseh sovražnikov, vidnih in nevidnih, naj me trdno

brani! Nagnjenja moja, dušna in telesna, naj popolnoma uteši! Moč naj mi dá, da živim le tebi, edinemu in pravemu Bogu in srečno dosežem namen življenja! Prosim te, o Bog, da sprejmeš mene grešnika k oni nepopisljivi pojedini, kjer si ti s svojim Sinom in Svetim Duhom, svetnikom prava luč, obilno nasičenje, večno veselje, dovršena radost in popolna sreča. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molitev sv. Bonaventure.

Rani me, o najslajši Jezus, v globočino moje duše, da občutim v svojem srcu tvojo predrago, tvojo prekoristno ljubezen! Napolni me z ono resnično, čisto in sveto ljubeznijo, katera je navdajala tvojega aposteljna! Po tebi naj ves koprnim, v ljubezni tvoji se topim! Tebe le naj poželim, po tebi hrepenim, po tvojem nebeškem domovanju vzdihujem! V tebi naj umrjem in tako s teboj se združim! O, da bi bila moja duša vedno lačna tebe, kruh angelski! Saj ti krepčaš pobožne duše, ti si naš vsakdanji nadnaravni kruh, ki ima v sebi vso sladkost in prijetnost, vso milobo in veselje! Po tebi, v čigar obličje žele zreti angeli, naj

duša moja lačna vedno koprne! Tebe naj uživa in tvoje sladkosti in prijetnosti se popolnoma navzame! O da bi bil vedno žejen tebe, ki si vir življenja, modrosti in znanosti, vir večne luči, potok slasti, neizmerno bogastvo hiše božje! Tebe naj vedno skrbno iščem, tebe tudi najdem! K tebi naj hitim, tebe dohitim, o tebi premišlujem in govorim! Daj, da delam vedno v tvojo čast in slavo, ponižno in skromno, veselo in radostno! Dodeli, da mi bo to delo lahko, da ga opravljam s svetim čuvstvom in vztrajam v njem do konca! Ti edini bodi vedno moje upanje, vse moje zaupanje, bogastvo, slast in veselje! Bodi mi moj mir in pokoj, moja uteha, sladkost, moj prijetni dar in razkošje! Ti edini si moja hrana, moje krepčalo in pribežališče, pomoč moja in moč, moj delež, moja posest in moj zaklad, v katerem naj vedno in povsod nepremakljivo počiva moja pamet in volja. Amen.

Molitev k presveti Devici Mariji.

O presveta, prečista in preslavna Devica Marija, mati našega Gospoda Jezusa

Kristusa, kraljica nebes in zemlje! Ti si zaslužila v svojem svetem naročju nositi Stvarnika vseh stvari. In glej, jaz nevrednež sem se predrznil resnično telo in resnično kri istega Stvarnika v svoje srce prejeti. Prosim te pri tvoji deviški ponižnosti, pri trpljenju in smrti tvojega Sina, naj mi bo odpuščeno vse, karkoli sem zagrešil pri tem sv. obhajilu ali iz nevednosti, nemarnosti ali iz nepazljivosti! Odpusti naj mi vse te pregreške po tvoji presveti priprošnji ravnoisti naš Gospod, Jezus Kristus, tvoj Sin, ki z Očetom in Svetim Duhom živi in kraljuje vekomaj. Amen.

Glej, moj ljubeznivi in dobrotljivi Jezus, v tvoji presveti navzočnosti poklekнем na tla in te prosim prav goreče: Vtisni globoko v moje srce dejanje vere, upanja in ljubezni! Obudi mi kesanje nad mojimi grehi in trdni sklep, tebe nikoli več razžaliti! Poln ljubezni in sočutja pre-mišlujem tvoje svete petere rane, govoreč v duhu besede, ki jih je zapisal o tebi, moj Jezus, prerok David: „Moje roke in moje noge so mi prebodli, vse moje kosti so prešteli.“ (Ps. 21., 17., 18.)

Lavretanske litanije Matere božje.

Gospod, usmili se nas!

Kristus, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik sveta,

Bog Sveti Duh,

Sveta Trojica, en sam Bog,

Sveta Marija, prosi za nas!

Sveta Mati božja,

Sveta devic Devica,

Mati Kristusova,

Mati milosti božje,

Mati prečista,

Mati brezmadežna,

Mati nedolžna,

Mati deviška,

Mati ljubezniva,
Mati čudovita,
Mati dobrega sveta,
 Mati Stvarnikova,
 Mati Odrešenikova,
 Devica najmodrejša,
Devica častitljiva,
Devica hvalevredna,
Devica mogočna,
 Devica milostljiva,
 Devica verna,
 Podoba pravice,
Sedež modrosti,
Začetek našega veselja,
Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Roža skrivnostna,
Stolp Davidov,
Stolp slonokosteni,
Hiša zlata,
 Skrinja zaveze,
 Vrata nebeška,
 Zgodnja danica,
Zdravje bolnikov,
Pribežališče grešnikov,
Tolažnica žalostnih,
 Pomoč kristjanov,

Kraljica angelov,
 Kraljica očakov,
 Kraljica prerokov,
 Kraljica apostolov,
 Kraljica mučencev,
 Kraljica spoznavavcev,
 Kraljica devic,
 Kraljica vseh svetnikov,
 Kraljica brez madeža izvirnega greha spo-
 četa,
 Kraljica presvetega rožnega venca,
 Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
 zanesi nam, o Gospod!
 Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
 usliši nas, o Gospod!
 Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
 usmili se nas!

(300 dni odp. vsakikrat. — Pij VII, 30. sept. 1817.)

Molitev k presv. Rešnjemu Telesu.

(Se moli, kadar je izpostavljeno).

V. Kruh iz nebes si jim podelil. (Ale-
luja.)

O. Ki ima vso sladkost v sebi. (Ale-
luja.)

M o l i m o .

O Bog, ki si nam v čudežnem zakramentu spomin svojega trpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje krvi tako častiti, da bomo sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutili. (Ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.)

Molitev k Materi božji.

Pod tvoje varstvo pribežimo, o sveta božja Porodnica, ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah, temveč reši nas vselej vseh nevarnosti, o častitljiva in blagoslovljena Devica, naša gospa, naša srednica, naša besednica! S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči!

V. Prosi za nas, sveta božja Porodnica!

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o . Podeli nam svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog, da se bomo vedno veselili zdravja na duši in na telesu in da bomo po častitih prošnjah

presvete Marije vselej Device sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni. (Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.)

Cerkvene antifone in prošnje do Matere božje.

(Ob Marijinih praznikih, ob katerih se moli cerkvena molitev za dotični dan, se naslednja molitev lahko izpusti.)

A. Od prve adventne nedelje do božiča.

Premila mati Zveličarjeva, ki ostaneš vrata nebeška in morska zvezda, pomagaj ljudstvu, ki je padlo, pa želi vstati; ti, ki si svojega Stvarnika čudežno rodila; ti, Devica prej in slej, ko si iz Gabrielovih ust prejela oznanjenje, usmili se grešnikov!

V. Angel Gospodov je oznanil Mariji.

O. In spočela je od Svetega Duha.

Molimo. Milost svojo, prosimo te, Gospod, vlij v naša srca, da, ki smo po angelovem oznanjenju spoznali učlovečenje Kristusa, tvojega Sina, po njegovem trpljenju in križu dosežemo častitljivo vstajenje. (Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.)

B. Od božiča do svečnice.

Premila mati Zveličarjeva . . . itd. (Kakor pred bož čem.)

V. Po porodu si Devica čista ostala.

O. Božja Porodnica, prosi za nas!

M o l i m o. O Bog, ki si po rodovitnem devištvu blažene Marije podelil človeškemu rodu dar večnega zveličanja, daj nam, te prosimo, naj čutimo, da prosi za nas ona, po kateri smo bili vredni, prejeti začetnika življenja, Gospoda našega Jezusa Kristusa tvojega Sina. (Amen.)

C. Od svečnice do velikega četrтка.

Zdrava, o nebes kraljica;
Zdrava, angelov gospa;
Zdrava korenina; zdrava vrata,
Iz katerih sveta luč je prisijala.

O veséli se, Devica slavna,
Nad vse krasna;
Bodi zdrava, o prelepa,
Prosi za nas Kristusa!

V. Dovolj, naj te hvalim, o sveta Devica.

O. Daj mi moč zoper sovražnike svoje.

M o l i m o. Podeli nam, milostljivi Bog, pomoč v naši slabosti, da, ki obhajamo

spomin svete božje Porodnice, s pomočjo njene priprošnje od svojih grehov vstanemo. (Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.)

D. Od velike sobote do prve pobinkoštné nedelje.

Raduj se, kraljica nebeška, aleluja.
Zakaj on, ki si ga bila vredna nositi, aleluja,
Je vstal, kakor je rekel, aleluja.
Prosi za nas Boga, aleluja.

V. Veseli in raduj se, Devica Marija, aleluja.

O. Ker je Gospod res vstal, aleluja.

M o l i m o. O Bog, ki si z vstajenjem svojega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa, svet razveselil; daj, prosimo, da po njegovi materi, Devici Mariji, dosežemo veselje večnega življenja. (Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.)

E. Od prve pobinkoštné nedelje do adventa.

Češčena bodi, kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Obrni torej,

naša pomočnica, svoje milostljive oči v nas in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blagoslovljeni sad svojega telesa. O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta božja Porodnica!

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o. Vsemogočni večni Bog, ki si telo in dušo častite Device in matere Marije, da bi vredno prebivališče tvojega Sina biti zaslužila, s pomočjo Svetega Duha pripravil, daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodnjega zla in večne smrti rešeni. (Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.)

Molitev k sv. Jožefu.

Glejte, zvesti in modri služabnik, ki ga je Gospod postavil nad svojo družino.

V. Prosi za nas, sveti Jožef!

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o. Naj nam pomaga, prosimo te, Gospod, zasluženje ženina tvoje pre-

svete matere Marije, da nam bo po njegovih priprošnjah podeljeno, česar naša slabost ne more doseči. (Ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.)

Molitev za vse potrebe.

(Moli se po litanijah ob nedeljah in praznikih; na predvečere se primerneje izpušča.)

Ponižno te prosimo, Gospod, razveži milostno naših grehov vezi, in po prošnjah svoje izvoljene matere, ljube Device Marije, in vseh svojih svetnikov ohrani nas svoje služabnike, naše dobrotnike in naše družine v vsej svetosti. Očisti grehov in hudobije vse naše sorodnike in prijatelje in napolni jih z lepimi čednostmi. Podeli nam mir in zdravje, odvrni od nas vidne in nevidne sovražnike in odženi vse hude želje. Daj nam zdravo vreme in dobro letino. Izkaži milost našim prijateljem in neprijateljem. Obvaruj to duhovnijo z vsemi, ki v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa in povodnji; in podeli milostljivo vsem vernim kristjanom, živim in mrtvim, v nebeškem kraljestvu večno življenje, mir in pokoj.

Obvaruj našega papeža I., našega škofa I., našega cesarja I., vso našo duhovsko in

svetno gosposko in vse krščansko ljudstvo vseh nadlog in vsega hudega. In tvoj blagoslov pridi iz nebes in ostani vedno pri nas. — Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, tvojem sinu, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti Svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj.

O. Amen.

V. Božja pomoč ostani vedno pri nas.

O. Amen.

Oče naš. Češčena Marija. (Trikrat.)
Čast bodi.

Pri pobožnosti svetega rožnega venca v oktobru.

(Po lavretanskih litanijah naj se moli namesto molitve „K sv. Jožefu“ in „Za vse potrebe“ samo naslednja molitev.)

K tebi, o sveti Jožef, pribežimo v svojih stiskah, in ko smo na pomoč poklicali tvojo presveto nevesto, prosimo zaupljivo tudi tvojega varstva. Pri ljubezni, ki te je vezala z brezmadežno Devico, božjo Materjo, in pri očetovski ljubezni, s katero si objemal dete Jezusa, te ponižno pro-

simo, ozri se milostno na delež, ki ga je pridobil Jezus s svojo krvjo, in pomagaj nam v naših potrebah s svojo močjo in priprošnjo.

O preskrbni varih svete družine, varuj izvoljeno ljudstvo Jezusa Kristusa; odvrni od nas, ljubeznipolni oče, vsako kugo zmot in greha. Podpiraj nas milostno iz nebes, o mogočni naš varih, v tem boju zoper moči teme, in kakor si nekdej otel dete Jezusa iz smrtne nevarnosti, tako brani zdaj sveto Cerkev božjo sovražnega zalezovanja in vsakega nasprotovanja. Varuj nas vsekdar, da bomo po tvojem zgledu in s tvojo pomočjo mogli sveto živeti, srečno umreti in doseči večno zveličanje v nebesih. Amen.

Oče naš. Češčena Marija. (Trikrat.) Čast bodi.

Sveti križev pot

kakor se navadno moli v Rimu.

O moj Jezus! kadar se spominjam tvojega bridkega trpljenja in smrti, spoznam, kako močno, kako neizmerno si me ljubil. Iz srca mi je žal, da sem te tako malo ljubil, marveč te tolikokrat razžalil in celo s smrtnimi grehi. Zdaj pa je moja trdna volja, te resnično ljubiti in nič več ne grešiti. Zatorej upam, sebi in dušam v vicah vse odpustke zadobiti, ki so se podelili za to pobožnost. Amen.

Prva postaja.

Jezus je k smrti obsojen.

Takrat torej jim ga je (Pilat) izdal, da bi bil križan. Vzeli so pa Jezusa in ga vun peljali.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo: Ker si s svojim svetim

križem svet odrešil. — O Jezus! po tej krivični sodbi, katero sem že tolikokrat podpisal s svojimi grehi, reši me večne smrti, ki sem jo že tolikokrat zaslužil.

Oče naš ... Češčena Marija ... Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

Druga postaja.

Jezus vzame križ na svoje rame.

In je svoj križ noseč vun šel na mesto, ki se imenuje mesto mrtvaških glav, po hebrejsko pa Golgota.

Molimo te ... O Jezus, ki si voljno nase vzel težki križ, katerega sem ti jaz pripravil s svojimi grehi, daj, da spoznam njih velikost ter jih objokujem ves čas svojega življenja,

Oče naš ... Češčena Marija ... Usmili se nas ...

Tretja postaja.

Jezus pade prvič pod križem.

Ker je človek, iz zemlje vzet, svojo glavo prevzetno povzdignil proti Bogu, zato leži Edinorojenec Očetov v prahu potrč kakor črv.

Molimo te ... Teža mojih prevelikih grehov, o Jezus! te je pod križem na

tla podrla. Mrzijo me grehi ter jih sovražim; odpusti mi, prosim te; s pomočjo tvoje milosti sklenem nič več grešiti.

Oče naš ... Češčena Marija ... Usmili se nas ...

Četrta postaja.

Jezus sreča svojo žalostno mater.

Pritisni me kakor pečat na svoje srce, kakor pečat na svojo roko! Zakaj močna kakor smrt je ljubezen.

Molimo te ... O prežalostni Jezus! o prežalostna mati! ako sem vama vzdaj toliko žalosti delal s svojimi grehi, se to v prihodnje ne sme več zgoditi. Z vajino pomočjo hočem vaju ljubiti in vama zvest biti do smrti.

Oče naš ... Češčena Marija ... Usmili se nas ...

Peta postaja.

Simon iz Cirene pomaga križ nesti.

In kadar so ga peljali, prijeli so nekega Simona Cirenčana, kateri je šel s polja, ter so mu naložili križ, da ga nese za Jezusom.

Molimo te ... O Jezus! kako srečen je Simon, da ti more pomagati križ nesti!

Kako srečen bi bil tudi jaz, ko bi ti od-
slej pomagal križ nositi z voljno potrpež-
ljivostjo v vsem, karkoli me zadene.

Oče naš ... Češčena Marija ... Usmili
se nas ...

Šesta postaja.

Veronika poda Jezusu potni prt.

*Oči Gospodove gledajo nanje, kateri
ga ljubijo. Ljubim te, o Gospod, moja
moč, moje pribežališče, moj Odrešenik.*

Molimo te ... O Jezus, ki si se to-
liko ponižal, da si svoj presveti obraz
Veroniki vtisnil v potno ruto, vtisni tudi
globoko v mojo dušo spomin svojega
bridkega trpljenja in svoje grenke smrti.

Oče naš ... Češčena Marija ... Usmili
se nas ...

Sedma postaja.

Jezus pade drugič pod križem.

*On pa je bil ranjen zavaljo naših
grehov in potrt zavaljo naših hudobij;
pokorjenje je bilo nad njim zavaljo na-
šega miru. Gospod ga je hotel potreti v
slabosti.*

Molimo te ... Moji večkrat storjeni
grehi so krivi, da ti, o preljubeznivi

Jezus! že zopet padeš pod težkim križem. Daj mi moč, da se nič več ne povrnem v greh in se v ta namen poslužujem vseh potrebnih pripomočkov.

Oče naš ... Češčena Marija ... Usmili se nas ...

Osma postaja.

Jezus tolaži jeruzalemske žene.

Jezus pa se je proti njim obrnil in rekel: Hčere jeruzalemske! nikar se ne jokajte nad menoj, ampak jokajte se nad seboj in nad svojimi otroci.

Molimo te ... Ti, o Jezus! tolažiš jeruzalemske žene, ki žalujejo nad tvojim trpljenjem. Tolaži tudi mojo dušo s svojim usmiljenjem, v katerega zaupam in si ga hočem v prid obračati.

Oče naš ... Češčena Marija ... Usmili se nas ...

Deveta postaja.

Jezus pade tretjič pod križem.

Jaz pa sem črv in ne človek, zasramovanje ljudi in izvržek izmed ljudstva. Moja moč se je usušila kakor čepina; v smrtni prah si me pripeljal.

Molimo te ... Zavoljo prevelikega trpljenja, katero si že prestal, o Jezus! tretjič padeš pod težkim križem. Stori, da se nič več ne povrnem v greh. Moj Jezus! raje umrjem, kakor bi zopet grešil.

Oče naš ... Češčena Marija ... Usmili se nas ...

Deseta postaja.

Jezusa slečejo in mu žolča piti dajo.

In so mu dali vina z žolčem zmešana. In ko je bil pokusil, ni mogel piti. Razdelili so si moja oblačila in za mojo suknjo so vladljali.

Molimo te ... O Jezus! ki so te slekli in ti dali piti kisa in žolča, reši me vendar vsega nagnjenja do časnih reči; in stori, da zaničujem vse, kar je posvetnega ali kar me napeljuje v greh.

Oče naš ... Češčena Marija ... Usmili se nas ...

Enajsta postaja.

Jezusa na križ pribijejo.

Ondi so ga križali. Napisal je pa Pilat tudi napis in ga je dal vrh križa. Bilo je pa pisano: Jezus Nazarenski, kralj Judov.

Molimo te ... Po tistih grozovitih bolečinah, katere si občutil, ko so z žreblji prebodli in na križ pribili tvoje svete roke in noge, stori, o Jezus! da svoje meso neprenehoma križam s krščanskim zatajevanjem.

Oče naš ... Češčena Marija ... Usmili se nas ...

Dvanajsta postaja.

Jezus umrje na križu.

Jezus je rekel: Dopolnjeno je! In je zavpil z velikim glasom: Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo! In je glavo nagnil in je dal dušo iz sebe.

Molimo te ... O Jezus! ki si na križu umrl, potem ko si tri ure na njem visel v najbridkejših smrtnih težavah, daj mi, da prej umrjem, kakor da bi še kdaj grešil. In ako moram še živeti, naj živim, da tebe ljubim in tebi služim.

Oče naš ... Češčena Marija ... Usmili se nas ...

Trinajsta postaja.

**Jezusa s križa snamejo in ga položijo
Mariji v naročje.**

O vi vsi, ki mimo greste po potu, pomislite in glejte, če je kaka bolečina, kakor bolečina moja!

Molimo te... O prežalostna mati! kako je bilo pač z bridkostmi napolnjeno tvoje srce, ko si svojega ljubega Jezusa imela mrtvega v naročju. O, izprosi mi milost, da sovražim greh, ki je bil kriv njegove smrti in tvojih bridkosti, da spokorno živim in sveto umrjem v tvojem naročju.

Oče naš... Češčena Marija... Usmili se nas...

Štirinajsta postaja.

Jezusa položijo v grob.

Bil je pa na tistem kraju, kjer je bil Jezus križan, vrt in na vrtu nov grob, v katerega še nihče ni bil položen. Tam sta položila Jezusa.

Molimo te... O Jezus! vsemu hočem odmreti in odslej le zate živeti. Dokler mi je še tu živeti, hočem le v tebi in s teboj živeti, da bom kdaj v nebesih v tebi večno živel in tam večno užival sad tvojega bridkega trpljenja in tvoje smrti.

Oče naš... Češčena Marija... Usmili se nas...

Nekatere molitve v čast Matere božje.

Z vsem srcem te častim, o presveta Devica, bolj kot vse angele in svetnike nebeške, kot hčer večnega Očeta, in ti posvetim svojo dušo z vsemi njenimi močmi. Češčena Marija. Z vsem srcem te častim, o presveta Devica, bolj kot vse angele in svetnike nebeške, kot mater edinorojenega Sina, in ti posvetim svoje telo z vsemi njegovimi čuti. Češčena Marija. Z vsem srcem te častim, o presveta Devica, bolj kot vse angele in svetnike nebeške, kot ljubljeno nevesto Svetega Duha, in ti posvetim svoje srce z vsemi njegovimi željami, ter te prosim obenem, da mi izprosiš od presvete Trojice vsega, česar potrebujem ali kar mi koristi za večno zveličanje. Češčena Marija.

Molitev za stanovitnost v češčenju blažene Device Marije.

O Bog, ki si nas postavil pod varstvo svete matere svojega Sina, pridi v naša srca, da jih očistiš, in vlij vanje svojo milost, da ostanemo stanovitni v tvoji službi

in službi iste presvete Device Marije, da bomo utrjeni po obrambi tega varstva, izpolnili, kar smo po tvoji milosti obljubili, in da bomo po izpolnjevanju svoje obljube dosegli ono, kar si ti obljubil tistim, ki so stanovitni v tvoji službi. Po istem Kristusu Gospodu našem. Amen.

Molitev sv. Alojzija.

O gospa moja, sveta Marija, v tvojo blagoslovljeno vero in posebno varstvo, v krilo tvojega usmiljenja priporočim sebe, svojo dušo in svoje telo, danes in vsak dan in za čas svoje smrti; vse svoje upanje in tolažbo, svoje stiske in nadloge, svoje življenje in konec svojega življenja tebi izročim, da bodo pod tvojim varstvom in po tvojem zasluženju vsa moja dela uravnana in izvršena po tvoji in tvojega Sina volji. Amen.

Molitev za srečno smrt.

O Marija brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo. O pribežališče grešnikov, mati umirajočih, nikar nas ne zapusti ob uri naše ločitve, marveč nam izprosi popolno žalovanje, odkrito-

srčno kesanje, odpuščanje naših grehov, vredni sprejem svete popotnice, potrjenje v zakramentu sv. poslednjega olja, da se moremo varno prikazati pred sedež pravičnega, pa tudi usmiljenega sodnika, svojega Boga in Odrešenika. Amen.

Posvečenje.

Presveta Devica, Mati božja Marija, jaz . . . sem sicer nevreden, da bi tebi služil, pa zaupajoč v tvoje ljubeznivo in usmiljeno srce, si izvolim danes tebe vpričo svojega angela variha in vseh božjih svetnikov, za svojo gospo, priprošnjico in mater. Trdno sklenem, da ti bom vedno zvesto služil; skrbel bompo svojih močeh, da ti bodo služili tudi drugi. Zato te prav srčno prosim, o najljubeznivejša, najmilejša mati, pri sveti krvi Jezusa Kristusa te prosim, sprejmi me v svojo službo in stori, da ti bom vsekdar dober otrok. Bodi mi ob strani, o mila mati, pri vseh mojih delih; zadobi mi milost, da nikdar ne razžalim tebe in tvojega Sina, ne v mislih, ne v besedah, ne v dejanju. Spominjaj se me in ne zapusti me ob smrtni uri. Amen.

Kazalo.

I. del.

Premišljevanja:

	Stran
1. Človekova mati	1
2. Od vekomaj izbrana	7
3. Jutranja zarija	15
4. Raj učlovečenja	23
5. Materino srce	32
6. Veselo oznanilo	39
7. Nad vse povišana	49
8. Mogočna kraljica	58
9. Materine bolečine	65
10. Marija proglašena za mater	74
11. Naša mati — vodi k pravi veri	82
12. Naša mati — pribežališče grešnikov	90
13. Naša mati in — otroci	100
14. Naša mati in — mladina	111
15. Naša mati in — krščanska družina	118
16. Naša mati in — krščanski starši	125
17. Naša mati — zavetje v nevarnostih	133
18. Naša mati — tolažnica žalostnih	142
19. Naša mati in — umirajoči	151
20. Naša mati — mati vernih duš v vicah	161
21. Naše dolžnosti do naše matere	167
22. Ljubezen do nebeške matere	173
23. Znaki otroške ljubezni	181

	Stran
24. Varuj se greha!	191
25. Spoštovanje do matere	198
26. Posnemaj svojo mater!	207
27. Uči se od matere — vere, upanja in ljubezni!	214
28. Bodi ponižen!	224
29. Ljubi čistost!	232
30. Bodi krotak in potrpežljiv!	240
31. Materino plačilo	246

II. del.

Molitvenik:

Jutranje molitve	259
Večerne molitve	261
Sv. maša	264
Izpovedne molitve	277
Obhajilne molitve	281
Lavretanske litanije	292
Sv. križev pot	303
Razne molitve	309

O. A. M. D. G. B. M. V. L.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIČNICA

00000482555

